Adrian Onciu

TEMPLUL NEGRU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ONCIU, ADRIAN
Templul negru / Adrian Onciu; – Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978–606–609–245–6
821.135.1–31
Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România www.raoboooks.com www.rao.ro
ADRIAN ONCIU *Templul negru*
© Editura RAO, 2012 Toate drepturile rezervate
2012

Lăcrămioarei şi lui Max

1

Londra – Anglia, în zilele noastre

Îşi trase halatul plin de nervi. Era hotărât să intervină în forţă, avea şi răbdarea lui o limită. Apoi îşi dădu seama că risca să devină caraghios. „Alo, Ben, trezeşte-te! Sunt doar nişte puştani. Dacă te răsteşti puţin, fac pe ei de frică.” Abandonă pistolul pe noptieră, gândindu-se la o înjurătură care ar putea avea efect.

Se mutase cu chirie în casa de pe strada Hancock în urmă cu doi ani – grădină frumoasă, cartier liniştit, zece minute de mers legănat până la birou. Proprietarul îi închinase doar parterul. La etaj mai era un apartament cu intrare separată pe care îl folosea o studentă, nepoată de-a proprietarului. Îl folosea drept loc pentru petreceri. E drept că nu seară de seară, ci fix în ultima sâmbătă a fiecărei luni. Se nimerea ca Ben să fie foarte obosit în nopţile alea.

În pauza dintre două melodii, găsi că era momentul să bată în uşă. Mai întâi cu pumnul, apoi cu piciorul. Când, în sfârşit, cineva îi deschise, realiză că avea o problemă de comunicare. Tânăra din cadrul uşii purta doar o pereche de bikini minusculi, croiţi probabil dintr-un colţ de batistă.

Lui Ben halatul îi acoperea părţile esenţiale ale corpului, ceea ce-l punea într-o situaţie clară de handicap. Tipa în bikini trase dintr-o ţigară, râzând aiurea în timp ce Ben se holba la ea ca la o vitrină cu crocodili.

Bărbatul deschise gura, neştiind ce să spună. De fapt, mai era ceva de spus? Îl scoase din starea de contemplaţie chiar nepoata proprietarului, Claire, apărută de undeva din norul de fum. Îi dispăruse aerul ăla de tocilară, cu ochelari de vedere asortaţi la sacoul sobru, stil bibliotecară. Purta doar un tricou transparent care-i lăsa să se întrevadă un tatuaj. Părul zburlit şi ochii injectaţi îi completau ţinuta academică. Zâmbea larg, primitor, de parcă Ben ar fi venit

să-i împrospăteze rezerva de cocaină.

— Intră, vecine, îi ordonă scurt, arătându-i o sticlă de whisky pe care o dosise la spate. Este de băut pentru toată lumea!

Râse apoi isteric, sprijinindu-se de umerii prietenei.

Ben ezită. Fetele se sărutară demonstrativ, în speranţa că bărbatul va renunţa la ultimele rămăşiţe de inhibiţie. Din păcate pentru ele, fără efect. Tânăra cu sânii goi forţă pedala de acceleraţie:

— Ce facem, avem un morcov în fund?…

Încercase să-l provoace, însă Ben pur şi simplu le întoarse spatele. Până să ajungă la capătul scărilor, în urma lui se declanşă un potop de măscări din care reţinu cuvintele „gay” şi „fătălău”.

Avea să rezolve problema cu proprietarul, să-i explice de ce nu o împuşcase pe nepoată-sa chiar în noaptea aia. Îi era foarte clar că pe moment i-ar fi fost imposibil să găsească un canal de comunicare cu fetele. Doar dacă ar fi băut o sticlă de whisky pe nerăsuflate. Şi nu era deloc sigur că ar fi meritat efortul.

Se opri în bucătărie, unde îşi turnă o ceaşcă de cafea rece. Până spre dimineaţă avea să-şi piardă timpul cu un film de pe un DVD rămas de la partaj. Se despărţise fără obligaţii de Mabel după doar doi ani de căsnicie. El lipsea mult de acasă, iar ea se plictisea repede.

Adormi cu televizorul deschis şi auzi ca prin vis telefonul mobil. Când în sfârşit răspunse, ceasul de pe noptieră arăta opt şi zece.

— Bună dimineaţa. Ben Sharabi?

— El…

— Îmi cer scuze pentru ora nepotrivită. Nasser Ahmad Bin Zayed la telefon…

Numele îi spunea la fel de multe ca preşedintele Africii de Sud. Interlocutorul rămase mut, de parcă cineva l-ar fi lovit în cap cu un dicţionar de sinonime. Ghidându-se după rezonanţele arăbeşti, lui Ben îi era greu să ghicească dacă avea de-a face cu un vânzător de chebab sau cu un prinţ care îşi pierduse la poker una dintre cele zece neveste.

— Aş vrea să ne vedem, îi spuse în sfârşit. Trimit pe cineva să vă ia cu maşina…

Se uită din nou la ceas, ca prin ceaţă. Trebuia să fie ceva foarte urgent. Atât de presant încât omul ţinu să-i spulbere rapid ezitările:

— Durează puţin. Un cec de cinci mii de lire este suficient?

Tarifele detectivului erau mai puţin scandaloase. Pentru banii ăia ar fi trebuit să muncească pe brânci măcar o lună.

— Da, e bine, a îngăimat ca un copil căruia i se oferă bomboana preferată.

— Perfect. Maşina vă aşteaptă în faţa casei. Un Mercedes negru…

Trase un colţ al draperiei. Nu-şi amintea să fi cunoscut un tip atât de hotărât.

— Vă aştept, domnule Sharabi, mai auzi înainte de a-şi arunca mobilul spre fotoliu.

Se hotărî să-şi bea cafeaua cu Ahmad sau cum l-o fi chemând, îşi trase blugii, se spălă pe dinţi şi ieşi din casă nebărbierit. Şoferul coborî şi îi deschise portiera, salutându-l ca pe o veche cunoştinţă. Bărbatul, un alb caucazian la vreo 55 de ani, plinuţ, cu ochelari de vedere, avea o figură de comic al micului ecran. Se potrivea cu maşina aia de lux ca şeful talibanilor din Afganistan cu ultimul model de iPhone. Mercedesul în care tocmai intrase era comandă specială, cu interiorul modificat din care răzbăteau miresme fine de mosc.

— O să ajungem în 23 de minute, îl atenţionă şoferul verificându-şi ceasul. Ceva de băut?

Remarcă minibarul încastrat în scaunul din faţă. Un coniac fin l-ar fi tentat în alte condiţii. Înghiţi în sec, încercând să-şi dea seama cam ce-ar putea să-i spună sau să-i facă arabului ca să merite alea cinci mii de lire.

Mercedesul opri chiar în faţa unui palat. Ca orice palat, avea o grădină imensă. Ben fu convins că cel puţin patru indivizi se ocupau numai de gazon. Era mult mai bine îngrijit decât părul său.

— Domnul Zayed vine imediat, îi spuse şoferul.

După cum arăta reşedinţa, se gândi că trebuie să fi nimerit în curtea vreunui magnat al petrolului. Se aştepta la un individ în costum clasic arăbesc, cu o pereche de ochelari de soare şi nişte mătănii. Proprietarul palatului îl surprinse. Era într-o pereche de blugi ceva mai scumpi decât ai lui şi o bluză largă de in prin care ghici un corp atletic. Îi dădu maximum 60 de ani.

Băură o cafea, răstimp în care Zayed îi povesti despre ultima vacanţă petrecută cu familia undeva pe coasta Mexicului. Avea un băiat de 30 de ani, Shaikh, medic stomatolog.

— A studiat în America. Acolo a şi rămas. S-a îndrăgostit. Ea este prietena lui.

Ben se uită la fotografie fără prea mare interes: o blondă cam slăbănoagă după gustul său.

— Shaikh o iubeşte pe Susan, îi mărturisi Zayed, ca şi cum Ben ar fi avut mari îndoieli în privinţa asta. Vor să se căsătorească.

— E... perfect, îi spuse detectivul, având grijă să nu pară o ironie gratuită.

— Aş vrea să am siguranţa că aşa va fi...

Apoi Zayed deveni extrem de sobru. Pentru prima dată ochii îi fură străbătuţi de o sclipire rece. Parcă îşi căuta cuvintele. Nu se simţea deloc în largul său că trebuie să vorbească despre problema lui Shaikh.

— Înţeleg că aţi vrea să verific dacă cei doi se potrivesc, îndrăzni Ben.

Punct ochit, punct lovit. Zayed îi zâmbi cu jumătate de gură, înainte de a-şi termina cafeaua.

— Am unele bănuieli cu privire la Susan... Dar s-ar putea să mă înşel.

Se ridică apoi şi se duse la o masă, de unde luă un cec. I-l dădu lui Ben cu un gest la fel de firesc ca mersul pe jos.

— Probabil e o greşeală, îi spuse lui Zayed. 25 000 de lire?!

— Nu, nu e greşită cifra. O să vă trebuiască ceva bani la Washington. Acolo îi găsiţi pe fiul meu şi pe Susan.

— Locuiesc împreună?

— Da. Fata s-a mutat la el săptămâna trecută.

Detectivul se uită lung la hârtia din mână.

— Ăsta e doar avansul, îl asigură Zayed. După ce primesc raportul, o să aveţi şi restul de 30 000 de lire. În regulă?

Normal că era în regulă! Atât de *în regulă* încât se temea ca nu cumva să fie ceva necurat la mijloc. Hotărâse să afle totul despre familia lui Zayed înainte de a porni o investigaţie în care risca să-şi prindă degetele în uşă. Îi ceru adresa din Washington şi câteva fotografii cu cei doi îndrăgostiţi. Apoi îl rugă să-i dea amănunte despre Susan. În afară de faptul că era studentă, nu-i spuse nimic.

— Pot să folosesc orice metodă legală? îl întrebă.

— Absolut! Mă interesează rezultatul final. Ideal ar fi să-l menajăm cât se poate pe… Shaikh.

— Nicio problemă.

Zayed îi întinse cartea de vizită.

— Ăsta e mobilul meu.

Jumătate de oră mai târziu, şoferul îl lăsă pe detectiv în faţa casei. Dacă cecul din buzunar nu era fals, trebuia să-şi facă rapid bagajele. Vorba vine „bagaje”. Avea doar o geantă din piele, primită cadou de la un client care îşi manifestase recunoştinţa după ce Ben o fotografiase pe nevastă-sa în pat cu amantul.

*

Probabil că în aeroportul din Washington fusese ridicat gradul de alertă antiteroristă. Altfel nu-şi explică de ce agenţii de securitate îl reţinură într-o cameră carsă-l dezbrace până la piele. Poate aşa înţelegeau ei să-şi întâmpine aliaţii tradiţionali. Îşi închipui cât de amabili fuseseră cu libanezul cu care schimbase două vorbe în avion.

După primirea oficială de la aeroport făcu un duş în camera de hotel şi ieşi pentru un tur de recunoaştere. Era o zi cu soare, numai bună să caşte gura prin oraş. Să se piardă în mulţime. Avea ceva bănuţi, aşa că mai pe seară intenţiona să viziteze câteva baruri cu program de

striptease.

Îi trecu prin minte că ar fi simpatic să o descopere pe Susan dansând la bară, cu numele de scenă Zayed. Cazul clasic: ziua călugăriţă, noaptea diavoliţă. Pe de altă parte, era greu de crezut că fata şi-ar fi riscat în felul ăsta viitorul alături de un miliardar. Poate că bănuielile lui Zayed-tatăl fuseseră exagerate, iar Susan intra în categoria femeilor suficient de prudente încât să nu fie prinse călcând pe bec. Abia aştepta să o vadă în carne şi oase.

Mâncă la un restaurant cu specific mexican, unde nota de plată îl aduse rapid cu picioarele pe pământ: se afla în capitala Statelor Unite, ţara tuturor posibilităţilor. Inclusiv a posibilităţii de a alege prost restaurantul. La sfârşit, savură o cafea uitându-se cu mai multă atenţie înjur. Voia să-şi dea seama în ce companie aleasă avusese privilegiul de a lua masa.

Părea a fi singurul client cu buget de detectiv particular. Doi bancheri chiţcăiau în imediata apropiere, o tânără genul Barbie înţepenise cu gura larg deschisă lângă un bătrânel cu alură de con- gresmen, trei doamne de vârsta a treia îşi bârfeau partenerii – ca între fete –, iar nişte chinezi de la o multinaţională se pregăteau să împuşte un ospătar care se mişca prea încet după exigenţele lor.

Ben voia doar să se bucure de peisaj. De câteva clipe se pierduse în decolteul unei domnişoare care nu binevoia să-i acorde atenţie. I se întâmpla destul de rar. De obicei, reuşea măcar un schimb nevinovat de zâmbete.

Ajuns afară, la aer, suspină ca după o iubire pierdută. Risca o depresie dacă ar fi rămas în restaurant. De obicei, prefera să cântărească bine situaţiile, să-şi calculeze cu precizie şansele înainte de a lua cu asalt o redută. În cazul de faţă, din păcate şansele se apropiau de zero. Zero cu Z mare.

Se consolă cu faptul că tipa trebuie să fi fost la fel de nefericită ca el. Probabil nu-şi găsea jumătatea. Avusese o decepţie în dragoste, iar acum sufla şi în iaurt. Zece minute mai târziu se intersectară pe stradă. Femeia fatală era de gâtul unui tip la vreo 70 de ani, chel, cu figură de

contabil care urăşte mersul pe jos. Tabloul îl făcu să-şi revină complet. Se simţea iarăşi în formă.

Când ajunse în faţa casei lui Shaikh, era aproape de miezul nopţii. Nu voia altceva decât să-şi formeze o primă impresie. Părea o locuinţă extrem de modestă în comparaţie cu extravagantul palat din Anglia unde se întâlnise cu tatăl lui Shaikh. Printr-o fereastră de la etaj răzbătea o lumină palidă. În rest, întuneric. Cu greu ai fi zis că la adresa aia locuia moştenitorul unui prinţ al petrolului putred de bogat. Ştia de la Zayed că Shaikh îşi alesese casa după un singur criteriu: să fie cât mai aproape de locuinţa prietenei lui. Între timp, Susan se mutase la el, aşa că Shaikh ar fi putut să vândă proprietatea şi să-şi caute un loc mai retras, printre cei cu mulţi bani. N-o făcuse. Ţinea să nu iasă în evidenţă. O casă obişnuită, o maşină obişnuită, un mod de viaţă obişnuit.

Neobişnuită era numai ora la care Susan se întorcea acasă.

Se ascunse la timp după un copac. Femeia coborî dintr-un Jeep, deschise uşa de la intrare şi aprinse luminile în living.

Ben observă că era îmbrăcată în nişte blugi şi un tricou alb, mulat. Blondă şi slabă, exact ca în fotografie.

Rămase încă vreun sfert de oră în preajma casei, aşteptând să se întâmple ceva. În astfel de situaţii se trezea uneori cu poliţişti pe cap. Dintre tipii ăia abia intraţi în tură, cu chef de vorbă. N-a fost cazul. Strada rămase pustie, ca într-un oraş părăsit brusc de teama unei epidemii. Nici măcar vântul nu adia.

A doua zi, luă micul dejun la hotel, iar pentru prânz îşi făcu planuri cât mai departe de restaurantul mexican. Nu-şi dorea să o revadă pe tânăra cu decolteu generos. În plus, îl călca pe nervi numai ideea că trebuia să-i lase chelnerului o căciulă de parale. Dintre cheltuielile extravangarite, cele cu restaurantele de lux i se păreau imposibil de suportat.

Ajunse la 12 fără zece la George Washington University. Trecuse de multişor printr-un campus. Şi în orice caz, era

pentru prima dată într-unul american. Îşi aminti de anii în care credea că tot ce zboară se mănâncă. Între timp, pierduse mult din elanul vârstei, încărunţind pe la tâmple. Dacă se gândea bine, singurul beneficiu de după absolvire fusese faptul că părinţii îi cumpăraseră o maşină. „Fiule, acum eşti pe picioarele tale. Când simţi că te dor picioarele, poţi să foloseşti maşina.” O glumă în stilul tatălui său, care pe atunci visa că Ben o să rămână asistent la universitate.

Ar fi fost un noroc chior să o găsească pe Susan în furnicarul ăla de studenţi. Pur şi simplu venise să ia pulsul locului unde era de presupus că tânăra îşi petrecea o bună parte din timp.

Se plimbă vreo două ore prin zonele unde accesul vizitatorilor era permis. Sesiză fără mare efort diferenţele dintre o şcoală de stat şi una privată cu tradiţie, ca GWU, în care administratorul îşi permitea cu banii strânşi din taxe să schimbe computerele mai des ca hârtia igienică. Pentru nouă din zece tinere absolvente de liceu, teoretic existau compromisuri acceptabile ca să-şi atingă visul de a studia la GWU. Rămânea de văzut dacă şi în cazul relaţiei dintre Susan şi Shaikh fusese vorba despre un compromis.

Trecu pe lângă Ambasada Mexicului, pe lângă sediul FMI, apoi se opri în Piaţa Kogan, locul unde studenţii îşi dădeau întâlnire la ceasul pe care în 1999 îl instalase acolo Barton Kogan – absolvent al universităţii, devenit ulterior prosper om de afaceri. Ar fi ignorat amănuntele astea dacă lângă el nu s-ar fi aşezat o tânără afro-americană dispusă să-i recite istoricul campusului GWU de la înfiinţare până în zilele noastre.

O ploaie măruntă şi rece îl alungă direct într-un bar suficient de animat încât să nu-i pară rău că se stricase vremea. Se cânta jazz la pian. Interpretul, cu un coif de viking pe cap, făcea eforturi disperate să nu cadă cu nasul în clape. Sticla de whisky pe jumătate goală, ţinută la piciorul scaunului, explica în mare parte starea de graţie în care se afla. O tânără se ridică de la masă împle- ticindu-se, îl prinse de gât şi îi spuse ceva la ureche, râzând în

hohote. Pe urmă, melodia luă brusc alte tonalităţi, ajungând să semene cu imnul Franţei, ceea ce-i binedispuse şi mai mult pe clienţii barului. Ben îşi închipui cum arăta localul înspre miezul nopţii, când se încingea cu adevărat atmosfera.

Atenţia îi fu atrasă de un cuplu complet detaşat de recitalul de jazz. Discutau la o masă retrasă. Ea fuma cu spatele la Ben, gesticulând uşor. Nu i-ar fi sărit în ochi dacă nu ar fi sesizat un profil care îi părea cunoscut. Confirmarea îi veni când femeia se ridică de la masă ieşind din bar. Era chiar Susan! Ar fi fost inutil să o urineze, mai ales că tipul de la masa ei, un bărbat la vreo 50 de ani cu figură de dom' profesor, rămase să-şi termine cafeaua. „Dacă este într-adevăr profesor, floare la ureche", îşi spuse Ben hotărât să afle mai multe despre individ. Din gesturile celor doi, nu păruseră foarte apropiaţi, cu toate că de vreo două ori detectivul se înşelase în astfel de situaţii. Ar fi fost noroc chior să-şi termine treaba încă din prima zi, cu nişte poze care să-i confirme lui Zayed că fiu-su făcuse o alegere proastă. Şi că prietena îi punea coame cu un profesor altfel foarte şters, dar având o groază de calităţi intelectuale ce acţionau fără greş asupra libidoului studentelor.

Se grăbi să-şi achite consumaţia, în eventualitatea în care bărbatul ar fi ieşit din bar cu viteza luminii. Lucru care se şi întâmplă, punându-l pe detectiv în situaţia de a se ciocni de o chelneriţă, în încercarea de a-l prinde din urmă pe suspect.

Merse spre capătul din nord al campusului. În ciuda aparenţelor, bărbatul se mişca foarte rapid. Ben ajunse spre final să gâfâie ca la o alergare de fond. Îşi trase sufletul cu mâinile pe genunchi, căutând din priviri un taxi prin apropiere. Din nefericire, îl găsi prea târziu ca să prindă din urmă Fordul Taurus care dăduse colţul de ceva timp.

Luă totuşi taxiul ca să ajungă la hotel. Oare ratase o ocazie rarisimă? Asta urma să afle zilele următoare, cu condiţia ca Susan să se întâlnească din nou cu bărbatul brunet dispărut la volanul Fordului.

Apelul pe mobil îl găsi în cameră, în halat de baie, răsfoind un pliant publicitar. Îi spuse lui Zayed că a localizat *obiectivul* şi că speră să termine treaba cât mai repede. Oricum, până să-şi cheltuie toţi banii prin restaurante. Zayed îl rugă încă o dată să nu-şi facă probleme din punctul ăsta de vedere.

În următoarele zile nu se întâmplă nimic. Susan mergea la universitate aproape mecanic, pe acelaşi traseu, de parcă ar fi fost plăcerea vieţii ei. După cursuri pierdea vremea prin magazine, intra în câte un restaurant sau pur şi simplu se plimba fără o direcţie anume. O singură dată o văzuse ieşind din casă împreună cu Shaikh. Cei doi fuseseră în vizită la un iranian despre care Ben considerase că nu avea rost să strângă mai multe informaţii. Cu siguranţă, era unul dintre amicii lui Shaikh. După cum constatase, fiul lui Zayed se învârtea într-un cerc de arabi.

Într-una din zilele alea plicticoase în care putea să jure că o să revină în Anglia doar cu poza lui Susan trecând prin faţa Casei Albe, avu o mică tresărire când îl văzu din nou pe bărbatul căruia îi pierduse urma în campusul universitar. Tocmai se aşezase la masa lui Susan, într-un bar din centrul oraşului unde tânăra blondă obişnuia să-şi bea cafeaua. Nu păruse deloc surprinsă. Zâmbetul fetei îi spuse lui Ben că trebuie să fi fost o întâlnire programată.

De data asta, era hotărât să nu-l rateze. Îl aşteptă afară, în stradă, nu înainte de a se asigura că barul avea o singură ieşire. Discuţia dintre cei doi fu mai scurtă decât s-ar fi aşteptat. Susan se ridică de la masă salutându-l pe bărbatul care îşi lăsă un răgaz de trei-pa- tru minute înainte de a pleca.

Acum Ben ştia la ce să se aştepte. Chemase din timp un taxi şi, cu o bancnotă de 50 de dolari, îl rugase pe şofer să stea în apropiere. Intuise corect că amicul lui Susan avea să folosească din nou maşina lăsată într-o parcare subterană.

Prima dată opri în faţa unei librării. Îl văzu pe bărbat ieşind cu o sacoşă de cărţi în braţe. Ben fu din nou

dezamăgit la gândul că ar putea fi unul dintre profesorii lui Susan. Un tip foarte popular printre genul de studente care cădeau pe spate după două-trei versuri de Shakespeare.

Lucrurile se limpeziră oarecum când Fordul bărbatului intră în parcarea unei clădiri oficiale de pe strada NW. Taximetristul îl lămuri pe Ben că tocmai trecuseră pe lângă sediul FBI din Washington. Aşadar, existau două şanse din trei ca amicul lui Susan să fie agent FBI. Rămânea de văzut dacă era vorba de o relaţie strict profesională sau una personală. După cum decurseseră cele două întâlniri la care asistase de la distanţă, Ben înclina spre prima variantă. Dar încă nu avea confirmarea. Pentru asta trebuia să aştepte un moment prielnic.

Anturajul lui Shaikh teoretic ar fi putut să atragă atenţia FBI-ului. Erau printre ei oameni de afaceri potenţi, capabili să susţină discret anumite operaţiuni ilegale pe teritoriul SUA. Să fi fost Susan racolată ca informatoare? Foarte posibil, însă pentru ceea ce dorea să afle tatăl lui Shaikh, important era dacă Susan *se îndrăgostise* doar ca să obţină informaţii sau fusese forţată să colaboreze. Apoi lui Ben îi trecu prin cap altceva. Dacă Zayed bănuia de la bun început că Shaikh era urmărit de FBI şi voia de la Ben doar o confirmare? Dacă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de personajul Susan?

La urma urmei, asta chiar nu era treaba lui. Când simţea că un client îi ascundea lucruri importante, încerca pe cât posibil să evite complicaţiile.

După calculul său, avea de aşteptat cel puţin o săptămână până la următoarea întâlnire a lui Susan cu personajul misterios. Continuă să o urmărească de la oarecare distanţă, încercând să nu atragă atenţia agenţilor FBI. Dacă Shaikh avea probleme de natură să lezeze securitatea naţională, cu siguranţă în jurul lui roiau nişte băieţi cu insignă şi pistol. Ar fi fost inutil să le trezească suspiciuni. Aşa că, între două plimbări spre campusul universitar, îşi omorî timpul admirând picioarele unor studente perfect conştiente de valoarea lor. Din păcate, ar

fi trebuit să-şi abandoneze misiunea ca să obţină şi altceva în afară de zâmbete aruncate în fugă.

Era una dintre zilele alea în care îi părea rău că ieşise din casă. Ploua în aşa hal încât se udase leoarcă de la taxi până la intrarea în bar – locul unde de obicei o aştepta pe Susan savurând o cafea sau o bere. Ştia că ar fi trebuit să treacă pe acolo în drum spre parcarea unde îşi lăsase maşina. Iar în caz că ar fi pierdut-o din vedere – lucru perfect posibil pe ploaia aia, nu-i mai rămânea decât să o localizeze cu ajutorul emiţătorului pe care i-l lipise sub maşină. Noile gadgeturi îi aminteau cât de anevoioase erau filajele în urmă cu 10 ani, când doar serviciile secrete foloseau tehnica de supraveghere prin GPS. Pierduse ore în şir într-o stare de încordare extremă, atent ca nu cumva să-i scape din ochi obiectivul. Acum, având în buzunar smartphone-ul său cu un soft special, ştia că singura grijă era să nu-i moară subit bateria. Pentru că altfel aparatul îşi făcea treaba ca la carte, anunţându-l printr-un semnal sonor atunci când maşina lui Susan începea să se deplaseze.

După încă o bere, începu să-i circule sângele cu suficientă viteză încât să nu-i pese că era ud până la piele. Tocmai când o blondă cârlionţată îi zâmbi de la bar, dornică de conversaţie, semnalul telefonului îl anunţă că trebuia să plece. Jeepul lui Susan se pusese în mişcare. Găsi un taxi şi îi dictă şoferului adresa de pe GPS. Apoi îi spuse alte nume de străzi, pe măsură ce primea coordonatele prin satelit. În sfârşit, părea că Susan ajunsese la destinaţie. De vreo două minute, punctul luminos de pe ecranul mobilului pulsa din acelaşi loc. Ben îi făcu semn şoferului să oprească la mică distanţă de maşina urmărită. De-acum ştia unde să o găsească pe Susan: într-un bar sau un fast-food fără mari pretenţii. Ochi unul chiar peste drum. Încetase să plouă, însă Ben se simţea în continuare ca tocmai scos dintr-o fântână.

Nu-i trebui mai mult de o privire scurtă să o vadă pe Susan la o masă, spunându-i ceva chelnerului, care în timp ce o asculta îşi trase chiloţii din fund. Tânăra studentă era

singură şi foarte plouată. La propriu şi la figurat.

Ben se duse în direcţia opusă şi comandă o cafea. Pe pereţi erau zeci de postere cu jucători de fotbal american care detectivului îi erau la fel de familiari ca membrii cabinetului Bush. Mai puţin interesat de decor, cât de faptul că tocmai se aşezase un bărbat la masa lui Susan, Ben îşi puse ochelarii de vedere cu minicameră foto.

Făcu discret câteva poze, apoi îşi puse ochelarii în buzunar şi se ridică în căutarea toaletei. Chiar în dreptul lui Susan se împiedică, îşi pierdu echilibrul şi în cele din urmă se sprijini de masă, rasturnând un pahar cu apă.

— Mii de scuze, îmi pare rău, i se adresă lui Susan într-o engleză pură, cu accent de casă regală. Apoi încercă să şteargă apa cu un şerveţel.

— Nicio problemă, îi răspunse tânăra, parcă mult mai jenată decât Ben. Lăsaţi, nu-i nimic.

Blonda făcu semn înspre bar şi chelnerul apăru prompt. Ben profită de moment să-şi ceară încă o dată scuze, apoi dispăru după uşa pe care scria „Toaletă”. Reuşise să monteze microfonul sub masă.

Intră într-una dintre cabine. Îşi puse în urechi căştile conectate la smartphone. Un reglaj fin şi începu să audă conversaţia de la masa lui Susan. Era tot ceea ce avea nevoie ca să închidă dosarul.

În aceeaşi seară, în camera de hotel, se gândi să-şi facă bagajele. Cu înregistrarea audio de la bar avea să-l convingă pe clientul său că îşi meritase banii. Se dezbrăcă, apoi deschise televizorul, înainte de a intra la duş. Încheiase misiunea cu succes şi ultima noapte la Washington plănuia să şi-o petreacă într-un club, cu puţin noroc în patul unei studente de la GWU – preferabil alta decât Susan.

Când ieşi din baie, Ben înţepeni cu prosopul pe cap. Doi inşi în costum, un afro-american şi un alb ale căror figuri nu păreau tocmai binevoitoare, îl aşteptau să-şi revină din şoc. Dat fiind că intraseră neinvitaţi, era de presupus că o făcuseră în scopuri mai puţin prietenoase. Ben îşi prinse prosopul alb în jurul taliei. Deschise gura să spună ceva,

dar se opri aşteptând o explicaţie sau, Doamne fereşte, o rafală de pistol automat.

— Ben Sharabi?

Încuviinţă din cap. Apoi indivizii îl lămuriră cel puţin într-o privinţă, fluturându-i pe sub nas legitimaţiile cu sigla FBI.

— Avem mandat pentru un interogatoriu la sediu, îl informă tipul de culoare. Da' poate rezolvăm mai repede… Cu ce treburi în Washington?

Un prim impuls îl îndemnă să-i ia la mişto. Pe urmă, făcu legătura cu agentul pe care îl înregistrase în bar şi parcă nu-i mai ardea de glumă. Hotărî să le spună despre misiune, omiţând numele clientului. Până la un punct, ţinea să respecte normele de etică din branşă. Când însă băieţii îl ameninţară cu închisoarea pentru obstrucţionarea justiţiei americane într-un caz de siguranţă naţională, fu cât se poate de complet în declaraţii.

— Ne trebuie toate datele pe care le-ai cules – poze, înregistrări, tot, îi puse în vedere unul din agenţi, care se apucă să cotrobăie prin geanta detectivului.

— Vi le dau eu. Vă rog…

Rugămintea nu-i impresionă pe federali. Agenţii îi confiscare telefonul mobil, ochelarii, aparatul foto Nikon şi laptopul, punându-i în vedere să rămână în hotel până a doua zi. Urmau să-l conducă la aeroport şi să-i înapoieze bunurile, nu înainte de a semna un angajament cu privire la nedivulgarea vreunei informaţii legate de colaborarea lui Susan cu FBI. Iar lui Zayed putea să-i spună o poveste frumoasă. Se obliga să i-o furnizeze chiar Biroul, gata împachetată cu poze şi înregistrări din care să reiasă cât de potrivită era Susan pentru Shaikh.

Ben făcu o noapte albă gândindu-se că ar fi prima dată când ar înşela un client luându-i o grămadă de bani pentru nişte informaţii contrafăcute. Însă, pe moment, nu vedea vreo alternativă. Iar argumentele FBI-ului stăteau în picioare.

2

Viena —Austria, în zilele noastre

Îşi scoase cămaşa, uitându-se pierdut la petele de culoare de pe verdele prăfuit al gazonului. Vântul ridică frunzele arămii într-un palid vârtej, aruncându-le dincolo de câmpul vizual al bărbatului. Oblonul se trânti de perete, însă Andrew Taylor nu schiţă vreun gest. Părea în transă, cu gândurile foarte departe. Reacţionă destul de târziu, abia după ce-şi dădu seama că-i suna telefonul mobil. Răsuflă uşurat. Slavă Domnului, nu era de la spital.

— Da, mamă… Am avut o zi agitată… Da, sigur, o să ajung, îşi ridică privirea spre geam.

— La noi a început să plouă cu găleata… Bine, te pup şi eu!

Andrew îşi aruncă pe pat mobilul, apoi cămaşa şi pantalonii, în drum spre cabina de duş, trase cu ochiul într-o oglindă, perfect conştient că imaginea nu-l va dezamăgi. Orele de fitness şi cei zece kilometri alergaţi pe bandă în fiecare dimineaţă îl menţineau în formă. Numai că singurătatea îl măcina încontinuu de când Christine se mutase definitiv la Zurich, împreună cu fetiţa lor. Şi evident, împreună cu Patrie, în braţele căruia se consolase după divorţ. Mirosise adulterul. Fusese surprins să afle totul chiar de la cea mai bună prietenă a Christinei, care nutrea anumite sentimente faţă de el. Sentimente în întâmpinarea cărora bărbatul răspunsese, fără prea mari remuşcări, imediat după divorţ, fericit că îşi putea oferi o palidă consolare.

Îşi trase un halat fin, din mătase. Avea chef să recitească Jung – *Despre fenomenul spiritului în artă şi ştiinţă.* După primele pagini fu întrerupt brutal de soneria telefonului mobil. Iritat, vru să ignore apelul. Văzu pe ecran numele rezidentei pe care o lăsase de gardă, instruind-o să nu îl deranjeze. Răspunde puţin răstit:

— Da, ce s-a întâmplat?! Bine… Vin în zece minute. Pregăteşte sala de operaţii şi bag-o la RMN.

În drum spre spital, în timp ce conducea pe o ploaie torenţială, Andrew primi telefonic detalii despre pacientul adus cu ambulanţa în stare critică: o femeie de 35 de ani, grupa zero negativ, contuzie cerebrală, braţul drept fracturat în două locuri, posibil coaste rupte şi alte leziuni interne.

Opri maşina pe trotuar, pentru a micşora distanţa până la uşă. Încă ploua sănătos. Agentul de pază îl salută ca de obicei, dar doctorul nu-i răspunse. Trecu în viteză pe lângă doi indivizi nervoşi, care cereau lămuriri de la o asistentă, pe urmă apăsă febril butonul liftului.

Rezidenta Sandra Hiden îl aştepta cu rezultatul RMN-ului. Tânăra îşi feri privirea, conştientă că Andrew nu fusese din cale-afară de fericit să revină la spital pe o vreme ca asta, după o zi plină.

— E o treabă urâtă, îi spuse arătându-i pe monitor leziunile interne ale pacientei. Am pregătit sala de operaţii, doctorul Schneiter ne aşteaptă…

— Iar ăsta?!

Tânăra ridică din umeri. Faptul că medicii Schneiter şi Taylor se aveau ca şoarecele şi pisica era arhicunoscut în Spitalul Central. Cei doi se tolerau doar în situaţii extreme. Nutreau un sentiment reciproc aproape organic, o repulsie resimţită încă de la venirea lui Andrew pe postul de neurochirurg, când doctorul anestezist Schneiter îşi pierduse automat statutul de unic mascul capabil să treacă lesne prin patul oricărei stagiare. Lucrurile se înrăutăţiseră când Andrew intervenise ferm în apărarea Sandrei, a cărei relaţie tumultuoasă cu doctorul Schneiter risca să degenereze. Acesta era un tip coleric şi fără maniere, aşa că pentru Sandra Hiden visul frumos se transformase rapid într-un adevărat coşmar.

Într-una din zile, Andrew îşi ieşise din pepeni văzându-l pe Schneiter cum urla şi era gata-gata să o pocnească pe Sandra, aşa că intervenise la fel de brutal, cu un pumn bine plasat în nasul colegului. Schneiter nu ripostase.

Detesta efortul fizic de orice fel, singurele lui „antrenamente” fiind cele din timpul partidelor de sex. La câteva luni de la incident, lui Andrew nu îi era clar ce sentimente nutrea Sandra faţă de fostul iubit.

— Mai sunteţi împreună? o întrebă aparent inofensiv, în timp ce amândoi îşi dezinfectau mâinile.

Tânăra se uită la Schneiter prin geamul transparent. Apoi îl privi scurt pe Andrew:

— Nu.

— Mă bucur pentru tine. Sincer.

Bănuia că îl iubise mult pe individ şi îi trecuse cu vederea o groază de defecte până să i se ridice vălul de pe ochi. Tunsă scurt, băieţeşte, cu nişte ochi jucăuşi şi o constituţie delicată, Sandra ieşea în evidenţă prin firea caldă, veselă, atitudinea pozitivă faţă de pacienţi. Andrew o simpatiza în primul rând pentru că se dovedise cel mai capabil medic rezident. Şi cel mai dornic să înveţe. Apoi, şi pentru că era printre puţinele femei din spital care păreau dezinteresate de o relaţie cu cel mai vânat burlac. Fizic vorbind, nu simţea o atracţie specială faţă de ea, deşi Marcus Schneiter răspândise în spital zvonul legat de gelozia lui Andrew – singura explicaţie plauzibilă după pumnul încasat în prezenţa colegilor.

Operaţia dură mai bine de trei ore, timp în care cei doi bărbaţi schimbară doar câteva cuvinte din dicţionarul medical. Victima accidentului de maşină avea multiple hemoragii interne, iar Andrew hotărâse să intervină pe creier a doua zi, după ce aveau să o stabilizeze.

— Te-ai descurcat foarte bine! îi spuse Sandrei după ce ieşiră din sală. Monitorizeaz-o pe timpul nopţii.

Tânăra rezidentă sesiză peste umărul lui Andrew cum Schneiter îi privea de la distanţă, cu un rânjet forţat.

— Sigur, nicio problemă…

— Spune-mi, te ajut cu ceva?

Ca să fie mai explicit, Andrew se întoarse spre medicul anestezist şi îi înfruntă privirea. Schneiter nici nu clipi.

— Lasă-l te rog, îl îndemnă doctoriţa trăgându-l de mânecă. Nu merită!

Andrew atât ar fi aşteptat: o nouă provocare, ca să-l pună la punct definitiv. Şi asta chiar cu riscul de a fi sancţionat dur de conducerea spitalului, care îl avertizase la prima abatere. Atunci îi dăduse directorului o explicaţie foarte simplă: „Marcus Schneiter este un mare dobitoc. Punct”. Fusese perfect conştient că şeful Spitalului Central avea nevoie ca de aer de serviciile lui Andrew Taylor şi nu şi-ar fi permis mai mult decât un simplu avertisment.

— Cât e ceasul? o întrebă pe doctoriţă, după ce-şi dădu seama că îşi lăsase Atlanticul pe noptieră.

— Zece fără un sfert.

— Hai cu mine. Dau o cafea peste drum. Vorbeşte cu Liliane să-ţi ţină locul, OK?

Propunerea o luă prin surprindere.

— Bine, dar…

— Niciun „dar”! Hai!

— Stai să-mi iau geaca.

Afară ploua. Se uitară unul la altul, apoi traversară strada în fugă. La ora aia, localul era destul de animat. Nişte asistente chicoteau la o masă, realizând că Andrew Taylor tocmai ieşise cu prietena doctorului Schneiter.

Se aşezară departe de colegii veseli, iar Sandra comandă un ceai fierbinte în loc de cafea.

— Tocmai i-am dat apă la moară lui Schneiter, comentă Andrew. Măcar acum o să aibă un motiv…

Rezidenta încercă un zâmbet înspre asistente, gen „N-aveţi decât să bârfiţi”. Dintr-odată Andrew simţi nevoia să obţină o explicaţie:

— Atunci când l-am pocnit, am avut senzaţia că m-am băgat aiurea.

Ar fi vrut să evite subiectul, dacă tot nu îl discutase la momentul potrivit, însă problema îl măcinase. Acum o pusese pe Sandra într-o postură delicată – bănuia că îi va fi dificil să-i explice ce a gândit atunci când l-a văzut pe Schneiter cu nasul plin de sânge. Spre surprinderea lui, tânăra doctoriţă reacţionă rapid şi fără nuanţe:

— Ai făcut foarte bine, crede-mă.

Sandra sorbi din ceaiul fierbinte, uitându-se din nou

spre masa asistentelor. Pe urmă îl privi în ochi pe şeful ei, fără să clipească. Se pierdu incontrolabil într-un albastru marin imposibil de descifrat, până când subconştientul o readuse la suprafaţă. Tresări şi aruncă vorbele ca dintr-o mitralieră cu amortizor:

— Îţi spun un secret. Am aşteptat cam mult invitaţia asta la o cafea…

Tânăra se îmbujoră. Şeful secţiei de chirurgie îi zâmbi, plăcut surprins.

— Scuză-mă, am greşit, continuă rezidenta.

— Deloc.

Ştia foarte puţine despre căsnicia ratată a lui Andrew, însă nu îndrăznea să-l întrebe mai mult decât ar fi fost dispus să-i spună din proprie iniţiativă. Circulau tot felul de zvonuri prin spital. Cele mai vehiculate variante aveau o doză de adevăr, orbitând în jurul adulterului comis de unul din soţi. În majoritatea cazurilor, Andrew apărea drept omul negru, sursa tuturor relelor. *Fosta* era cam ştearsă pentru a fi capabilă de un adulter. Din cei doi, doar şeful de la chirurgie se încadra în portretul-robot al tipului macho, dispus să le pipăie pe asistente până şi în timpul unei manevre de resuscitare.

În pofida aşteptărilor, o relaţie de lungă durată cu cineva din spital întârzia să apară. Iar asta era sursă perpetuă de pariuri spumoase: Cine va fi următoarea? Cât va dura combinaţia?

Bărbatul se uită melancolic pe geam. Ploua liniştit. Doi tineri se plimbau pe trotuarul de vizavi ţinându-se de mână. Se opriră preţ de câteva secunde pentru un sărut îndoit cu apă de ploaie. N-ar fi putut spune de ce, dar îi asimila cu protagoniştii unui film american de duzină, cu final fericit.

Andrew simţea de ceva timp nevoia să vorbească despre relaţia cu Christine, însă avea dubii că Sandra era persoana potrivită. Decise să amâne momentul.

— Îmi vine să-mi iau un an sabatic, să plec în lume…

Rezidenta îi dădu răgaz să continue, însă Andrew îşi întrerupse confidenţa. Chiar dacă era un excelent chirurg,

nimeni nu putea spune despre el că se dedica trup şi suflet. Uneori, rămânea la spital peste noapte doar ca să stea departe de orice amintiri legate de Christine. Motiv suficient ca Sandra să-l considere dependent de muncă.

— Te deranjează ce s-ar putea spune despre noi? o întrebă dintr-odată, uitându-se spre masa asistentelor.

— Nu… Mi-e indiferent.

Atenţia le fu atrasă de un bărbat nebărbierit, cu părul lung, prins în coadă. Individul cu privirea tulbure şi cu un pardesiu care-i stătea ca pe gard, se apropie cu paşi indecişi. Părea ameţit binişor. Se aplecă înspre Andrew şi bâjbâi cu mâinile prin aer după un punct de sprijin, gata-gata să-şi piardă echilibrul. Duhnea a alcool.

— Bună seara… doc… tore! reuşi să articuleze după ce renunţă la ideea de a se ancora, rămânând în poziţie oarecum verticală.

— Bună, îi răspunse Andrew, studiindu-l câteva clipe ca să-şi dea seama dacă era vorba de un fost pacient dornic să-i mulţumească *din suflet* pentru că-i salvase viaţa. Se obişnuise cu astfel de incidente.

— E ziua mea… 49 de ani… Dai o sticlă de whisky? Sărbătorim împreună?

Individul nu vorbea prea tare, însă părea greu de stăvilit şi reuşise încă din start să atragă toate privirile. Sandra urmărea momentul lipită de spătarul scaunului. Se vedea de la o poştă că era încordată. Asta i-ar lipsi acum, un scandal în urma căruia spitalul să vuiască din nou că doctorul Andrew Taylor îi zdrobise nasul altui mascul care se dăduse la rezidenta Sandra Hiden. Parcă ghici ndu-i gândurile, Andrew adoptă un ton defensiv:

— Îmi pare rău. Sunt în timpul serviciului.

— Hai, doctore… Te rog eu frumos!

Bărbatul îşi lăsă mâna pe umărul lui Andrew şi îl strânse mai tare decât s-ar fi cuvenit. I-ar fi fost lesne să-l liniştească din două mişcări, dar în condiţiile date nu avea nevoie de scandal. După un schimb de priviri cu Sandra, deciseră să se retragă înainte ca incidentul să degenereze. Dădu să se ridice de la masă, iar sărbătoritul îşi forţă

norocul şi îi înfipse mâna în gât. La rândul său, doctorul reacţionă fulgerător, prinzându-l de încheietură şi întorcându-i braţul la spate. Bărbatul urlă de durere.

— Plăteşte tu, îi spuse Sandrei, în timp ce el avea grijă ca individul să rămână imobilizat.

Ieşiră din bar simţind în ceafa privirile perplexe ale asistentelor de la masa veselă. Ploaia încetase. Andrew trase aer în piept ca după o scufundare fără oxigen, apoi amândoi traversară strada în grabă. Doctorul se despărţi de Sandra, rugând-o încă o dată să urmărească evoluţia pacientei.

Ajuns acasă, îi pieri brusc cheful de filosofie. Coborî în sala de fitness, să tragă de fiare.

3

Londra – Anglia, în zilele noastre

Răsuflă uşurată când soneria puse capăt prelegerii pe care o ţinea despre planul înclinat, coeficientul de frecare, acceleraţia gravitaţională, forţa de inerţie şi greutăţi mişcate printr-un scripete. De când se transferase la şcoala privată Mander Portman Woodward era perfect conştientă că puţini elevi o urmăreau cu atenţie, indiferent de calitatea discursului. Ceilalţi cu greu se abţineau să nu i se urce în cap. Spre binele ei, avusese grijă încă de la primele ore să-i pună la punct pe cei mai nebunatici, deloc puţini. Cu unii dintre băieţii de 17–18 ani se întrebuinţase la maximum. Drept urmare, toţi se uitau cu admiraţie la *profa de fizică,* iar comentariile oscilau între varianta soft „Tipa e beton!" şi vulgarităţi gen „Ce i-aş mai pune-o!"

Adevărul e că la 30 de ani încă neîmpliniţi, Maya Mandel stârnea invidie printre colegele ei şi chiar printre unele eleve care se visau pe coperta revistei *Playboy.* Brunetă cu ochi negri, expresivi, cu buze pline şi un corp fără cusur, profa de fizică atrăgea lesne atenţia. Spre nemulţumirea conducerii şcolii, se îmbrăca flower-power, dar cu bun-gust.

Ieşi din clasă abia după ce îi dădu explicaţii suplimentare unui elev mai degrabă sedus de ea decât de fizică. Fusese ultimul curs din ziua aia de vineri şi îşi aminti că avea de făcut un drum până la supermarket. Einstein, motanul ei birmanez, o aştepta acasă rupt de foame.

Trecu pe lângă uşa cantinei şi brusc realiză că nu numai Einstein era cu stomacul gol. Îl descoperise la un moment dat pe bu- cătarul-şef- unul dintre puţinii profesionişti din şcoală, iar de atunci mergea des la cantină.

După modelul suedez, elevii şi profesorii mâncau în aceeaşi sală, având acelaşi meniu. Maya îşi aşeză tava pe

banda de inox, studiind încă nehotărâtă cele câteva feluri de mâncare.

— OK, ne vedem după ore, auzi în spatele ei.

Se uită peste umăr şi fii pe punctul de a scăpa o înjurătură. Era profu de biologie, John Eastham. Vorbea la mobil. Genul de tip foarte insistent, sigur pe virilitatea lui, metrosexual, gata în orice clipă să-ţi spună că eşti iubirea vieţii lui, până la proba contrarie. Altfel destul de şters, chiar şi pentru elevele care aveau vise erotice cu Dalai Lama.

Ca şi alţi colegi, John spera la o aventură cu Maya. Numai că, spre deosebire de aceştia, refuzul constant îl aţâţase şi mai rău. Îi trecuse pe la urechi că profa de fizică s-ar deda la orgii cu elevii din clasele mari, iar asta îi întărise convingerea că era doar o chestiune de timp până ce Maya avea să-i cedeze.

Împingând tava pe bandă, Maya îşi spuse că trebuia să scape de figura tristă a lui John Eastham. În caz contrar exista riscul să-i intre mâncarea cu ghionturi. Se codi nehotărâtă, până când îşi luă tava şi o puse în spatele bărbatului, rugându-l să nu o aştepte.

Îl remarcă apoi undeva în capătul din dreapta al sălii şi merse exact în direcţia opusă, spre nişte elevi din clasele mari. Se aşeză la masa lor, nu înainte de a le cere permisiunea. De emoţie, un pistruiat roşcat, cu urechi clăpăuge se bâlbâi puternic, prilej excelent pentru ceilalţi să izbucnească în râs.

Momentul fericit nu dură prea mult, pentru că, imediat ce-şi dezlipi privirea din farfurie, Maya dădu peste zâmbetul arogant al profului de biologie. Omul îşi ţinea tava la nivelul pieptului şi făcea slalom printre mese pentru a ajunge mai repede.

O perioadă îl ignoră complet, astfel că John Eastham se trezi în situaţia penibilă de a vorbi la pereţi. Scos din pepeni, afişă atitudinea dominantă a masculului alfa:

— Ce se întâmplă, dragă, te-am supărat cu ceva? o întrebă pe un ton de zeflemea.

Derapajul lui John o surprinsese cu gura plină. Înghiţi,

apoi i se adresă roşcatului clăpăug:

— Tu ce crezi, dom' profesor de biologie ar vrea să mi-o tragă? Acuma sincer…

Elevul rămase cu furculiţa în aer, iar pistruii îi dispărură după ce se înroşi brusc. Unul dintre colegi pufni în râs, dar se abţinu când realiză că John Eastham gustase prea puţin momentul.

— Părerea mea e că ar vrea săracul, dar nu poate! punctă Maya în locul roşcatului, pe urmă ieşi val-vârtej din cantină.

„Dacă nici acum idiotul nu a înţeles mesajul, atunci o să apelez la măsuri extreme", îşi spuse plină de nervi.

Ajunse la micul ei Volkswagen Beetle din parcarea şcolii, când îi sună mobilul. Era Sheila. Noroc că mai există şi prieteni pe lumea asta, se gândi înainte de a-i răspunde. „Hei, azi e vineri, unde mergem?" Cu incidentul de la cantină uitase de toate, inclusiv de mâncarea pentru motan. Stabiliră să se vadă la şapte fără un sfert, acasă la Maya.

Se înţelegea cu Sheila Berman de minune. Ea împreună cu Shamira, sora geamănă a Mayei, formaseră un trio de nedespărţit până în urmă cu patru ani, când Shamira îşi găsise alesul inimii, între timp născuse un băieţel şi fusese obligată să-şi rărească ieşirile în oraş.

Gemenele Maya şi Shamira resimţiseră lipsa dragostei materne încă de mici, când Vivienne Mandel trecuse în lumea celor drepţi în urma unei boli incurabile. Prin căminul părintesc se perindaseră ulterior mai multe femei, însă tatăl fetelor, Ayan Mandel, evitase să se recăsătorească. Cum îşi stabilise un al doilea domiciliu în sediul băncii pe care o conducea, de creşterea gemenelor se ocupase bunicul Moses. Un om minunat, un adevărat model pentru cele două nepoate.

Maya şi Sheila se cunoscuseră absolut întâmplător în urmă cu şase ani, când prima căuta înnebunită un bilet la concertul Dianei Krall. Cum Sheila tocmai se certase cu iubitul, iar Maya rupsese recent o relaţie, fetele se consolaseră reciproc. „Bărbaţii sunt nişte porci" fusese

tema preferată de discuţie în seara aia.

Maya remarcase astfel calmul englezesc al Sheilei, logica fără cusur a noii prietene, în timp ce Sheila apreciase umorul debordant, spontaneitatea şi râsul molipsitor al Mayei. Nu în ultimul rând, şi acel *vino ’ncoa ’* susceptibil să atragă bărbaţii de un anumit calibru.

În timp ce-şi amintea de prima întâlnire cu Sheila, reuşi să iasă din parcarea şcolii cu câteva clipe înainte ca John Eastham să apară în zonă. Bărbatul se uită lung în urma ei, iar ceea ce-i trecu prin minte ar fi îngrozit-o pe profa de fizică dacă ar fi putut să-i citească gândurile. Îl umilise crunt de faţă cu nişte mucoşi şi era de aşteptat să vuiască şcoala despre evenimentul de la cantină. Toate puştoaicele îl vor arăta cu degetul pe Eastham. Aureola de mascul ideal pentru împerechere se va duce dracului cât ai clipi. Va trebui să reacţioneze înainte ca dezastrul să se producă, îşi spuse Eastham în timp ce intră în Mercedesul său cu două locuri.

La câteva străzi distanţă, Maya coborî în apropierea unui supermarket pentru a-i cumpăra de mâncare lui Einstein. În magazin, privirea îi fu atrasă de rafturile cu ţigări, de unde luă un pachet la întâmplare. Fuma ocazional, fără să tragă în piept, în serile în care se uita la filme cu un pahar de whisky în faţă. Tabietul îl enervase la culme pe ultimul ei prieten. Phil, genul sportiv, îi detesta din principiu pe fumători şi folosea băuturile tari din barul Mayei doar ca să-şi clătească gura de microbi. În schimb, în dormitor se înţele- seseră perfect, existase o compatibilitate maximă, altfel destul de ciudată date fiind celelalte multiple aspecte divergente. Partea mai proastă intervenise după câteva luni de uzură, când Phil începuse să dea dovadă de lipsă de creativitate, iar acest defect combinat cu altele deloc neimportante o determinaseră pe Maya să pună capăt relaţiei. Spre surprinderea ei, Phil se comportase isteric, ameninţase că o să cheme toate televiziunile şi că se aruncă de pe Big Ben. Dacă nu l-ar fi ştiut cât de „amuzant” e, Maya ar fi jurat că tipul se ţinuse de poante, într-un efort disperat de a o recuceri.

În final, a trebuit să recurgă la o metodă nu tocmai ortodoxă pentru a scăpa de insistenţele lui Phil. I-a povestit profei de engleză – exasperată că nu se culcase cu nimeni de şapte zile – despre un „bărbat puternic, dornic să cunoască o femeie puternică”, apoi i-a pus pe cei doi faţă în faţă şi lucrurile au decurs conform planului.

Din uşa magazinului, Maya le răspunse la salut unor elevi din ultimul an, adevărate calamităţi la fizică. În rest, nişte băieţi cu o bogată experienţă de viaţă. Pe Garry chiar îl simpatiza şi dacă ar fi lipsit acea barieră profesor-elev, cu siguranţă nu s-ar fi dat în lături de la o aventură. Blond cu părul creţ, solid şi cu un cap mai mare decât colegii lui, Garry era vedeta echipei de fotbal a şcolii. Iar în materie de fete se descurca cel puţin la fel de bine. Maya simţise în câteva ocazii privirile deloc indiferente ale tânărului, dar reuşise – cu dificultate, să se controleze. Un pas în direcţia greşită ar fi putut-o costa destul de scump.

Auzi ca prin vis vocea lui Garry, undeva în spatele ei:

— Avem meci cu băieţii de la Colfe, doamna profesoară. Veniţi? Se întoarse şi le zâmbi.

— Unde şi când?

— Pe terenul de sport mâine la două, îi spuse Garry dintr-o suflare, entuziasmat la gândul că profa de fizică îl va urmări în timp ce le bagă vreo două-trei boabe rivalilor de la Colegiul Colfe.

— OK, nu promit. Oricum, mulţumesc pentru invitaţie. Şi baftă!

— Vă aşteptăm, îi transmise amicul lui Garry şi în acelaşi timp portarul echipei de fotbal, pe care Maya îl cunoscuse mai bine după un incident neplăcut, soldat cu o investigaţie a poliţiei. Anchetaseră dacă tânărul de la Şcoala Mander Portman Woodward era sau nu implicat într-o serie de furturi. Până la urmă, suspiciunile se dovediseră neîntemeiate.

În faţa casei, distinse clar mieunatul de foame al lui Einstein. Felina i se gudură printre picioare, torcând de mulţumire că stăpâna trebuie să-i fi adus ceva bun.

Maya îi desfăcu plicul de Whiskas, pe urmă intră sub

duşul fierbinte. Se gândi dacă să comande de la un restaurant chinezesc sau sâî iasă în oraş, la un fast-food din apropiere. Din cauza profului de biologie, ratase masa de la cantină şi până la întâlnirea cu Sheila ar fi vrut să rezolve problema. După şapte seara oricum nu se mai atingea de nimic, oricât de mult ar fi tentat-o. Era singura metodă prin care reuşea să-şi menţină silueta.

Mobilul îi zbâmâi undeva pe pat. Se aştepta să fie prietena ei. La celălalt capăt dădu peste o voce de bărbat.

— Hello! Maya?

— Eu sunt.

— Paul la telefon… Văr'tu.

Ştia de o rudă cu numele ăla, dar despre *vărul Paul* pur şi simplu îşi amintea la fel de multe ca despre debarcarea americanilor în Irak.

— Sunt la aeroport, auzi Maya ca prin vis. Te aştept.

— Stai puţin… Ce aeroport?

— Heathrow. Haide, vii?

— Păi… cum te recunosc?

— Am un sacou roşu şi pantofi de aceeaşi culoare. Sunt la Starbucks.

— Bine, ajung în trei sferturi de oră.

— Nu mă mişc de-aici.

Cât îşi trase blugii, se chinui în zadar să-şi amintească ceva despre Paul. Vizita inopinată o entuziasmase prea puţin. O sună pe Sheila ca să amâne întâlnirea.

În căutarea costumaţiei exotice descrise la telefon, Maya se gândi la Tom Hanks şi la Pierre Richard, actorii din varianta holly- woodiană, respectiv cea pariziană ale filmului *Omul cu un pantof roşu.* Fu mirată să constate că, din punct de vedere fizic, Paul era o combinaţie ciudată între Tom şi Pierre, cu părul până la umeri, parcă scos din priză, un nas cât un cartof şi o mină de copil pus pe şotii, îi sărise în ochi de la distanţă – practic era imposibil să-l confunzi.

Se îmbrăţişară ca după o lungă despărţire şi Maya află că Paul avea numărul ei de telefon de la Ayan.

— Şi, cu ce treburi în Londra? îl întrebă imediat ce ieşiră

din parcarea aeroportului.

— Turist. Stau vreo trei zile.

— Aha… La ce hotel?

— Încă nu m-am hotărât.

— Ţi-e foame?

— Cam da.

— OK, atunci hai s-o luăm şi pe prietena mea. Sper că nu te deranjează…

— Deloc.

Newyorkezul abia ajuns la Londra simţi un şoc când dădu mâna cu Sheila Berman. Dintr-odată, cele trei zile de vacanţă i se păreau total insuficiente.

— Nu mi-ai povestit despre prietena ta, îi reproşă Mayei în drum spre restaurant.

— Îţi explic imediat. Apoi i se adresă Sheilei: Am senzaţia că Paul e de modă veche. Vrea să fie bine informat, ca la cursele de cai. Să ştie pe cine mizează…

— Normal, o completă Paul. Am citit pe internet că londonezele sunt foarte, foarte imprevizibile.

De pe bancheta din spate a VW-ului, bărbatul se uită la Sheila, care îi zâmbi misterios. Maya remarcase sclipirea din ochii Sheilei. Era convinsă că din punct de vedere fizic cei doi se potriveau ca Kim Basinger cu Kim Ir Sen.

Opriră la un restaurant scump din centrul oraşului, la insistenţele lui Paul.

— Nu ne-am văzut de… nici nu mai ştiu, reluă bărbatul discuţia, îndată ce se aşezaseră la masă.

— Cred că ne cunoaştem doar din auzite, puse Maya punctul pe i. Eu sunt profa de fizică, iar Sheila e copywriter. Necăsătorite. În concluzie, două ratate!

— Ei hai, nu exagera! o contrazise Sheila.

— Absolut deloc. Important e că ne completăm reciproc. Când una nu are bani, are cealaltă…

— Iar când una nu are prieten, are cealaltă, punctă Sheila.

Paul zâmbi răsfoind meniul.

— Îmi place de voi.

— Dar tu, ce învârti în New York? Pictezi, scrii, cânţi la

harpă?

— A, nu! Mi-am tras ţoale de artist aşa, la impresie. Mă ocup de calculatoare. Programator.

— Deci nu eşti vedetă, îi reproşă Sheila. Păcat. Eu vreau la Hollywood.

— Pentru tine m-aş muta şi în România, să ştii.

— Îmi pare rău, sunt implicată într-o relaţie cu Brad Pitt…

Paul se uită lung.

— Doarme cu poza lui Brad deasupra patului, îi explică Maya. Are toată filmografia, plus un şerveţel cu autograf.

— Mie îmi place mai mult de Angelina Jolie, râse Paul.

Petrecură restul serii acasă la Maya, unde Paul încercă din răsputeri să intre în graţiile Sheilei. Reuşi doar să se îmbete şi să adoarmă într-un fotoliu, îmbrăcat exact cum venise de la aeroport.

Cu toate insistenţele Mayei de a rămâne la ea, a doua zi Paul îşi luă o cameră la hotel, apoi merseră împreună prin oraş.

În jurul prânzului, întrebă din senin de Sheila, însă obţinu o explicaţie destul de vagă. „Trebuie să fie pe undeva…”

Pentru Maya, era o zi specială. Primise mai multe apeluri de la prieteni, inclusiv unul de la taică-su, care ar fi vrut să o vadă. „Poate diseară”, îi dădu ea speranţe, înduplecată de insistenţele lui Ayan. Relaţia tată-fiică nu era una dintre cele mai fericite, chiar dacă Ayan încerca să salveze aparenţele. Ar fi vrut ca Maya să urmeze o carieră într-un domeniu mult mai bănos, după modelul Shamirei, însă toate argumentele lui se loviseră de un refuz categoric. În fond, vorbeau despre viaţa ei, iar banii erau ultimul motiv pentru care ar fi renunţat la catedră. Avea destui cât să se descurce ea şi motanul Einstein. Iar dacă s-ar fi ivit cine ştie ce moft mai excentric, ar fi apelat la Ayan doar dacă toate băncile ar fi dat faliment.

În sfârşit, o sună Sheila. Vărul din America pricepu repede despre cine era vorba şi ciuli urechile. Urmau să se întâlnească peste vreo trei ore, într-un mic restaurant de

cartier.

Până atunci, Maya îi propuse lui Paul să treacă pe la Harrods.

— Cred că n-ai venit la Londra pentru poze cu garda regală! îi spuse cu zâmbetul pe buze. Nu fi trist, mergem mâine la Catedrala St. Paul, eventual şi la Buckingham. Azi e zi de shopping şi distracţie, OK?

— În regulă. Nu sunt expert în cumpărături, dar…

— Stai liniştit, plătesc eu! Şi apropo, Murphy spunea că un expert este orice tip venit din alt oraş. Deci te încadrezi la fix.

— Bine, m-ai convins.

Intrară în câteva magazine de lux, unde Maya probă rochii de seară făcând abstracţie de figura plictisită a lui Paul. În final, îşi cumpără o pălărie de vară, nu înainte de a-i cere părerea „expertului” din New York.

— Îţi vine bine orice, stai liniştită, o asigură bărbatul, rămânând cu privirea pe gleznele perfecte ale verişoarei.

— Tu nu-ţi cumperi nimic?

— Gumă de mestecat.

Din cauza traficului, ajunseră la restaurant cu întârziere. Ştia că Sheila rezervase un separeu. Chelnerul le arătă uşa de la capătul holului, pe care Maya o deschise larg. Întunericul o izbi. Îşi spuse că cineva trebuie să-i fi făcut o farsă, numai că imediat totul se lumină şi auzi, pe mai multe voci, un „Mulţi ani trăiască!” Sheila reuşise să-i adune pe toţi apropiaţii sărbătoritei. Inclusiv pe Shamira, venită împreună cu soţul ei. Pocniră dopurile de la şampanie. Lumea sări să le felicite pe gemenele Maya şi Shamira.

— Sunteţi nebuni!

Pe urmă, surorile Mandel desfăcură cadourile, îmbrăţişându-se din nou cu fiecare invitat. Shamira îi luase Mayei o superbă brăţară din argint pe care o admiraseră împreună în vitrina unui magazin de bijuterii. O sărută, impresionată până la lacrimi. Ceva mai târziu avea să-i facă şi ea un cadou de suflet pentru cei 30 de ani împliniţi.

Dintre toţi, numai Paul se simţea parcă un pic stânjenit.

Îşi reveni abia după două pahare de whisky şi un schimb de replici cu Sheila.

Cu câteva momente înainte de a sufla în lumânări, Maya răspunse la telefon. Auzi printre râsetele din jur o voce de bărbat.

— Bună, Maya. Sunt George Hitchens, avocatul familiei Mandel. Cred că ne-am cunoscut.

Chiar dacă pe atunci avea numai 11 ani, cum ar fi putut să-l uite pe cel care citise testamentul bunicului Moses?

— Da, îmi amintesc…

— În primul rând, vreau să-ţi urez „La mulţi ani!”

— Mulţumesc mult.

— Iar în al doilea rând, te-aş ruga să treci mâine pe la mine. Ştii unde mă găseşti…

— Nu.

— Strada Oxford numărul 12. E în regulă ora 10?

— În regulă.

— Bine, te aştept. O seară plăcută!

A doua zi dimineaţă, se trezi cu cearcăne şi cu ochii umflaţi. Îşi turnă o ceaşcă mare de cafea, sărind peste micul dejun. În faţa casei, micul Beetle dădu un prim rateu la pornire, probabil afectat şi el de febrilitatea cu care Maya manevrase cheia în contact.

Cu cinci minute înainte de ora stabilită, lăsă maşina într-o parcare cu plată din apropierea străzii Oxford. Ajunse în faţaunei case vechi de cel puţin un veac, din cărămidă roşie măcinată de vânt şi ploi, unde avocatul familiei Mandel îşi avea atât biroul, cât şi locuinţa. Ştia că George Hitchens rămăsese singur de când îi murise soţia, aşa că nu fu deloc surprinsă când bărbatul îi deschise uşa. După ce se pensionase, reputatul avocat trecea arareori pe la tribunal. Mai avea doar patru clienţi aleşi pe sprânceană care insistaseră, în schimbul unor onorarii frumoase, să nu-i lase baltă.

Sportul nu fusese vreo pasiune de-a lui, iar la 76 de ani încă fiima pipă. Mersul greoi, din cauza kilogramelor în plus, faţa ridată şi părul argintiu, atât cât îi mai rămăsese, îi trădau din plin vârsta.

Maya descoperi cu uimire camera de lucru a avocatului, unde de obicei îşi primea clienţii: un birou masiv, din lemn învechit de trecerea anilor, un scaun simplu necapitonat, din acelaşi lemn de nuc, un ceas mare cu pendul, atârnat pe peretele din dreapta. Sesiză şi două cărţi groase, aşezate ordonat pe colţul mesei. În rest, nici urmă de bibliotecă, diplome de merit, fotografii cu celebrităţi scăpate de puşcărie, computere, faxuri sau orice altceva ce s-ar putea găsi în biroul unui avocat din zilele noastre.

— Ia loc te rog, o îndemnă bătrânul. Bei o cafea? Am una în plus.

George Hitchens zâmbi ca după o glumă reuşită, apoi îşi aprinse pipa şi turnă cafeaua. Pufăind, o privi pe Maya câteva clipe fără să spună nimic. Pe urmă ridică a mirare din sprâncenele încă nealbite:

— Te deranjează fumul?

— Deloc.

— Chiar dacă te-ar fi deranjat, nu contează. Câteodată mă trezesc să întreb aşa, din politeţe.

Cu pipa în colţul gurii, avocatul învârtea în mâini un cuţitaş auriu, de desfăcut corespondenţa. Din când în când sorbea din cafeaua rece. Parcă aştepta un semn din partea Mayei, iar acesta întârzia să apară.

— La mulţi ani încă o dată, îi ură bărbatul.

— Mulţumesc.

Pentru că Maya rezistă cu brio altor momente de tăcere apăsătoare, în care se simţise studiată ca Biblia la un seminar teologic, George Hitchens scoase dintr-un sertar două plicuri albe, identice. Unul din ele era deja desfăcut. Pe celălalt, sigilat, i-l dădu Mayei. Numele ei era scris mare, de mână, cu majuscule.

— Sunt parte din testamentul bunicului tău, Moses Mandel, îi explică avocatul.

Îşi amintea ca prin ceaţă momentul din urmă cu douăzeci de ani, când acelaşi avocat deschisese în prezenţa membrilor familiei un plic asemănător. Toată lumea ştia că Moses Mandel strânsese ceva avere la viaţa lui, iar aşteptările erau mari. Numai că spre surprinderea

generală, testamentul cuprindea doar bunurile mobile: nişte case, două terenuri şi câteva bijuterii. Adică maximum două milioane de lire, împărţite în mod egal între Ayan şi mătuşile Mayei.

Despre bani lichizi – absolut nimic! Moses luase în mormânt secretul averii lui.

— Cu puţin înainte de a muri, continuă avocatul, în 1988, bunicul tău mi-a predat testamentul. Trei plicuri. Pe primul trebuia să-l deschid imediat după moartea lui, iar pe celelalte, când tu şi sora ta, Shamira, veţi împlini 30 de ani. Ieri-dimineaţă l-am citit pe cel care îmi era adresat…

Maya frământă plicul în mâini, întorcându-l pe o parte şi pe alta. Parcă nu avea curaj să-l desfacă.

— Dacă vrei, te pot scuti de emoţii, îi propuse avocatul, încuviinţă dând din cap.

— E vorba de nişte bani, îi explică George Hitchens, trăgând din pipă. Cinci sute de mii de lire pentru tine şi cinci sute pentru Shamira…

Simţi o căldură puternică în obraji. Nu ştia ce să creadă.

— Păi pe… Shamira… de ce nu aţi chemat-o?

— O să vorbesc şi cu ea. Banii îi veţi primi în contul personal. Moses a vrut să te roage pe tine ceva, în mod special. Ţi-a transmis un mesaj. Dacă vrei să o implici şi pe Shamira, e alegerea ta… Ai să vezi, sunt sigur că ţi-a explicat în scrisoare.

Din cauza emoţiilor, nu avu puterea să deschidă plicul. Hotărî să citească acasă mesajul venit de pe lumea cealaltă.

4

Guildford – Anglia, aprilie 1899

Eidel Mandel se trezi în plânsetul copilului. Micuţul Moses se îmbolnăvise şi de două zile avea temperatură. Insistase să plece cu el la Spitalul Abbot, însă Solomon, fire autoritară şi foarte religioasă, era convins că numai bunul Dumnezeu îl va ajuta să treacă peste necaz. Bunul Dumnezeu şi nişte plante de al căror leac nu se îndoia. Despre fiecare plantă avea scrise câteva rânduri într-un caiet moştenit de la tatăl său, un rabin de lângă Paris, a cărui faimă de vindecător depăşise graniţele Franţei.

Încă nu se luminase de ziuă când Eidel coborî din pat şi luă câteva lemne pentru a aprinde focul în sobă. Ceaiul preparat din plantele medicinale se răcise în cursul nopţii. Femeia era foarte speriată, îl iubea enorm pe unicul lor fiu şi ar fi făcut orice să-l vindece mai repede. Ştia că dacă ar fi apelat la Henry, medicul micii comunităţi de evrei ortodocşi, soţul ei ar fi aflat imediat. În plus, nu-i plăcea doctorul pentru că era foarte arogant. Pe de altă parte, se împăca greu cu gândul că leacurile lui Solomon ar putea da greş, agravând boala copilului.

Se hotărî să meargă în aceeaşi zi la doctorul Albert Taylor, de la Spitalul Abbot, în timp ce Solomon avea să fie plecat la sinagogă. Auzise despre Taylor că era un protestant cu o foarte bună reputaţie. Dacă îi va da mai mulţi bani, probabil nimeni nu va afla că se văzuseră.

Copilul începu să plângă şi mai tare, trezindu-l pe Solomon. Bărbatul se spălă într-un lighean, se îmbrăcă în straie de zi, apoi aprinse un sfeşnic pentru a citi din cartea sfântă, Torah. Nimic nu l-ar fi putut întrerupe din rugăciunile obişnuite, iar Eidel ştia că în acele momente trebuia să-i respecte intimitatea. Îl privi lung din pragul uşii, cu cana fierbinte de ceai în mână, şi pentru prima dată simţi un sentiment de revoltă, aproape de ură, faţă de

cel cu care împărtăşise bucuriile şi necazurile ultimilor cinci ani. Era convinsă că îl iubea pe Moses şi că voia să îl vadă sănătos. În acelaşi timp, nu înţelegea sub niciun chip de ce un om deschis la minte şi fără prejudecăţi respingea cu atâta vehemenţă ajutorul medicilor. Cât de rău trebuia să se agraveze boala pentru a-l convinge că plantele alea nu erau eficiente? Şi de ce evita mereu să vorbească despre asta?

Îi susţinu capul încercând să-i dea lichidul amărui. Copilul începu să tuşească din nou, îi crescuse temperatura.

— Haide, puiule, bea te rog. Bea să te faci bine…

Rugăminţile fuseseră în zadar, iar Eidel simţea că înnebuneşte. Niciodată nu ridicase tonul în discuţiile cu soţul ei, însă acum era hotărâtă să pună lucrurile la punct.

Solomon închise cartea şi o aşeză cu mare grijă lângă Talmud, pe un raft suficient de înalt încât să nu ajungă copilul. Între timp, primele raze de lumină pătrunseră discret în casă, prin fereastra de lângă patul lui Moses. La căpătâiul acestuia, Eidel încercă să-şi dea seama dacă trebuia să plece la prima oră sau putea să aştepte până la lăsatul serii. Merse apoi în bucătărie să-i pună de mâncare lui Solomon. Bărbatul deschidea prăvălia la opt în fiecare dimineaţă, cu excepţia sâmbetelor şi a sărbătorilor de peste an, dar ajungea cu cel puţin o oră mai devreme, să aranjeze marfa.

— Cum se simte? o întrebă pe soţie, rupând o bucată de turtă neagră, abia luată de pe plită.

Eidel aruncă un ciot în foc şi ochii negri îi scânteiară. Părul lung, lucios i se desprinse din coadă acoperindu-i faţa. Se abţinu cu greu să nu izbucnească în plâns.

— Foarte rău. Are temperatură mare… Nu vrea să bea ceaiul.

Pe urmă, cedă nervos şi trânti pe masă ibricul cu cafea, răsturnându-l. Solomon îşi trase repede scaunul de sub el, la timp cât să nu fie opărit.

— Vrei să-l omori?! ţipă Eidel privindu-l. Plantele tale nu sunt bune de nimic, nu vezi cum se chinuie?

Preţ de câteva secunde Solomon rămase împietrit. Îşi prinse barba lungă cu mâna şi se uită cum lichidul maroniu se scurgea pe jos. Luă apoi o cârpă şi începu să şteargă masa cu mişcări domoale, ridicând ibricul gol. Eidel se retrase lângă plită pe un taburet, cu capul în mâini. Plângea. Cu totul altfel ar fi vrut să se revolte, dar acum era prea târziu.

— E o simplă răceală, încercă să o liniştească bărbatul. Până mâine o să-i treacă. Dacă nu, mergem la spital…

S-ar fi aşteptat la o reacţie dură, mai ales că până atunci nu îndrăznise să-l înfrunte. Îl privi printre lacrimi, fără să-i spună ceva. Moses începuse să plângă din nou şi femeia sări ca arsă. Deşi era cam devreme să plece la slujbă, Solomon îşi luă rămas-bun din prag:

— Ne vedem după-amiază. Dă-i să bea ceai şi pune-i în pat sticle cu apă fierbinte.

— Nu mănânci ceva?

Bărbatul ieşi fără să-i răspundă. Rămasă lângă patul copilului, Eidel se întrebă dacă nu cumva exagerase. Dacă Solomon avea dreptate şi era vorba de un banal guturai? Se uită la Moses şi îi puse palma pe frunte. Ardea. Nu, în niciun caz nu era o răceală. Auzise de curând de un copilaş bolnav care murise cu zile. Şi asta din cauză că părinţii ajunseseră la spital mult prea târziu.

Se panică de-a dreptul. Îşi trase o rochie de oraş, îl îmbrăcă pe Moses mai gros decât o impunea vremea blândă de început de aprilie şi luă bani dintr-un sertar. Spitalul Abbot era la câteva străzi distanţă, iar singurul drum până acolo trecea exact prin faţa prăvăliei lui Solomon. Altfel, ar fi trebuit să ajungă la podul de peste râul Wey şi să ocolească oraşul printr-o zonă împădurită. Nu putea să rişte să dea nas în nas cu soţul ei şi nicio aventură prin pădure, aşa că merse cu copilul în braţe până la hotelul Red Lion, pe Strada Pielei, unde ştia de-o trăsură care îşi aştepta clienţi. În schimbul a doi şilingi, bănuia că n-o să fie o problemă să ajungă repede la spital.

Traversă strada prin faţa hotelului, chiar înainte ca trăsura să pornească. Îl strigă pe bărbatul de pe capră, iar

acesta puse jos hăţurile.

— Bună ziua! îl întâmpină Eidel, continuând apoi repede: Trebuie să ajung urgent la Spitalul Abbot. Mă puteţi ajuta? Plătesc…

Individul gras, cu faţa tuciurie şi mustaţă foarte subţire, o măsură scurt din priviri, rămânând cu ochii pe banii din palma lui Eidel.

— Îmi pare rău. Am pe cineva…

Arătă apoi discret spre bărbatul din caleaşcă, ridicând hăţurile să plece. Se opri din nou, de această dată la îndemnul clientului. Îmbrăcat foarte elegant, într-un costum alb cu dungi late, un tânăr se îţi de după birjar uitându-se la Eidel.

— Puteţi urca, îi spuse femeii.

Apoi i se adresă vizitiului:

— Mergem întâi la spital.

Tânărul o ajută să urce în caleaşcă, apoi o privi insistent, fără ocolişuri. Eidel îşi ridică la un moment dat ochii, fără să observe ceva care să o sperie. Dimpotrivă. Se gândi să-şi manifeste recunoştinţa:

— Vă mulţumesc mult că aţi acceptat să…

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi. Copilul e bolnav?

— Da. Are febră.

— O să fie bine, staţi liniştită.

Parcă dându-şi seama că despre el se vorbeşte, Moses începu să plângă. Eidel se uită în dreapta şi văzu clădirea mare a spitalului. Coborî ajutată de tânărul amabil, care înainte de despărţire îi întinse mâna:

— David Wheater, din Londra. Mi-a părut bine să vă cunosc.

— Şi mie. Vă mulţumesc încă o dată.

Dădu să-i întoarcă spatele, pe urmă îşi aminti.

— Eu sunt Eidel. Pe băieţel îl cheamă Moses.

Londonezul îi zâmbi puţin trist. Chiar în starea aceea fiind, Eidel simţise o undă de simpatie din partea bărbatului.

— Moses o să crească mare…

Trăsura se îndepărtă, în timp ce Eidel ajunse în holul

spitalului. Era pentru prima dată acolo şi totul i se părea imens. Din spatele unei mese, o bondoacă bălaie îmbrăcată în alb, cu o bonetă boţită şi murdară aruncată pe creştetul capului, o întrebă răstit pe cine căuta.

— Pe doctorul Taylor, îi răspunse scurt.

— Vezi la etajul unu, o expedie nepoliticos duduia, înainte de a se afunda din nou în hârţoage.

Urcă treptele în spirală, având grijă să nu se împiedice. Moses adormise. O luă la dreapta pe un culoar foarte lung, cu multe uşi de-o parte şi de alta. La prima oră a dimineţii, clădirea părea aproape pustie. Trecu pe lângă o masă plină cu sticluţe mici, colorate, pe urmă culoarul se afundă. Nu avea altă soluţie decât să se întoarcă. De data asta merse încet, uitându-se cu atenţie la fiecare uşă. Desluşi o inscripţie parţial ştearsă, cu litere negre, caligrafice: *„Dr. Albert Taylor* Inima începu să-i bată cu putere. Trase aer în piept şi ciocăni întâi slab, apoi mai tare. O voce de femeie îi răspunse şi Eidel apăsă pe clanţă.

În lumina semiobscură a încăperii distinse clar albul halatului.

— Bună dimineaţa.

Pentru câteva clipe nu primi vreun semn de viaţă. Se gândi dacă nu cumva halatul ăla era pus pe un manechin. În sfârşit, femeia se mişcă puţin şi trase lung dintr-o ţigară înainte de a deschide gura.

— Pe cine cauţi?

Cu siguranţă, în Spitalul Abbot lumea era certată cu bunele maniere. Îşi spuse că o să-i înveţe altă dată să dea *„Bună ziua”,* trecând repede peste bădărănia duduii.

— Pe doctorul Taylor.

— Domnul doctor vine după-amiază.

La asta chiar nu se aştepta. Se zbătuse să ajungă repede, fără să bage de seamă Solomon, pentru ca acum să îşi dea seama că efortul fusese în zadar. Iar fruntea lui Moses ardea mai tare ca niciodată. Chiar dacă situaţia era disperată, parcă nu avea încredere într-un alt doctor. Ieşi din încăpere hotărâtă să-l găsească pe Albert Taylor, oriunde s-ar afla.

Coborî treptele până în holul mare de la parter, unde rămase în picioare lângă un scaun cu spătarul rupt, afişând un aer dezorientat. Timp de câteva minute nimeni nu-i dădu atenţie, încât la un moment dat îşi spuse că va trebui să facă primul pas. Remarcă pe cineva în halat alb. Privirile li se intersectară şi Eidel îi zâmbi. Din fericire micul tertip dădu rezultat – bărbatul înalt, cu mustaţă grizonată şi un început de chelie se îndreptă spre ea. Eidel încercă să-i spună care era problema înainte ca acesta să deschidă gura:

— Bună ziua! Sunt Emily, verişoara din Barnsley a doctorului Taylor, minţi fără să clipească. Nu l-am găsit acasă pe Albert. M-am gândit că trebuie să fie la spital…

Bărbatul reacţionă mai rece decât s-ar fi aşteptat. „Cine ştie, poate că cei doi medici nu se aveau prea bine”, gândi Eidel puţin dezamăgită.

— L-aţi căutat la cabinetul lui?

— De acolo vin…

— Nu ştiu cum să vă ajut. Ar trebui să ajungă după ora trei.

— E prima dată când vin în Guildford. Sper să nu fi încurcat adresa…

— Woodbridge numărul 6.

— Woodbridge?!

— Da.

— Of! Ca de obicei, sunt cu capul în nori. Am nimerit aiurea… Of, Doamne! Strada Woodbridge e… departe de spital?

— Nu. Vă pot conduce, dacă vreţi.

Exact asta lipsea! îl refuză cât mai politicos, dar ferm. Apoi dădu să plece, însă doctorul îl privi insistent pe micul Moses şi îl atinse cu palma pe frunte înainte ca Eidel să reacţioneze. Bărbatul se încruntă.

— Are temperatură…

În aceeaşi clipă lui Eidel îi trecu prin minte că i se ivise o şansă nesperată să rezolve problema pe loc. Individul nu-i displăcea, iar pe doctorul Taylor ar fi putut, într-adevăr, să nu-l găsească acasă. *Ceva* însă o opri. Îşi zise că în cel mai

rău caz o să se întoarcă repede la spital.

— Da, ştiu..'. Îi răspunse cu oarecare întârziere. O să-l rog pe Albert să-i dea nişte doctorii.

— Bine, cum doriţi.

— Vă mulţumesc mult, aţi fost foarte amabil.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Ca prin vis, îl auzi pe acelaşi doctor dându-i o ultimă indicaţie: „Taylor stă la castelul Gateway".

Afară se stârnise vântul şi în aerul încărcat se simţea ameninţarea ploii. Eidel traversă în grabă. „Castelul Gateway! Ce-o mai fi şi asta?" se întrebă, imaginându-şi o clădire cu zeci de servitori. Se mutase în Guildford împreună cu Solomon în urmă cu un an şi văzuse undeva doar ruinele unui castel foarte vechi, nelocuit.

Un puşti blond îi explică domol, cu multe pauze, pe unde putea ajunge mai repede. Începură să cadă primii stropi de ploaie când găsi clădirea de la numărul 6. Era cu etaj şi mansardă, iar la intrare avea o boltă din piatră în stil gotic. Eidel cu greu ar fi crezut că era un castel. Mai degrabă casa unui nobil.

Simţi un gol în stomac când se hotărî să bată cu ciocănelul de metal prins în uşa masivă. Zgomotul sec al încuietorii se auzi mai repede decât s-ar fi aşteptat. Din prag, o femeie foarte slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, lucioasă, cu broderii albe pe mâneci, o privi suspicios. În picioare purta nişte pantofi abia scoşi din cutie. Putea fi chiar soţia doctorului, aşa că o salută cu toată deferenţa.

— Bună ziua! îmi cer scuze. Mă numesc Eidel Mandel şi aş vrea să vorbesc cu domnul doctor.

Nu primi vreo lămurire preţ de câteva secunde. Parcă se afla în faţa unei statui căreia numai ochii i se mişcau. În sfârşit, auzi întrebarea ca venind din altă lume şi în niciun caz cu timbrul vocii unei femei:

— În ce problemă?

— O problemă personală…

Uşa i se închise în nas, iar încuietoarea scrâşni din nou. Eidel se dădu doi paşi înapoi, iar la un moment dat ridică

privirea spre una dintre ferestre. Ar fi putut jura că în acelaşi timp un bărbat se retrăsese brusc din faţa geamului.

Trecură câteva secunde bune până când uşa se deschise din nou. Fu invitată să intre printr-o scurtă mişcare a capului şi abia după ce trecu pragul realiză de ce clădirii i se spunea „castel”. Obişnuită cu clasa de mijloc, Eidel ştia doar din ziare cum trăiau cei cu adevărat bogaţi. Iar doctorul Albert Taylor cu siguranţă se număra printre ei.

Remarcă din mers două armuri de cavaler de o parte şi de alta a unei intrări, iar pe pereţi nişte desene ciudate, în relief. Se opriră într-o cameră mare şi înaltă de la etaj, cu o singură fereastră undeva mai sus de nivelul capului. Peretele din stânga era ticsit cu sute de cărţi îmbrăcate în piele, iar în faţa bibliotecii, la o masă grea, plină şi ea de cărţi şi hârtii, Eidel distinse profilul unui bărbat. După un gest abia perceptibil al doctorului, pricepu că femeia care o însoţise era menajera castelului. Sau, mă rog, una dintre ele.

Aşteptă până ce bărbatul închise cartea din care citea. Doctorul Albert Taylor părea mult mai tânăr decât îşi închipuise.

— Cu ce v-aş putea ajuta? i-o luă acesta înainte.

Dorise atât de mult să stea de vorbă cu el şi să afle că Moses se va însănătoşi, iar acum parcă nu-şi găsea cuvintele. Ca hipnotizată, privea fix în ochii doctorului. În sfârşit, deschise gura să spună ceva, dar se poticni de la primele silabe:

— Ăăă… am venit pentru… copil. E bolnav.

Trecu dinadins peste povestea cu spitalul. Spre surprinderea ei, doctorul păstră un aer foarte degajat, ca şi cum ar fi fost o obligaţie de serviciu să primească bolnavii acasă. Se apropie şi puse mâna pe Moses.

— În afară de febră, ce are?

— Mănâncă foarte puţin, tuşeşte şi varsă. Îi curge nasul, mai ales seara.

— De când e bolnav?

— De… trei zile.

— I-aţi dat ceva?

Se gândi dacă să-i spună despre leacurile miraculoase ale soţului.

— Nişte ceaiuri din plante medicinale.

— Atât?

— Da.

Doctorul se încruntă un pic, suficient cât Eidel să priceapă că făcuse o prostie amânând consultaţia. Simţi cum intră în pământ. Prefera mai degrabă s-o certe decât acea tăcere acuzatoare. O înspăimânta gândul că din cauza ei Moses ar putea muri.

— E atât de grav? îl întrebă cu o voce sfârşită.

— Nu ştiu. Puneţi-l vă rog pe fotoliu şi dezbrăcaţi-l. Ce vârstă are?

— Un an şi cinci luni.

Bărbatul ieşi din încăpere. Eidel avu ocazia să remarce pe peretele din dreapta un şemineu imens, în care ardeau mocnit câteva lemne. În acea perioadă a anului, oamenii obişnuiţi din Guildford făceau focul numai în sobele din bucătărie. Însă Eidel se afla într-un castel. Jarul din şemineu o liniştea, se simţea mult mai bine. „Numai de n-ar fi ceva rău cu Moses”, îşi spuse în momentul în care doctorul reveni cu un stetoscop în mână.

Rămase încordată cât dură consultaţia. Încercase să traducă fiecare mic gest al doctorului, numai că acesta se comportase atât de delicat cu Moses, încât lui Eidel îi fusese imposibil să reţină altceva decât cămaşa impecabilă a bărbatului, croită dintr-un material scump, peste care purta o vestă neagră din catifea prinsă cu nasturi argintii.

— Puteţi să-l îmbrăcaţi, îi spuse lui Eidel.

Doctorul se retrase apoi în spatele biroului, unde căută ceva într-o geantă. Scoase o trusă metalică, lucioasă, o sticluţă maronie şi două pastile pe care le puse cu grijă deoparte. O privi pe Eidel mai atent. Remarcă, din nou, că avea în faţă o femeie deosebit de frumoasă. Minionă, brunetă, cu ochi negri, foarte mari şi gropiţe în obraji, Eidel degaja senzualitate.

„Mi-ar îi plăcut să o cunosc înainte de a se căsători”, îi

trecu prin minte doctorului Taylor, în timp ce-i dădu vestea deloc plăcută:

— Băieţelul a răcit la plămâni.

Eidel împietri de spaimă.

— Nu vă speriaţi! Boala se vindecă. Trebuie să rămâneţi la spital împreună cu copilul. Să-l ţinem o perioadă sub observaţie.

— Păi…

— E vreo problemă?

Evident. Trebuia să-i spună lui Solomon. Dar aspectul ăsta era inutil să-l discute cu doctorul.

Menajera intră cu o tavă pe care pusese nişte vase din porţelan. Doctorul îi mulţumi şi femeia dispăru la fel de discret cum venise. Apoi se uită spre Eidel în aşteptarea unui răspuns.

— Nu… Nu este nicio problemă, îi zise fără să pară din cale-afară de convingătoare. Cât timp ar trebui să stăm în spital?

Taylor pricepu că exista un mic impediment.

— Cel mult zece zile. Aveţi pe cineva să vă ajute?

— Da… Soţul meu.

O spusese cu jumătate de gură, convinsă fiind că Solomon abia dacă se va descurca la prăvălie, cu treburile din casă şi rugăciunile de la sinagogă. Doctorul dizolvă două pastile într-o lingură de ceai.

— Vă rog, daţi-i să bea asta. O să-i fac o injecţie.

Spera să nu leşine în timp ce doctorul îi va înfige seringa. Îi dădu lui Moses să bea pastilele cu privirea pierdută.

Bărbatul intui perfect ce se petrecea în sufletul lui Eidel:

— Luaţi loc, vă rog.

Apoi turnă în ceşti un lichid arămiu, cu mireasmă inconfundabilă.

— O să bem o cafea împreună, dacă nu vă deranjează.

Ar fi fost total nepotrivit să îl refuze, mai ales că amabilitatea doctorului întrecuse orice aşteptări.

— Puţin zahăr?

— Da, mulţumesc.

Se aşeză şi abia atunci atenţia îi fu atrasă de o pictură. Rămase câteva clipe cu ochii spre ea.

— Cum ţi se pare? o întrebă Taylor ceva mai familiar, înainte de a-şi sorbi cafeaua.

— E… frumoasă…

Se pricepea foarte puţin la artă, singura pasiune înrudită cu desenul fiind cea legată de haine. Ştia să croiască rochii, să îmbine culorile, să descopere modele noi. De fapt, asta îi captase atenţia la pictura de pe perete – rochiile albe ale unor tinere.

— E un soi de petrecere? îşi manifestă curiozitatea Eidel.

— Da. Chiar aşa se şi cheamă, *Bal la moara de la Gallette.* Din…

— Franţa?

Bărbatul nu-şi ascunse uimirea.

— Da! Ai fost la Paris?

— Acolo am locuit până să ne stabilim în Guildford.

— Înseamnă că e posibil să fi auzit de Auguste Renoir.

— Nu, din păcate.

— De la el am luat pictura. E foarte talentat. Ultima dată când l-am vizitat stătea în Montmartre, la Château des Brouillards… Aşadar, îţi place?

Se uită din nou spre tablou. Deşi avea foarte mult alb şi negru, emana o vitalitate puternică, surprinzătoare.

— Da… Este… e foarte vesel!

— Într-adevăr. Dacă s-ar putea explica un tablou, pictura nu ar mai fi artă. Tabloul trebuie să fie vesel şi frumos. Atât. Asta crede Renoir şi nu-l contrazic.

Cu gesturi timide, Eidel îndrăzni în sfârşit să guste din cafea, trăgând cu coada ochiului spre Moses, care pentru prima dată în ultimele zile dădea semne de vioiciune. Posibil sub efectul pastilelor, îşi spuse.

— O să fie bine, o asigură Taylor. Apoi reveni la discuţia anterioară: Parisul e superb, nu-i aşa?

— Ba cum să nu!

— Şi atunci, de ce Guildford?

Se gândi dacă avea rost să-i vorbească despre asta.

Dacă doctorul Taylor era *unul dintre ei?* Iată un bun prilej să-şi dea seama.

— M-am căsătorit.

— Cu un englez?

— Nu. Cu Solomon. Glumesc. De fapt, tabloul meu e cam trist, în ultimii douăzeci de ani, francezii au o problemă cu noi…

Făcu o pauză.

— Cu evreii. Ziare şi cărţi antisemite, falimentul băncii Union Generale… Arestarea lui Dreyfus, în urmă cu cinci ani, a pus capac. Aţi auzit de cazul Dreyfus?

— Cum să nu! Căpitan în armata franceză, arestat pe 15 octombrie 1894 pentru spionaj în favoarea Germaniei. Condamnat ulterior la închisoare pe viaţă, într-o temniţă de pe Insula Diavolului. Undeva pe coasta Americii de Sud. Nevinovat, după părerea mea.

— Din nefericire, soţul meu era bun prieten cu Dreyfus. I-au distrus afacerea din Paris.

— Şi cum aţi ajuns în Guildford?

— Printr-o mătuşă.

Intră menajera. Rămase lângă uşă până ce doctorul îi dădu de înţeles, printr-o înclinare a capului, că putea să-i spună despre ce era vorba.

— Domnul Floyd vă aşteaptă de câteva minute, îi transmise pe un ton neutru.

Vestea nu îl luase prin surprindere. Părea o vizită anunţată.

— Serveşte-l te rog cu o cafea. Vin şi eu imediat.

Eidel avu un gest cât se poate de normal de a se ridica. Doctorul îi tăie ferm din elan cu zâmbetul pe buze:

— Te rog mai rămâi puţin.

Se conformă aşezându-se la loc. Bărbatul era extrem de amabil, arăta bine şi, înainte de toate, era un doctor foarte priceput.

— Nici în Anglia nu-i chiar raiul pe pământ, reveni Taylor la subiectul întrerupt de apariţia menajerei. Deşi în comparaţie cu Franţa…

Îşi bău cafeaua, gândindu-se cum ar putea să se

revanşeze. Îi venea foarte greu să-i dea bani aşa, pur şi simplu. Un clinchet metalic o înfioră, amintindu-i de injecţie.

Zece minute mai târziu ieşi cu Moses în braţe pe sub bolta din piatră a castelului Gateway. Îi promisese doctorului că o să vină la spital în aceeaşi după-amiază, pentru a se interna împreună cu copilul.

5

Biel – Elveţia, în zilele noastre

Dacă nu ar fi fost dorinţa de a-şi vedea fiica, Andrew ar fi refuzat invitaţia lui Meaghan. Îşi luase bilet la un concert de jazz pe care îl susţineau nişte muzicieni din Cuba pe care îi aprecia. Ar fi fost o ocazie unică să-i asculte pe viu.

Mergând cu trenul între Austria şi Elveţia, avusese timp să se gândească la Sandra. La numai o zi distanţă după incidentul de la bar o surprinsese pe tânăra doctoriţă singură în lift şi în urma unui impuls de moment, se sărutaseră cu pasiune. După o noapte fierbinte, Andrew se distanţase brusc, fără să ofere explicaţii. Sandra ar fi vrut să-i spună ceva, dar era conştientă că s-ar fi umilit inutil.

Coborî în gara din Biel şi îşi trase micul troler spre un chioşc de ziare. În plin avânt al intemetului, Andrew era de modă veche, îi plăcea să simtă mirosul cemelei tipografice din paginile revistelor de politică externă. Dacă nu şi-ar fi urmat drumul în medicină, ar fi fost tentat să lucreze într-o redacţie importantă. Îi analiza de ceva vreme pe politicienii de la Bruxelles, care după părerea lui urmăreau interesele corporaţiilor transnaţionale şi ale câtorva bănci puternice, mai puţin ale populaţiei. În plus, observase un soi de complicitate cu principalele trusturi de presă. Iar pentru el, un neurochirurg din Viena, explicaţia era destul de simplă: banii îi legau strâns pe unii de ceilalţi.

Dintr-un singur punct de vedere îl invidia pe tatăl său, un tip altfel suficient de discret în relaţia cu apropiaţii. În casa părintească prinsese frânturi de discuţii în care Howard Taylor îi explica soţiei dedesubturile politicii internaţionale, conexiunile nevăzute ale oamenilor de afaceri cu cancelariile importante ale lumii. Howard intra în zodia spovedaniei arareori, dar şi atunci îi lăsase impresia că îşi controla foarte atent vorbele. Rămânea un mister de unde obţinea informaţiile. În orice caz, nu din

ziare.

Opri taxiul în faţa unui magazin. Alese un cadou pentru Howard şi un buchet de trandafiri roşii pentru Meaghan, apoi rugă şoferul să îl lase undeva pe malul lacului, aproape de casă. Se iţise soarele dintre nori, spre asfinţit, vântul se potolise din senin şi ceaţa se ridica în înaltul munţilor. Totul arăta ca în după-amiaza unei zile de toamnă din urmă cu 26 de ani, când Andrew o plimbase cu barca pe prima lui iubită, Monika, şi cu un simplu sărut reuşise să îi alunge spaima de apă.

Amintirile legate de Monika nu erau nici pe departe singurele momente frumoase din oraşul natal.

Andrew păşi pe un debarcader, cu privirea aţintită spre lac. Plecase din Biel pentru a studia medicina în Statele Unite la insistenţele lui Meaghan, disperată de relaţia lui Andrew cu o tânără pe care nu o agrea. Bineînţeles, explicaţia oficială suna cu totul diferit, fiind legată de perspectivele unei cariere strălucite. Ironia sorţii, trei ani mai târziu tânăra repudiată se căsătorise în secret cu Bryan, fratele mai mic al lui Andrew.

Se lăsă cuprins de nostalgia acelor vremuri în compania unui pahar de whisky, în bătrânul bar Twins de pe malul lacului.

Ajunse acasă târziu, după lăsarea întunericului. Vila părinţilor era luminată ca un pom de Crăciun, iar maşinile parcate în curte îi confirmară că Meaghan nu exagerase deloc atunci când îi povestise despre o megapetrecere.

Recunoscu imediat melodia cântată de Bryan. Când împlinise 16 ani, părinţii îi luaseră un saxofon. După îndelungi şi chinuitoare eforturi, învăţase vreo trei melodii din repertoriul lui Sam Newsome, cu unicul scop de a le impresiona pe colegele de liceu mai slabe de înger. Îşi cânta partitura impecabil, pe urmă găsea un pretext oarecare să abandoneze saxofonul. Avea în compensaţie o cultură muzicală deloc superficială, pe care o presăra cu amănunte picante din viaţa celebrităţilor.

Ultimele acorduri picară la fix, odată cu apariţia lui Andrew, prilej numai bun ca Bryan să-şi termine brusc

recitalul. Se îmbrăţişară, apoi doctorul îşi căută din priviri părinţii. Nu mai văzuse atâta lume în casa din Biel. Îi dădu trandafirii lui Meaghan, pe urmă îşi felicită tatăl pentru cei 72 de ani, oferindu-i cadoul. Petrecerea era pe sfârşite, însă invitaţii de-abia acum se simţeau în largul lor. Dintr-un colţ al salonului, o solistă mulatră, corpolentă, cu o rochie de seară strălucitoare şi ochelari de soare Dolce & Gabbana, întreţinea atmosfera cu jazz de calitate, împreună cu patru instrumentişti.

Un ospătar îl servi cu şampanie şi prima cu care ciocni fu chiar Ruth, soţia lui Bryan.

— În sănătatea noastră!, îi ură fosta iubită dezvelindu-şi dantura perfectă.

Remarcase în treacăt privirea fratelui său, antrenat într-o discuţie cu o altă femeie. Bryan cunoştea prea bine povestea de dragoste dintre Ruth şi Andrew, dar doctorul prefera să păstreze o anumită distanţă faţă de Ruth, ca să nu tulbure apele. Se scuză cam brutal şi merse spre Howard. Prins într-un cerc de invitaţi, cu un pahar gol în mână, sărbătoritul tocmai reuşise să stârnească râsete, îl luă pe Andrew de umeri şi îl privi părinteşte.

— Doctorul Andrew Taylor, le spuse amicilor cu o uşoară urmă de mândrie în glas. Neurochirurg la Spitalul Central din Viena.

Howard se retrase un pas şi Andrew remarcă întâi scaunul cu rotile, apoi pe bărbatul imobilizat în el.

— Colegul meu, Doug… îl prezentă Howard.

Îi strânse mâna fără vlagă, cum nu obişnuia. Fu luat prin surprindere de încleştarea puternică a bărbatului. Avea în jur de 55 de ani, nişte ochelari de vedere dispăruţi de mult din cataloage, cu ramă groasă, din plastic, o maletă pe gât şi un sacou de un negru spălăcit, probabil primit moştenire. Fără niciun dubiu, colegul lui Howard ar fi ieşit în evidenţă şi fără scaunul cu rotile.

— Doug Archer, se recomandă bărbatul cu oarecare întârziere. Nu i se clintise vreun muşchi de pe faţă.

— …iar ei sunt Alain, Levi şi Markus, continuă Howard prezentările.

Îşi strânseră mâinile. Andrew constată imediat cât de simpatici puteau fi amicii tatălui său.

— Pentru problemele de sănătate ale soacrei mele, crezi că spitalul din Viena ar fi bun? îl întrebă Levi, pe un ton cât se poate de serios.

— Sigur. E ceva grav?

— Deocamdată nu. Te sun eu când îi sucesc gâtul…

Râseră în cor, mai puţin Doug Archer, a cărui expresie rămase la fel de impasibilă. Pesemne nu apucase să bea nimic, îşi spuse Andrew puţin răutăcios, fără să ia în calcul handicapul bărbatului. În mod clar, omul îi era antipatic.

Înainte de a se retrage discret din cercul lui Howard, ascultă un banc politic în interpretarea aceluiaşi Levi, pe urmă o privi de la distanţă pe Meaghan. Afişa o bună dispoziţie puţin forţată. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că atât ea, cât şi Howard trecuseră de vârsta la care organizarea unei astfel de petreceri era floare la ureche.

— Andrew?!

Se trezise strigat de o voce feminină. Patricia Jeanbourquin îi zâmbi ca pe vremuri, când spera ca legătura dintre capii familiilor lor să fie suficientă în ecuaţia căsătoriei. După întoarcerea din Statele Unite, într-o euforie bahică, Andrew se precipitase spre patul Patriciei. Fata se ţinuse scai apoi, urmărindu-l inclusiv la Viena. Îşi închiriase un apartament în centrul oraşului, hotărâtă să meargă până în pânzele albe. Adică până într-o zi când doctorul, exasperat de insistenţele ei, se lăsase surprins în patul Patriciei cu o prostituată de lux. O afacere de două mii de euro, care se dovedise extrem de eficientă. Judecând ulterior la rece, poate i-ar fi dat o şansă Patriciei dacă nu ar fi fost atât de insistentă. Pentru că altfel arăta foarte bine.

Femeia îl sărută.

— Nu te-ai schimbat deloc, dragule!

Ar fi vrut să-i răspundă tot cu un compliment, dar se abţinu. Pentru Patricia, operaţiile estetice erau la fel de banale ca tratamentele cu aspirină.

Andrew încercă să-i tempereze elanul:

— Exagerezi, am îmbătrânit.

— Iar eu am divorţat, deci…

„Ce repede circulă veştile bune”, îşi spuse doctorul.

— …deci am putea să reluăm discuţia întreruptă în urmă cu 20 de ani.

Rămăsese la fel de insistentă, iar asta îi displăcea total la o femeie. — Nu cred.

Răspunsul sec, dintr-o bucată, o dezarmase pe loc. Colţurile gurii îi căzură, iar din zâmbetul larg supravieţui un rânjet obosit.

Patricia îşi goli paharul şi plecă fără să-i mai zică o vorbă.

Dacă pe Ruth, soţia lui Bryan, se aşteptase să o vadă, apariţia Patriciei îi crease o stare de disconfort. Mai lipsea din peisaj fosta soţie, Christine, pentru un adevărat dezastru. Din fericire, în privinţa ei chiar nu existau dubii că ar putea să se întoarcă vreodată în casa lui Howard Taylor.

De dragul lui Meaghan, după plecarea ultimului invitat, Andrew rămase în salon la o discuţie în sânul familiei. Bryan îşi turnă în pahar dintr-o sticlă de whisky şi se simţi suficient de ameţit încât să-l înţepe pe fratele său cu o remarcă răutăcioasă, legată de divorţ. Ca să evite confruntarea, Meaghan schimbă subiectul întrebându-l pe Andrew despre munca de la spital, însă atmosfera fusese deja contaminată. Nicio surpriză, din perspectiva doctorului, într-un cerc restrâns, se ştia că fraţii Taylor îşi trăiau viaţa pe culoare perfect paralele, singurele lor puncte comune diluându-se de ani buni, independent de voinţa lui Meaghan. Chiar dacă ar fi recunoscut-o doar în faţa plutonului de execuţie, Bryan se căsătorise cu Ruth dintr-o ambiţie stupidă de a fi împreună cu *iubirea imposibilă* a fratelui său.

— Îmi cer scuze, trebuie să mă retrag, le spuse Andrew fără alte explicaţii, întrerupându-l pe Bryan în mijlocul unei fraze.

Uită repede incidentul când ajunse în camera lui. Îl

năpădiră o sumedenie de amintiri, majoritatea plăcute. Găsi fiecare obiect la locul lui. Inclusiv computerul IBM – serie limitată, o mică bijuterie pe vremea când terminase liceul, între timp depăşit la toate capitolele, numai bun de ţinut într-un muzeu al companiei americane. Cu siguranţă l-ar fi luat cu el în Austria, dacă Meaghan nu ar fi intervenit – ştia că în felul ăsta Andrew o să aibă un motiv în plus să revină acasă.

După o noapte agitată, se trezi cu imaginea Annei Marie. Abia aştepta să o vadă. Avea la 10 un tren spre Zurich şi după ce-şi bău cafeaua împreună cu părinţii, îi îmbrăţişă de rămas-bun. Vizita anuală de curtoazie luase sfârşit.

Cu Christine vorbise din timp, ştia că o să ajungă, iar înţelegerea era clară: trei ore va fi numai el cu fiica lui.

*

Dacă cineva i-ar fi spus că o să revină atât de repede în Biel, s-ar fi uitat la respectivul ca la un chinez din New York ajuns preşedintele Statelor Unite. În primă instanţă, crezuse că era vorba de o cunoştinţă îndepărtată când Meaghan îi explicase, la telefon, despre tumoarea tatălui său. Da, Howard era grav bolnav, iar operaţia avea şanse reduse de a-l menţine în viaţă. Pentru prima dată lui Andrew îi părea rău că se afla departe, la Viena. Ştia că s-ar descurca mai bine decât orice neurochirurg din Biel, dar din păcate diagnosticul era cumplit indiferent de competenţele cuiva.

Totul se petrecuse atât de repede şi de neaşteptat, încât abia când Boeingul opri la capătul pistei, după o aterizare nu foarte lină, conştientiză că uitase complet de fobia de avion. Trecu absent printr-o băltoacă, în căutarea unei maşini. Dintr-odată se opri dezorientat, ca un turist din lumea a treia abia paraşutat în inima civilizaţiei. Nori grei întunecau oraşul dinspre asfinţit.

— Ştii vreun hotel ieftin?

Se uită peste umăr, suiprins să constate că întrebarea pusă într-o franceză de Bronx îi fusese lui adresată. O blondă vopsită în secolul trecut, cu un imens rucsac în spinare peste care atârnau nişte ghete uzate, îl fixă preţ de

câteva secunde, apoi deschise gura pregătită să încerce şi varianta în engleză.

— Drei Rosen, o lămuri Andrew.

Era hotelul preferat de pe vremea când aventurile de o noapte nu trebuiau să ajungă la urechile lui Meaghan.

Blonda rămase fără reacţie, ca şi cum bărbatul i-ar fi vorbit în japoneză. Din profil, Andrew o găsi la fel de ispititoare ca o noapte de gardă la spital.

Aşteptară amândoi pe marginea şoselei, unul lângă celălalt, aproape nemişcaţi, până când bărbatul îşi aminti de taxi. Păşi hotărât dincolo de trotuar.

— Poţi să mă iei şi pe mine? îndrăzni tânăra.

În condiţii normale ar fi găsit o replică suficient de dură încât fetei să-i piară cheful. Se întoarse şi observă cu uimire contrastul ciudat. Privită din faţă, de data asta blonda i se părea în regulă. Îşi continuă drumul către maşină fără să-i răspundă, deschise portiera, pe urmă îi făcu semn printr-o uşoară înclinare a capului.

Până la hotel, tânăra vorbi încontinuu. Părea fericită că îşi găsise un interlocutor, deşi Andrew era absent. Bărbatul auzi ca prin vis că Rachel era din Chicago, terminase facultatea şi de două săptămâni hoinărea prin Europa. Îi plăcea să fumeze, să bea whisky, să tragă cu puşca şi să se culce cu necunoscuţi.

Tânăra ar fi vrut să-i ofere amănunte despre ultimul aspect, exact când taxiul opri în faţa hotelului.

— Mulţumesc mult. Poate ne mai vedem, îi spuse Rachel, deloc dezarmată de lipsa de interes a bărbatului.

Pe cât de nerăbdător fusese să ajungă la spitalul din Biel, pe atât de tare se muiase la aeroport. Nu mai era deloc convins că putea să-l ajute pe Howard. O luase pe blondă în speranţa că orice divagaţie avea să-i limpezească gândurile. Acum se simţea de-a dreptul bulversat.

Urcă în lift împreună cu două asistente, încercând să analizeze, a mia oară, cea mai bună soluţie. Primise pe e-mail rezultatul tomografiei. Ştia totul pe dinafară, fiecare curbă, fiecare punct, fiecare pată de culoare. Oricum ar fi folosit bisturiul, riscurile erau enorme.

În rezerva de la etajul trei, îi găsi îmbrăţişaţi. Meaghan se ridică şi îşi strânse la piept fiul, cu lacrimi în ochi. La rândul lui, o mângâie fără să încerce să-i dea iluzii. Nici nu era cazul cu o absolventă de Medicină.

— Ce mai faci, Andrew?…

Întrebarea venise din partea lui Howard. Bătrânul brava, conştient că ar fi nedemn să înfrunte altfel situaţia.

— Să nu-mi spui că te însori!

Era stilul său. Din păcate, remarca o lovise pe Meaghan, care nu mai rezistă. Ieşi lăsându-i singuri. Tată şi fiu.

Andrew se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna în palme.

— Vrei să te operez eu?

Dintr-un punct de vedere, ar fi fost o uşurare să primească un răspuns negativ. Iar din altă perspectivă, ar fi insistat până în pânzele albe ca tatăl lui să accepte.

— De ce? îi răspunse Howard, printr-o altă întrebare.

Tocmai de asta se temea. De inutilitatea prezenţei lui.

— Pentru că sunt cel mai bun.

Ar fi trebuit întâi să se convingă pe sine, pentru că felul în care o spusese ar fi îngrijorat şi mai tare pe oricine altcineva în locul lui Howard. Bătrânul îl cunoştea suficient de bine încât să-i intuiască frământările.

— OK. Dar promite-mi ceva…

Îl privi pe tatăl său cu o doză obişnuită de nedumerire.

— Sigur, orice…

— La fix patruzeci de zile după operaţie, o să te contacteze un coleg de-al meu. De la Agenţie…

— Mă superi, să ştii.

— Ascultă-mă până la capăt… Deci o să te caute Levi. Levi Berkovitz. Un tip simpatic, l-ai cunoscut la petrecere.

— Da, mi-l amintesc.

— …şi o să-ţi dea o scrisoare din partea mea. Eventual nişte explicaţii…

— Şi?!

Howard îşi ridică mâna de pe marginea patului şi îl strânse de umăr.

— Îmi promiţi?

— Ce?

— Că îmi vei îndeplini dorinţa.

Pentru prima dată de când îl ştia, Andrew simţi în ochii tatălui său ceva ce aducea a implorare. Nu-i stătea în fire. Asta îi accen- tuă sentimentul ciudat că respectiva *dorinţă* era mai mult decât ultimul cuvânt al unui muribund.

— Bine, îţi promit.

Consimţământul venise ca o uşurare pentru Howard. Bărbatul îşi retrase mâna întorcându-se cu faţa spre geam. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca Andrew să-l vadă plângând.

— Te rog, lasă-mă singur.

Ieşi din rezervă fără să protesteze. Pe hol, Meaghan vorbea cu un medic chirurg, încercând să afle cât mai multe despre operaţie, îi întrerupse nepoliticos:

— Ştii ceva de Bryan?

— Mi-a spus că e pe drum, îl asigură Meaghan. Cum se simte Howard?

— A vrut să rămână singur.

Uşor lezat, medicul dădu să plece, însă Meaghan sesiză la timp.

— Îmi cer scuze, domnule doctor. Nu ştiu dacă v-aţi cunoscut. Fiul meu, Andrew. Este neurochirurg la Viena.

— Cristoph Grosskinsky, se prezentă bărbatul, întinzând mâna. Unde în Viena?

— La Spitalul Central.

Numele doctorului nu-i spunea nimic. Era o diferenţă de cel puţin zece ani între ei în favoarea lui Grosskinsky, iar Andrew presupuse imediat ce-l văzu că o să iasă niscaiva scântei.

— Ţi-a spus doamna Taylor despre diagnostic? îl întrebă Grosskinsky.

— Da, am văzut tomografia.

— Şi?

— Ar fi o variantă. Încă nu m-am decis.

Bărbatul rămase cu un mare semn de întrebare, însă Andrew se mulţumi să lase lucrurile în ceaţă până după discuţia cu directorul spitalului. Schimbă subiectul

arătându-se interesat de un fost coleg de liceu, absolvent de Medicină. Grosskinsky îl lămuri că respectivul se mutase la o clinică privată din Berna.

Găsi cabinetul directorului două etaje mai sus. Îl surprinse pe doctorul Lehmann jucându-se pe calculator. Bărbatul îşi închise laptopul şi privi pe deasupra ochelarilor cu braţe aurii.

— Bună ziua, îl salută Andrew. Doctorul Lehmann Stephan?

— Chiar el.

Îi întinse mâna.

— Andrew Taylor.

— Taylor… la fel ca pe Howard?

— Exact. Fiul. Mă rog… unul din ei.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău… Ia loc te rog. O cafea, un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci spune-mi cum să te ajut. Doctorul Grosskinsky e un chirurg excelent.

— Da, l-am cunoscut adineauri. Legat de…

— Grosskinsky mi-a spus că estimările sunt pesimiste.

— Nu asta voiam să… Aş putea să intru în operaţie?

Şeful spitalului încetă să se joace cu capacul stiloului. Îşi schimonosi faţa de parcă Andrew l-ar fi întrebat dacă îşi înşelase vreodată nevasta.

— Nu înţeleg, replică într-un târziu.

— Sunt neurochirurg la Spitalul Central din Viena.

— Vrei să-l transferi pe tatăl tău la Viena?

— Nu. Vreau să intru în operaţie cu Grosskinsky.

Lehmann se ridică şi se duse la fereastră.

— Politica spitalului nu permite astfel de intervenţii, îi răspunse rămânând cu spatele.

— Atunci o să mergem la Viena.

Andrew dădu să plece. În dreptul uşii se auzi strigat.

— Doctore!

Întoarse capul şi directorul îi ceru să scrie o cerere. Apoi îl sună pe Grosskinsky.

Chirurgul juca pe teren propriu şi în plus era un soi de

vedetă, îşi manifestă fără ocolişuri nemulţumirea, însă fu repede calmat. În final, Andrew trase concluzia că Lehmann Stephan îl simpatiza pe Howard şi, mai mult decât atât, îi era dator.

— Când pregătim sala? întrebă directorul.

— În trei ore, dacă colegul nu are obiecţii, preciză Grosskinsky, aşteptând confirmarea din partea lui Andrew.

Stabiliră să se întâlnească mai târziu în biroul lui Grosskinsky pentru a discuta despre operaţie. Directorul îi privi pe amândoi ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era în regulă, pe urmă i se adresă lui Andrew:

— Am nevoie şi de semnătura lui Howard.

— Se rezolvă, îi spuse în timp ce se îndreptă spre uşă. Şi… mulţumesc mult.

Înainte de a intra în lift, îşi luă o cafea de la un automat. Se simţea obosit nu atât din cauza drumului până la Biel, vestea bolii căzuse pe neaşteptate, iar odată cu ea şi operaţia. Se gândi că poate era mai bine să-l lase pe Grosskinsky să-şi facă treaba, mulţumindu-se să asiste.

Pe Bryan îl găsi discutând cu Meaghan, în holul spitalului. Fratele său îl întâmpină destul de rece, de parcă ar fi vrut să-l condamne pentru ceva.

— Doctorul Grosskinsky ăsta… e bun?

Hotărî să nu le spună nimic.

— Da, e foarte bun.

— Mai bun decât tine?

— Cu câteva clase deasupra.

— Bryan, te rog! interveni Meaghan. Pe urmă se uită spre Andrew: Ai aflat când o să-l opereze?

— Astăzi.

Privi apoi prin geamul din uşa rezervei. Howard răsfoia revista Foreign Policy pe care i-o cumpărase Bryan în drum spre spital.

*

Lui Andrew îi era peste puteri. Ieşi din sala de operaţie evitând să-i privească. Doctorul Grosskinsky îl urmă după câteva clipe şi când ajunse în dreptul lui Meaghan fu suficient să ridice privirea pentru ca ea să înţeleagă.

6

Guildford – Anglia, septembrie 1902

La început palid, apoi din ce în ce mai vizibil, soarele după-amiezii răzbi neaşteptat printre nori, scăldându-se pe luciul râului Wey şi în sufletele pline de speranţă ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor veniţi să se roage pe malul apei. Se auzi dinspre pod sunetul inconfundabil al Shofarului. Eidel se aplecă la urechea lui Moses să-i explice tradiţia cu suflatul în cornul de berbec.

— Rosh Hashana se apropie şi noi trebuie să ne întoarcem spre Dumnezeu şi să ne lepădăm de păcate.

Copilul o privi ca şi cum ar fi vrut să-i spună că a înţeles pe deplin toate semnificaţiile profunde ale cântatului din Shofar. Îşi trecu mâna prin păr şi chipa neagră îi căzu de pe cap. Eidel i-o ridică scuturând-o de praf, apoi deschise cartea de rugăciuni. La doi paşi, Solomon începuse deja ceremonia de Tashlich, invocând cele 13 atribute ale lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor poporului lui Israel:

Cine este ca tine, Doamne,
Care ierţi greşeala
Şi treci cu vederea păcatul
Pentru rămăşiţa poporului Tău?
Care nu ţii supărarea veşnic
Pentru că îţi place bunătatea!
El va fi din nou binevoitor cu noi
Şi ne va şterge păcatele.
Şi va arunca în adâncul mării toate păcatele lor.
Dătător de adevăr pentru Iaacov,
Dătător de bunătate pentru Avraam
După cum ai jurat părinţilor noştri
În vremuri de demult.

Creştinii din Guildford priveau ritualul religios de la

distanţă. Doi ignoranţi, mai puţin duşi la biserică, încercau să-şi dea cu presupusul despre eveniment: „Ăştia sigur se închină la Satana!” Cu perciuni cârlionţaţi şi bărbi lungi, în costume negre şi cămăşi albe, cu pălării pe cap, evreii ortodocşi puteau trece drept orice în ochii unora. Alţii în schimb, nu puţini, ştiau că Rosh Hashana înseamnă Anul Nou, chiar dacă unul ţinut după reguli aparte. Se împlineau 5 654 de ani de la crearea lumii şi a primului om.

— …„şi Tu le vei arunca păcatele pe fundul mării”, rosti Solomon versetul biblic al profetului Micah, aruncând apoi în apă o bucată de peşte.

La fel procedară cei de lângă el, azvârlind peşte sau pâine. Moses îşi aruncă ultimul ofranda, pe care o ţinuse strâns.

— Aşa se vor duce şi păcatele noastre, îi spuse Eidel.

— Ce păcate?!

Ochii blânzi ai copilului se ridicară spre cer, de parcă de acolo ar fi urmat să primească un răspuns. Eidel oscilă între o lămurire ambiguă şi o amânare pentru mai târziu. Îl privi lung pe Solomon:

— Îţi explic când ajungem acasă.

Spre seară, comunitatea se reuni din nou la sinagogă, unde continuare rugăciunile. Eidel era transpusă în lumea ei, departe de cei din jur. Ultimele întâlniri cu Albert Taylor îi aprinseră o flacără a iubirii de care se temuse încă de la început, când rugile către Dumnezeu nu urmăreau decât însănătoşirea grabnică a lui Moses. Cu paşi mici, calculaţi, doctorul reuşise să-i tulbure visele, aducând-o în situaţia de a-şi întreba conştiinţa în legătură cu gravitatea păcatului – ce-i drept, unul deocamdată neconsumat. Oare exista iertare pentru aşa ceva? Asta îi trecu prin gând când Solomon îşi termină rugăciunile de căinţă şi amândoi ieşiră din sinagogă, îndreptându-se împreună cu mătuşa Chavi spre locuinţa acesteia.

La 67 de ani, Chavi era o femeie foarte vioaie, pusă tot timpul pe glume, iar faptul că trăia singură de când îi murise soţul o făcea să aştepte cu nerăbdare vizitele lui

Eidel. Mai presus de toate, ţinea la Moses ca la propriul fiu, pe care din păcate nu îl avusese.

Chavi îl luă de mână şi îi strecură discret o bomboană învelită în staniol. Pe urmă îi vorbi ca unui om mare.

— Ia spune, ţi-a povestit Eidel despre Shofar?

— Shofar?!

— Cornul de berbec.

— L-am văzut.

— Ştii ce înseamnă, ştii de ce sufla omul ăla în el?

— Nu, nu ştiu.

— Moses, fii atent la povestioara mea. Se spune că pentru a-şi câştiga locul de părinte al poporului nostru, Avraam a trebuit să-şi dovedească devotamentul, dragostea faţă de Dumnezeu. Iar Dumnezeu l-a testat, poruncindu-i să-şi omoare fiul – pe Isaac.

— Să-l omoare?!

— Da. Avraam a acceptat, dar înainte să poată îndeplini porunca, Dumnezeu l-a oprit pentru că îşi dovedise credinţa. Până la urmă Avraam a sacrificat un berbec în locul fiului său. Ai înţeles de unde vine cornul de berbec?

Moses înclină capul şi, drept urmare, primi încă o bomboană. Ca şi cum ceilalţi nu ar fi trebuit să audă o astfel de grozăvie, bătrâna îl îndemnă complice, în şoaptă, să mănânce desertul după-masă.

Cu toţii binecuvântară pâinea mare, împletită, aşa-numita Challah – simbol al Anului Nou, pe urmă gustară din peştele pregătit de Chavi şi din salata de castraveţi, fennel, portocale şi seminţe de rodie. Ca să le fie totul dulce în următorul an, bătrâna le dădu la sfârşit miere de albine şi felii de mere.

— Shana Tova! Să ai un an bun! îi ură Solomon, ciocnind un pahar de vin cu cele două femei.

— Chativah Tova! Să ai o faptă bună în cartea lui Dumnezeu! îi răspunse Chavi.

Băutura îi accentuă senzaţia de vinovăţie. A doua zi, trebuia să se vadă cu doctorul Taylor, şi asta îi dădea fiori. De ceva vreme se întâlneau pe ascuns, de obicei în biroul lui de la spital, pentru a vorbi câte-n lună şi-n stele.

Bărbatul nu îndrăznise să depăşească o anumită graniţă, însă amândoi ştiau că era o chestiune de timp până ce scânteia va aprinde vâlvătaia.

*

Ajunseră în dreptul portii castelului Gateway odată cu lăsarea întunericului. O bătrânică se opri din mersul ei şchiopătat, privind curioasă. Albert era pregătit pentru astfel de indiscreţii. Cu spatele său lat reuşi să mascheze intrarea pe sub bolta din piatră, ajutând-o pe Eidel să coboare din trăsură fără a fi văzută. Dincolo de gardul viu, înalt cât un stat de om, doctorul o trase la piept şi o sărută pătimaş, de parcă ar fi urmat să plece la război.

Eidel tresări când o voce aspră de bărbat sparse liniştea străzii, îi trecu prin minte că ar putea fi Solomon. Se desprinse din braţele doctorului, care simţi că o pierde. Ochii ei se ridicară din pământ, într-o încercare disperată de a descifra lumina din privirea lui. Căldura mâinii strânse uşor peste pumnul aproape îngheţat îi dădu un sentiment de siguranţă.

După mai bine de o oră, în drum spre casă, Eidel încă nu realiza ce i se întâmplase. Foarte clar ştia numai ce-o să-i spună lui Solomon, în caz că o să vrea să afle, ca niciodată, cum îşi petrecuse ziua.

*

La două luni de la primul pas ferm în afara căminului conjugal, sentimentele puternice faţă de Albert erau amestecate cu cele de vinovăţie faţă de Solomon. Cu ultimul păstrase o relaţie de prietenie aproape frăţească, întreţinută de afecţiunea amândurora pentru Moses. Dacă prin absurd ar fi forţat-o cineva, i-ar fi fost imposibil să renunţe, în acel moment, la unul din bărbaţi.

Începuse să plouă în rafale când ieşi din casă pentru a ajunge la Albert. Urma întotdeauna acelaşi traseu, cu un scurt popas la mătuşa Chavi, căreia i-l încredinţa pe Moses. Copilul abia aştepta ziua de joi, când ştia că după o masă plină cu bunătăţi tuşa Chavi îl va învăţa tot felul de jocuri. În rest, Chavi era suficient de înţeleaptă încât să se bucure de prezenţa băiatului, fără să o intereseze ce făcea

Eidel în timpul ăla.

Din dorinţa de a-l vedea cât mai repede pe doctor, pornise de acasă mult prea devreme. Găsi deschisă uşa de la castelul Gateway. Pentru că menajera era plecată, îl căută pe Albert prin toate camerele. Fără rezultat însă. Îşi spuse că trebuie să fie la spital, deşi era curios că doctorul nu încuiase uşa de la intrare. În fine, greşeala era a ei.

Curiozitatea o împinse spre bibliotecă. O atrăgeau cărţile aşezate ordonat, pe toţi pereţii, până aproape de tavan. Remarcă pe o masă rotundă un sfeşnic de argint şi imediat lângă el un scaun mare tapiţat cu o catifea verde, roasă de vreme. Camera îi părea imensă.

Se aşeză, şi scaunul scârţâi din toate încheieturile. Şi-l imaginase mai puţin comod. Pe urmă, privirea îi fu atrasă de cotorul maroniu, din piele, al unei cărţi groase. Se ridică pe vârfuri pentru a o lua din raft. Era ediţia de lux a unui atlas de anatomie pe care-l văzuse şi în casa unei prietene din Paris al cărei soţ era medic. O aşeză la loc şi puse mâna pe alta.

Înainte de a apuca să citească titlul i se tăie respiraţia. O parte din peretele din stânga, cu tot cu cărţile de pe el, începu să culi- seze aproape fără zgomot spre interior, lăsând loc unui spaţiu gol, întunecos, de formă dreptunghiulară. După toate aparenţele era o intrare secretă. Primul impuls fu să iasă cât mai repede din cameră. Apoi se gândi la ce-o să zică Albert.

Aşeză cartea la loc, însă uşa secretă rămase deschisă. Se apropie prudentă, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din spatele bibliotecii. Undeva, la câţiva paşi în interiorul a ceea ce părea a fi un culoar de trecere, zări lumină la nivelul podelii. Se aplecă puţin să nu se lovească, apoi ajunse la capătul unor scări ce coborau în subsolul casei. Uşa secretă se închise în urma ei la fel de silenţios. Un felinar era aprins chiar la capătul treptelor.

Trase aer în piept înainte de a coborî. Numără treisprezece paşi şi la ultimul fii pe punctul de a se dezechilibra. I se păru că aude zgomote înfundate. Găsi un al doilea culoar, săpat în partea din stânga, şi un alt felinar

aprins. Îşi sprijini umărul de zidul rece, din piatră, pentru a-şi controla respiraţia. Se temu că nu avea suficient aer şi că în următoarele clipe s-ar putea sufoca. Încercă să se încurajeze, spunându-şi că era vorba de o panică trecătoare.

La capătul celui de-al doilea culoar găsi un al treilea, de data asta săpat în dreapta. Acum putea să jure că auzise ceva. Se gândi că în cel mai rău caz ar putea fi Albert împreună cu nişte prieteni de-ai lui şi asta o mai linişti. După alţi zece paşi, ajunse în dreptul unei uşi încadrate de două felinare. În spatele ei distinse clar nişte voci. Odată ce-i mai trecură emoţiile, iar pulsul îi reveni cât de cât la normal, reţinu spusele unui bărbat:

— …Nilus o să le publice într-un ziar din Sankt Petersburg. Nu acum, peste câteva luni. E tocmai bine. O să iasă scandal. Herzl o să trebuiască să dea nişte explicaţii la Washington şi la Londra.

Intervenţia doctorului Albert Taylor o făcu pe Eidel să tresară:

— Din informaţiile mele, preşedintele Roosevelt are unele îndoieli cu privire la linia impusă de Londra. Oamenii noştri din Cabinet trebuie să-i întărească îndoielile până la declanşarea scandalului…

Ar fi vrut să mai asculte, dar risca să fie descoperită în orice moment. Hotărî să se întoarcă pe acelaşi traseu, în speranţa că Albert nu va afla de aventura ei. Se împiedică de o treaptă, lovindu-se urât la gambă, exact când percepu din spate un scârţâit de balamale. „Ce mă fac dacă nu se deschide uşa?” îi trecu prin minte înainte de a intra pe ultimul culoar.

Temerile i se spulberară imediat după ce păşi pe o şipcă din lemn care se afundă, declanşând un sistem de scripeţi cuplat la intrarea în subsolul casei. Uşa încastrată în bibliotecă se mişcă lin înspre Eidel, proiectând lumina naturală din bibliotecă.

Răsuflă uşurată abia când uşa secretă se închise la loc, cu câteva minute înainte ca Albert să o deschidă din nou.

Se întâlniră apoi în camera de oaspeţi, ca din

întâmplare. Albert se arătă surprins. Se aştepta ca Eidel să apară la ora stabilită, fără să lase vreo clipă impresia că ar fi deranjat câtuşi de puţin.

*

În următoarele luni, mânată de spiritul ei aventurier şi de dorinţa de a afla secretele de dincolo de ziduri, Eidel reuşise să intre din nou, fără ştirea lui Albert, în ascunzătoarea acestuia din subsolul castelului Gateway. O făcuse şi în alte trei ocazii şi de fiecare dată descoperise lucruri interesante. Unul dintre ele era faptul că reţeaua de coridoare subterane nu se oprea în camera unde auzise vocile bărbaţilor, ci avea o ramificaţie spre subsolul unei alte clădiri din Guildford. Cel puţin aşa bănuia după numărul de paşi şi direcţia tunelului. Nu îndrăznise să treacă dincolo de uşa aflată la capătul traseului.

Şi mai interesante erau descoperirile din „camera de dezbateri", acolo unde fusese la prima incursiune. În capul unei mese lungi găsise un scaun masiv cu spătar, dintr-un lemn foarte vechi, cu două simboluri ciudate pe el. De-o parte şi de cealaltă a mesei tronau alte douăsprezece scaune identice. Pe pereţi atârnau trei felinare, dar şi o bucată mare de pânză albă, cu o cruce roşie brodată pe mijloc.

Pentru Eidel era foarte bizar de ce 13 bărbaţi, printre care şi Albert, se întâlneau la câţiva metri sub pământ, departe de ochii şi urechile oricărui muritor. Din frânturile surprinse putea presupune că se discutau şi chestiuni politice, din moment ce fusese pronunţat numele preşedintelui Statelor Unite.

La ultima coborâre în subteran, descoperise în camera secretă o nişă săpată într-unul dintre pereţi. Era intrarea spre un alt spaţiu, care adăpostea mai multe cufere din lemn aşezate unul peste altul, pline ochi cu documente. Pe una dintre hârtii găsise nişte scrieri indescifrabile, care la prima vedere nu-i spuneau absolut nimic. Se hotărâse, dintr-un impuls de moment, s-o păstreze împreună cu alte câteva pe care nu avea timp să le studieze acolo.

Din păcate, picăturile de ceară de la lumânarea cu care

intrase în subsolul castelului aveau să o dea de gol la puţin timp după sustragerea înscrisurilor.

Chiar şi lui Albert, dacă ar fi ştiut, i-ar fi fost greu să o salveze. Nu existau excepţii în astfel de cazuri.

7

Viena —Austria, în zilele noastre

După moartea tatălui său, Andrew Taylor venea la spital din inerţie. Îi pierise cheful de muncă şi singurul lucru care-l mai ridica din pat era gândul la Sandra. Stabiliseră de comun acord, mai în glumă, mai în serios, să-şi consume reciproc hormonii, fără implicare afectivă.

— Mergem diseară la teatru? îi propuse lui Andrew imediat după ce îşi ridică fusta abandonată lângă un ecograf.

Bărbatul se întinse de-a lungul patului prinzând-o de coapse cu ambele mâini. Simţea că ar mai fi avut resurse pentru încă o partidă de sex. Îi răspunse cu zâmbetul pe buze:

— Diseară vreau să citesc. Rămâne pe altă dată.

— Mâine? insistă rezidenta.

— Poate…

— Răule!

Doctoriţa ieşi din camera de gardă la fel de firesc ca după o operaţie pe creier. Rămas singur, pe Andrew îl încercase un sentiment de culpă. Bănuia cam ce luptă se ducea în sufletul Sandrei, cu toată străduinţa rezidentei de a părea neafectată. Pe de altă parte, în acel moment era tot ce putea să-i ofere. Şi nici măcar nu ştia dacă lucrurile aveau să se schimbe vreodată.

Îi sună mobilul chiar înainte de a intra în maşina lăsată în parcare.

— Salut! Levi la telefon. Levi Berkovitz…

— Levi?!

— …colegul tatălui tău. Ne-am cunoscut în Biel.

Uitase de promisiunea pe care i-o făcuse lui Howard înainte de a fi operat. Trecuseră patruzeci de zile de la moartea tatălui său şi ar fi trebuit să primească o scrisoare. Un soi de testament, din câte bănuia.

— Da, îmi amintesc.

— Perfect! Ştii un loc bun unde putem mânca? Dacă te întorci puţin, ai să mă vezi. Sunt pe trotuarul de vizavi.

Andrew se conformă, zărindu-l pe Levi cu mâna ridicată. Venise din Elveţia cu o Toyota neagră, de teren, cu care plecară amândoi în căutarea unui restaurant de la periferia nordică a oraşului.

— Şi… cum e vremea în Biel? îl întrebă Andrew, imediat după ce chelnerul le aduse meniul.

— Ceaţă. Aeroportul era închis. Din păcate a trebuit să vin cu maşina. Nu ştiu dacă ţi-a spus Howard… îmi plac stewardesele de la Austrian Airlines.

Levi zâmbi larg, pe urmă scoase un plic şi i-l dădu lui Andrew. — Poţi să-l citeşti acum sau, mai bine, când ajungi acasă. Cum vrei. Era un plic alb, banal, aparent sigilat, fără vreun însemn pe el. Doctorul îl puse repede pe masă, în dreapta lui, ca şi cum hârtia l-ar fi ars. Între timp chelnerul veni cu farfuriile pline.

Levi luă nişte friptură de pe platou continuându-şi expunerea cu gura plină.

— Probabil că Howard ţi-a spus… prea puţin… Mă refer, despre activitatea lui de la firmă.

— Da. Era suficient de discret.

— Mol Consulta AG… Ce-ţi spune numele ăsta?

— Ştiu că acolo a lucrat taică-miu. Consultanţă în afaceri şi politică. Una dintre cele mai bune agenţii de profil din Elveţia. La fel de discretă ca şi Howard.

— Dacă-i atât de discretă, atunci de unde ştii că-i bună?

— Howard ar fi lucrat doar într-o firmă de top. Nu-i plăcea mediocritatea. Apropo, plicul ăsta… Are vreo legătură cu ce-mi spui?

— Bănuiesc că da. Nu l-am citit.

— Mi-a lăsat Howard nişte acţiuni şi vreţi să le răscumpăraţi?

— Într-un fel. E mai complicat… Te-ai gândit vreodată să porneşti de la zero?

— În fiecare zi!

— Nu glumesc. Adică să renunţi pur şi simplu la munca

de chirurg şi să faci altceva… Total diferit.

— M-aş pricepe doar la lucruri foarte mărunte…

— Te pasionează politica?

— O urmăresc. N-aş spune că-i o pasiune. Citesc ziare, reviste, comentarii de pe internet, chestii de-astea simple…

— Să ştii că *noi* facem politica.

— Cine *noi?!*

— Noi, Agenţia.

— Am înţeles. Oferiţi consultanţă politicienilor.

— Şi asta, dar şi multe altele.

— Lucraţi numai în Elveţia?

— Avem filiale în toată lumea.

— Sună spectaculos.

— Chiar este spectaculos, Andrew!

După ce chelnerul strânse farfuriile de pe masă, Andrew luă plicul şi îl studie la geam, ca şi cum ar fi încercat să descifreze conţinutul. Îl rupse la unul din capete, apoi se răzgândi.

Levi se hotărî să devină tranşant:

— În ce condiţii ai putea veni la noi, la Mol Consulta? Mă refer, ca partener…

Întrebarea îl luase prin surprindere. Ce-i drept, se cam săturase de spital, dar cu greu se vedea altceva decât medic chirurg.

— Nu pricep. Sună ciudat. Adică dintre toţi consultanţii din lume, v-aţi oprit la mine… Câţi ani mi-ar trebui să învăţ meserie ca să ajung la nivelul lui Howard? Scuză-mă, Levi, tu te-ai descurca să faci operaţii pe creier?

— Nu se compară. După patru luni, o să ştii tot ce trebuie. Ar fi chiar ultimul lucru de care să te temi.

— Şi altfel… de ce aş accepta?

— Gândeşte-te la cât câştigi în momentul ăsta şi adaugă un zero în coadă. Plus bonusuri consistente. Plus vacanţe plătite de firmă. Plus un mediu de lucru curat, plăcut, fără stres. Casă în Biel la alegere şi primă de instalare. Ce zici?

— Ce să zic… Sună prea bine ca să nu-mi pun întrebări. Deocamdată voi ştiţi despre mine doar că sunt *fiul lui tata.*

— E suficient, crede-mă.

— Pentru mine nu.

— O să semnezi contractul abia după patru luni. În cel mai rău caz, te poţi întoarce la vechea meserie fără probleme. Rămâi cu casa din Biel, cu prima de 60 de mii de euro şi ce mai câştigi în perioada asta.

Andrew puse mâna din nou pe plic, însă Levi îl opri.

— Vorbim după, te rog… Uite numărul meu de telefon.

În acea seară, se tot învârti în jurul scrisorii lui Howard fără să o atingă. Parcă se temea de ceea ce tatăl său avea să-i transmită. Iar propunerea bizară a lui Levi trebuie să fi fost doar un preambul la o chestiune mult mai concretă. Până la urmă, nu vedea absolut nicio legătură între competenţele lui Howard într-un domeniu şi aptitudinile fiului într-o cu totul altă specialitate. Avea firma atât de multe datorii faţă de Howard încât acesta să fi fost singurul mijloc de a le plăti? Deocamdată ştia numai că existase o înţelegere între Agenţie şi tatăl său. Dovadă că Levi îl sunase după patruzeci de zile şi îi dăduse plicul.

Recunoscu imediat scrisul înghesuit, mărunt, foarte ordonat.

Dragul meu Andrew, încerc în puţine cuvinte să fiu cât mai explicit, pentru a nu lăsa loc interpretărilor. Până acum, ai ştiut foarte puţine despre activitatea mea la Mol Consulta. Ai să afli ulterior care au fost motivele acestei discreţii.

Trebuie să-ţi mărturisesc că atât bunicul, cât şi străbunicul tău au lucrat pentru Agenţie. O să descoperi asta cu plăcere şi mândrie, la timpul potrivit. Într-un fel, ceea ce se întâmplă acum seamănă cu succesiunea din cadrul familiilor regale. Eşti fiul cel mare, deci urmezi la tron. Vei avea supuşii tăi, împărăţia ta. Vei avea putere de decizie. Vei influenţa soarta unor oameni importanţi. Totul cu un scop nobil. Unicul scop al Agenţiei. Vei fi iniţiat în următoarele săptămâni şi vei înţelege care sunt pârghiile Puterii. Dragul meu Andrew, trebuie să-ţi urmezi destinul. Destinul familiei noastre e strâns legat de Agenţie. Ai

încredere în noii tăi prieteni, ţine calea dreaptă şi fii fericit! Dumnezeu să te ajute! Te iubesc.

Howard

P.S. Te rog să arzi scrisoarea.

Din tot mesajul reţinuse tonul ferm al tatălui său. Ca şi cum ar fi exclus posibilitatea unui refuz. Totul era dinainte stabilit, cu precizie matematică. Trebuia *doar* să urmeze destinul familiei.

*

Andrew găsise un pretext suficient de credibil pentru ca directorul spitalului să-i accepte pe nepusă masă cererea de concediu. Spera să se lămurească în maximum trei săptămâni în legătură cu noul job.

Singurul lucru care-l lega de Viena rămânea Sandra. Explicaţiile lui cu privire la nişte probleme personale nu avură darul de a-i spulbera rezidentei temerile legate de o despărţire de lungă durată. Poate definitivă. O umbră de speranţă rămase totuşi în sufletul ei, alimentată de promisiunea lui Andrew că va reveni la sfârşitul lunii.

Atât despărţirea de spital, cât şi cea de Sandra se dovediră a fi prea puţin dureroase. Îşi spusese din start că plecarea la agenţia din Biel era doar o simplă aventură, o respectare a ultimei dorinţe a tatălui său, fără obligaţia de a accepta noua carieră în orice condiţii, de dragul lui Howard.

Revenirea în Biel după mulţi ani fu o adevărată mângâiere pentru Meaghan, chiar dacă Andrew avea să locuiască în altă casă decât cea părintească. Îi spusese la telefon că era vorba de un proiect medical helveto-austriac şi că nu ştia cât timp o să rămână în Elveţia.

Levi îl întâmpină la gară cu căldură, uitându-se lung la micul geamantan al lui Andrew.

— Asta-i tot ce-ai adunat într-o carieră de chirurg?

— Drept să-ţi spun, vin aici ca într-o vacanţă. Dacă mă simt bine rămân, dacă nu…

— Sunt convins că o să-ţi placă. Ţi-am pregătit o căsuţă pe malul lacului. Sper să fie pe gustul tău. Mergem?

— Sigur.

Ceea ce Levi numise căsuţă se dovedi a fi o ditamai vila, o construcţie relativ nouă în partea de sud-est a lacului, cu grădină şi debarcader privat. Din locul acela aproape că vedea casa părintească, aflată pe acelaşi mal, la un sfert de oră de mers pe jos.

Levi îi prezentă proprietatea cu un entuziasm ponderat, având grijă să puncteze faptul că imobilul era complet automatizat, toată aparatura electrică putând fi acţionată cu o telecomandă universală. Până şi temperatura apei din piscină se regla cu aceeaşi telecomandă. Existau peste tot plasme de diferite dimensiuni, iar în biroul de lucru Levi îi arătă linia securizată de teleconferinţă, utilă pentru comunicări urgente cu Agenţia.

O apăsare pe unul dintre butoane îl lămuri pe Andrew cum putea accesa barul din living. Degajat, de parcă ar fi fost în propria casă, Levi merse spre rafturile cu sticle de diferite forme şi culori.

— Ce bei, un coniac vechi, un whisky?

— Coniac.

Andrew se uită fascinat la noul său coleg, care turnă în pahare cu dexteritatea unui barman. Apoi Levi scoase nişte hârtii din buzunarul sacoului.

— Să ciocnim pentru tine, pentru noul tău început, pentru colaborarea noastră. Uite actele casei şi prima de instalare. Să fie într-un ceas bun, Andrew! Noroc!

— Noroc!

Se aşternu o linişte puţin stânjenitoare. Andrew încă îşi căuta locul în fotoliul comod, încercând să descifreze pe faţa lui Levi ce se întâmpla de fapt. Să fi ajuns neurochirurgul Taylor subiect al unui experiment ciudat, învăluit în mister? Nu credea că Howard l-ar fi împins cu bună ştiinţă într-o direcţie greşită sau periculoasă.

— Ei, cum e? îţi place?

Dintr-un motiv nedefinit, îi venea greu să îi răspundă. Casa arăta pe gustul său, avea tot confortul visat.

— O să te acomodezi repede, îl asigură Levi. Astăzi te las să respiri, să-i faci o vizită lui Meaghan. Mâine pe la prânz

vin să te iau la Agenţie. Pe unii dintre colegi i-ai cunoscut la ziua lui Howard. Sunt băieţi de nota zece.

— Este şi un şef printre ei?

— Nu l-aş numi chiar şef… Adică nu este relaţia pe care o ştii în mod obişnuit, de şef-subaltem. E mai degrabă un soi de mediator, de cap limpede. Doug Archer.

— Doug?!

— Da. Ochelari negri, scaun cu rotile…

— A, da. Îmi amintesc. Tipul…

Ar fi vrut să spună: „Tipul ăla antipatic”, dar se opri la timp.

— Pare antipatic, dar nu e… tot timpul!

Levi râse, conştient că intuise corect. Bău coniacul, apoi îşi luă rămas-bun.

— Ne auzim la telefon. Între timp, pentru orice problemă, su- nă-mă te rog. A, era să uit. Găseşti în bucătărie instrucţiunile de la telecomandă.

Rămas singur, se uită peste hârtiile lui Levi ca la un clasor cu timbre vechi, despre care ştia un singur lucru: că erau valoroase. Gândurile îi zburau în altă parte. Pe urmă îşi termină băutura, şi o senzaţie foarte plăcută îl învălui dintr-odată. Studie cu atenţie butoanele telecomenzii, fără să priceapă de unde se deschidea televizorul. Aruncă obiectul pe covorul gros şi extrase cecul de 60 de mii de euro completat pe numele lui. Dovada palpabilă că intrase în *afacere.*

După o noapte agitată, se trezi la fel de confuz. Pe la prânz, Levi veni să-l ia cu maşina şi înainte de toate îi propuse să mănânce la un restaurant.

Câteva bancuri spumoase îl destinseră suficient încât să-i dispară tracul de dinaintea întâlnirii cu noii colegi. Fără doar şi poate Levi stăpânea la perfecţie arta conversaţiei plăcute. Fusese unul dintre motivele pentru care el, şi nu altcineva, discutase de la bun început cu Andrew.

Sediul agenţiei Mol Consulta AG, un imobil cu două etaje desfăşurat pe câteva mii de metri pătraţi, nu atrăgea atenţia decât, eventual, prin mărimea acestuia în comparaţie cu alte construcţii din apropiere. Situată în

zona industrială din partea de sud a oraşului, Agenţia nu lucra cu publicul, singurii autorizaţi să intre în firmă fiind cei aproape patru sute de angajaţi.

După ce depăşi o barieră, Andrew remarcă din mers câteva camere de luat vederi şi doi agenţi de pază postaţi la intrarea principală. Bărbaţii îi salutară respectuos, iar unul din ei luă cheile de la Levi pentru a-i parca maşina în subsolul clădirii.

La parter trecură printr-un culoar lung, cu birouri de o parte şi de alta, până într-un hol pentagonal, unde Levi îşi scana legitimaţia pentru a intra în lift.

— Biroul tău e la etajul doi. Ai asistentă, maşină de serviciu, telefon mobil, şofer dacă vrei. Pentru orice alte nevoi, nu ezita să-mi spui.

Andrew se uită insistent la butoanele din interiorul liftului. Erau diferite de ce văzuse până atunci şi parcă prea multe pentru numai două etaje, parter şi subsol.

— Membrii Consiliului de Conducere au birourile pe acelaşi palier, îşi continuă Levi expunerea. Acum suntem aşteptaţi în sala de şedinţe. Practic, de astăzi, faci parte din Consiliu. Oficial vei fi instalat peste patru luni, după perioada de acomodare. Până atunci vei participa la una-două întruniri de-ale noastre în calitate de observator.

— Observator?!

— Da. Adică fără drept de vot…

— Înţeleg că-i democraţie, ca-n parlament.

— Aproape. În Consiliu nu există abţineri. Ori e albă, ori e neagră. Deciziile sunt clare.

— Şi erorile? Cine şi le asumă?

— Noi nu greşim.

Remarcă o altă cameră de luat vederi la intrarea în sala de şedinţe. Câteva feţe îi erau cunoscute. În jurul unei mese rotunde, mai mulţi colegi se ridicară pentru a-l saluta. Dădu mâna cu fiecare, inclusiv cu Doug Archer, bărbatul ţintuit în scaunul cu rotile. Nici de data asta nu remarcă vreun zâmbet pe faţa lui.

— Bine ai venit printre noi, Andrew! îi ură Archer, arătându-i un scaun liber din apropiere.

Se aşează, întâmplător sau nu, lângă Levi. Markus Bierhoff, un tip puţin supraponderal, cu o figură de expert bancar, rămase în picioare pentru a rosti un discurs dinainte pregătit.

— Dragă Andrew, cu toţii l-am cunoscut pe Howard şi e greu de spus în câteva cuvinte cât de mult îi simţim lipsa. Pentru tine, probabil că evenimentele din ultimele zile au fost cu totul neobişnuite. Probabil ai unele întrebări rămase fără răspuns, unele frământări. Apreciem că nu ai insistat să afli mai multe decât ceea ce Levi ţi-a spus. Apreciem că ai avut curajul de a începe o viaţă nouă. Apreciem că încerci să respecţi dorinţa tatălui tău, care izvorăşte dintr-o tradiţie. De fapt, prezenţa fiecăruia dintre noi aici este rezultatul unei tradiţii. Vrem să te simţi ca într-o familie. Personal, îţi urez mult succes.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru primirea călduroasă, în special lui Levi.

— Va fi îndrumătorul tău în următoarea perioadă, punctă Archer.

— Sper să mă ridic la aşteptările firmei.

— Nu va fi o problemă, îl încurajă Levi. O să-ţi arăt biroul. În zilele următoare, o să afli cu ce se ocupă fiecare dintre noi, ce atribuţii vei avea, cu ce oameni o să colaborezi direct, cum funcţionează lucrurile pe-aici. Asta e tot, deocamdată. Întrebări?

— Când cade ziua de leafa?

Reuşise să-l facă să schiţeze un zâmbet până şi pe posacul Doug. Întrevederea protocolară se încheiase şi Levi îşi invită colegii să ciocnească un pahar de şampanie în cinstea lui Andrew.

Ceva mai târziu, Levi îi prezentă biroul. Era acelaşi în care lucrase şi Howard – o cameră cât un hangar, cu geamuri imense şi un mobilier cam rece pentru gustul lui. Asistenta personală, Virginie Briker, lăsată moştenire de la tatăl său, avea în jur de 60 de ani, ochelari de miopie, un coc perfect şi nişte priviri iscoditoare, de detectiv. Andrew se întrebă dacă nu cumva şi părinţii, bunicii sau străbunicii Virginiei lucraseră, cândva, pentru Agenţie, sau ăsta era

doar apanajul celor din Consiliu.

Acelaşi Levi îl invită seara la masă. Doamna Berkovitz pregătise o cină specială, stropită cu vin vechi franţuzesc. Cum stăpânul casei era un izvor nesecat de bancuri, inclusiv despre rudele din Israel, în final Andrew se declară pe deplin mulţumit de prima zi de muncă în Biel.

Începea să-i placă Agenţia, începea să-i placă noua lui viaţă. Nu simţea lipsa bisturiului, iar Sandra era parcă tot mai departe.

8

Într-o mână ţinea scrisoarea de la răposatul bunic Moses Mandel, iar în cealaltă, cheia de la cutia de valori. Maya reuşise abia la a treia citire să înţeleagă, cât de cât, mesajul din testament. Atât Moses, cât şi străbunicul Solomon muriseră cu inima neîmpăcată, fără să afle ceva despre dispariţia misterioasă a lui Eidel Mandel.

Căutările disperate ale lui Solomon fuseseră sortite eşecului. Câţiva ani, bărbatul răscolise regatul întrebând de soţia sa. Nimeni nu o văzuse, nimeni nu auzise de ea.

Mai târziu, fiul Moses preluase misiunea devenită între timp aproape imposibilă. Singurul fir palpabil ducea la castelul lui Albert Taylor, unde o femeie din Guildford o văzuse pe Eidel intrând cu câteva zile înainte de dispariţie. Însă doctorul avea o reputaţie solidă în oraş, iar explicaţiile ferme ale acestuia înlăturaseră mare parte din suspiciuni.

După mulţi ani, când Moses era bătrân, o întâmplare avea să-i readucă speranţa. În casa părintească, dosite după o scândură desprinsă din podea, găsise nişte hârtii atent împachetate. Ar fi putut băga mâna în foc că aveau legătură cu dispariţia lui Eidel, însă, din păcate, ştia că mai avea prea puţin de trăit şi prea puţină putere pentru a răscoli din nou trecutul.

Respectivele hârtii fuseseră depozitate într-o bancă, iar Maya ţinea acum în mână cheia de la cutia de valori a bunicului ei. Şi povestea scrisă de acesta, prin care o ruga să afle misterul morţii violente a lui Eidel. Pentru că, din punctul lui de vedere, fusese omorâtă.

Moses reuşise în mare măsură să suplinească lipsa dragostei materne pentru surorile gemene Maya şi Shamira Mandel. Le iubise pe amândouă, iar acum Maya bănuia de ce Moses îi dăduse ei, şi nu Shamirei, scrisoarea. Fusese nepoata preferată, cea care i se urca în cap şi făcea toate năzdrăvăniile posibile. Pentru că semăna

perfect cu Shamira şi se îmbrăcau la fel, de multe ori Maya încerca să scape basma curată. Moses le deosebea însă destul de uşor. În timp ce melancolica Shamira avea lumea ei, absorbită de natură, Maya stârnea furtună pe unde trecea. Numai privindu-i ochii jucăuşi, Moses se aştepta la încă o şotie.

La câţiva ani de la moarte, bunicul îi lăsase o mică avere. Putea să îşi cumpere o proprietate sau orice altceva, numai că printre rânduri Maya citise dorinţa lui Moses de a folosi o parte din bani cu un scop precis. Acela de a-l găsi pe bărbatul – sau femeia care în anul 1902 o omorâse pe Eidel.

Se gândi cu o oarecare doză de scepticism dacă hârtiile depozitate în bancă i-ar putea oferi suficiente informaţii încât să rezolve un mister vechi de un secol. Oricum ar fi, era datoare să încerce. Bănuia că n-o să fie floare la ureche. Simplul fapt că Moses, un bărbat extrem de inteligent, eşuase în tentativa de a da de urma criminalului spunea multe despre complexitatea cazului.

Îşi turnă o ceaşcă mare de cafea înainte de a pleca spre sediul central al RBS. Casetele cu valori erau depozitate undeva la subsolul băncii. Ştia de la tatăl ei că exista o procedură simplă în cazul posesorilor de casete nenominale. Practic oricine avea cheia potrivită, pe care era ştanţată o serie unică, putea intra în posesia obiectelor păstrate de bancă.

Găsi un pachet compact, învelit cu un ziar şi legat în cruce cu o bucată de sfoară. Curiozitatea o determină să vadă pe loc ce conţinea preţioasa „moştenire”: o hârtie cu un nou mesaj de la Moses, un soi de caiet cu pagini îngălbenite, scris de mână, în franceză, pe coperta căruia descifra titlul „Cele 24 de rânduieli”, şi în fine, o altă hârtie veche, scrisă pe o singură faţă, într-o limbă necunoscută Mayei, cu o caligrafie diferită de celelalte două. Le puse în geantă, hotărâtă să le studieze acasă.

În traficul aglomerat de la acea oră avu suficient timp să se gândească la mesajul lui Moses găsit în caseta de valori:

Dragă Maya, în hârtiile pe care ţi le-am lăsat ar putea fi cheia morţii străbunicii tale. Intuiţia îmi spune că doctorul Albert Taylor, din Guildford, nu a fost străin de dispariţia lui Eidel. Ai grijă, acţionează cu prudenţă. Succes! Moses.

Scurt şi la obiect! Ce şi-ar fi putut dori mai mult? Un suspect care în 1902 avea în jur de 40–50 de ani, iar acum era de mult oale şi ulcele!

Ajunsă acasă, îşi trânti geanta pe canapea şi o sună pe Sheila pentru a-i spune că-i venea să-şi ia lumea-n cap.

— Vin imediat, o asigură Sheila, neştiind dacă prietena ei glumise, sau chiar trecea printr-o pasă proastă.

Maya hotărî să-i explice Sheilei doar esenţialul: că trebuia să descâlcească nişte documente foarte vechi. Sheila răsfoi „Cele 24 de rânduieli" cu creionul în mână, iar Maya îşi aprinse o ţigară în timp ce-şi verifică e-mailurile, convinsă că amica ei se va descurca mult mai bine cu „testamentul" lui Moses.

După vreo oră, Sheila umpluse două foi cu pasaje traduse din caiet. Cele 24 de rânduieli erau de fapt 24 de capitole conţinând un soi de prelegere în faţa unui auditoriu.

Îi arătă Mayei sublinierile, satisfăcută de rezultat:

Drepturile noastre internaţionale vor covârşi drepturile naţionale, în adevăratul sens al cuvântului, şi vor guverna popoarele tot aşa cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supuşii lor (II),

Când cercul Şarpelui simbolic se va fi închis, toate Statele Europei vor fi încleştate în el ca în nişte cătuşe puternice (III), îi vom sili pe creştini să ne ofere o stăpânire internaţională, de aşa natură încât va putea îngloba fără a distruge forţele tuturor Statelor lumii, pentru a forma Guvernământul suprem (V),

Pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare (VII),

Dacă astăzi câteva State îşi ridică cuvântul asupra

noastră, aceasta o fac numai de formă, la dorinţa şi la ordinul nostru, deoarece ne e folositor antisemitismul lor pentru a guverna pe fraţii noştri mai mici (IX),

Le vom spune popoarelor că noi vom îndepărta pricinile suferinţelor lor, adică naţionalităţile, graniţele şi diversitatea banilor (X),

Va trebui să nimicim toate credinţele (XIV),

Regele lui Israel va fi adevăratul Papă al lumii, patriarhul Bisericii internaţionale (XVII).

— Ei, ce spui? o întrebă Sheila, nedumerită de lipsa de reacţie a May ei.

— Ce să spun?

— Nu recunoşti?! Intră pe Google şi tastează ultima frază.

Maya se conformă, dând click pe unul dintre rezultate.

— Ai în faţă controversatele Protocoale ale înţelepţilor Sionului. Sunt cele mai cunoscute texte antisemite. Un fals lansat în 1903 de agenţi secreţi ai Rusiei ca să protejeze monarhia de iminentele revoluţii, prezentându-le drept provocări ale evreilor.

— Auzisem de ele, dar nu le-am citit.

— Ai idee cam în ce an a fost scris caietul ăsta? Apropo, unde l-ai găsit?

— Nu contează. Ar putea fi din 1902. Posibil şi mai devreme. De ce întrebi?

— Cred că e una dintre primele variante ale textului. O copie tradusă din limba rusă.

— Eşti sigură că ruşii l-au conceput?

— Asta e cea mai plauzibilă variantă. Un călugăr grec, un anume Nilus, a susţinut că ar fi primit protocoalele în anul 1901 de la un mareşal rus. Textele au fost publicate prima dată abia în 1903, într-un ziar din Sankt Petersburg. Pe urmă l-au preluat ziarele din Europa. S-a sugerat că protocoalele ar reprezenta chintesenţa discuţiilor de la primul Congres Sionist, din 1897.

— Văd că eşti în temă…

— Am citit despre Mişcarea Sionistă.

— Bine şi… Până la urmă care-i ideea, ce a vrut să transmită autorul?

— Habar n-am. Cred că-i vorba de o diversiune. Documentul susţine în rezumat că evreii conspiră pentru a controla toate guvernele, pentru a distruge civilizaţia creştină, pentru a deveni stăpânii lumii. Ştii tu, povestea cu Noua Ordine Mondială.

— Da, asta îmi este cunoscută.

— Protocoalele descriu Noua Ordine Mondială. Practic, Masoneria Liberă ar fi principala unealtă a înţelepţilor Sionului pentru instaurarea Noii Ordini.

— Ca să vezi! Deci în scurt timp noi, evreii, o să conducem lumea!

— Nu aş glumi cu chestia asta. Nouă din zece persoane o să-ţi spună că cele 24 de protocoale sunt creaţia evreilor. Mai exact, a evreilor sionişti, care s-au întors în Israel şi vor să fie stăpânii lumii. Ai auzit varianta conspiraţionistă: America unită, Europa unită, toate continentele sub un singur guvern, cu lumina sfântă venind de la Ierusalim.

— Şi ce-ar fi rău în asta?!

— Fii puţin serioasă, Maya. Antisemiţii se simt bine în Europa. Uită-te la ce se întâmplă în Olanda, în Suedia. Suntem vinovaţi de toate relele: foamete, războaie, catastrofe naturale, criza economică, atentate, 11 septembrie. În fine…

— Şi crezi că documentul ăsta ar putea fi… preţios pentru cineva? Adică atât de valoros încât să reprezinte un motiv de crimă?

— Ce vrei să spui?! Mă sperii!

— Stai liniştită, e vorba de un studiu. Nu sunt implicată în nicio fărădelege.

— Sper… OK, deci revenind… Luat ca atare, caietul cu protocoalele sugerează doar că în jurul anului 1902 ele au existat. Lucru arhicunoscut.

— Şi dacă legăm protocoalele de un alt document?

Maya îi întinse Sheilei hârtia lăsată de Moses cu scrisul intraductibil.

— Chestia asta a fost găsită împreună cu protocoalele?

— Se pare că da.

— Nu ştiu dacă ne ajută. Arată ciudat. Trebuie să o duci la un specialist în limbi străine, dialecte, criptologie, chestii de genul…

— Cunoşti pe cineva?

— Mă interesez. Lasă-mi hârtia.

Maya îşi aminti de mesajul lui Moses: „Ai grijă, acţionează cu prudenţă”.

— Mai bine pune-mă în legătură cu omul tău, îi spuse Sheilei.

— Bine, cum vrei.

A doua zi, un prieten de-al Sheilei specialist în limbi străine o asigură pe Maya, studiind documentul, că înşiruirile de litere nu reprezentau o scriere normală, indiferent din ce limbă ar proveni. Cu o marjă mică de eroare, textul fusese criptat şi putea fi descâlcit doar cu o parolă. Un soi de cheie secretă. În absenţa ei, şansele de decriptare se apropiau de zero.

Navigând pe internet, Mayei îi veni ideea de a folosi computerul pentru decriptare. Din păcate, singurele ei abilităţi legate de folosirea calculatorului se rezumau la câteva softuri banale. Deschise căsuţa de e-mail şi îşi aminti de Paul, vărul din America, specialist în programare. Îi lăsase datele de contact pe o carte de vizită pe care Maya o căută cu febrilitate prin tot apartamentul, găsind-o unde se aştepta mai puţin – în buzunarul de la blugi.

După ce-i scrise pe scurt despre problemă, ataşându-i un fişier cu extrase din document, îl asigură că Sheila se gândea tot timpul la „tipul nebunatic din New York” şi că abia aştepta să îl revadă. O minciunică scuzabilă, pentru a grăbi procesul de decriptare.

Paul Cohen îi răspunse prompt, entuziasmat de perspectiva reîntâlnirii cu Sheila. Persista aceeaşi problemă: lipsa unei chei! îi explică Mayei că respectiva parolă sau cheie ar putea însemna un cuvânt din câteva litere, în cazul cel mai simplu, sau o înşiruire din cincizeci-şaizeci de litere şi cifre combinate aleatoriu.

„Give me the key!” îi transmise Paul în loc de „La revedere!” „Mulţumesc, eşti amabil, dacă aş fi avut-o nu aş fi apelat la tine’\ îşi spuse Maya.

Îi venea să renunţe. Apoi încercă să se remonteze, gândindu-se la cât de dezamăgit ar fi Moses dacă ar şti că nepoata lui preferată, în care a avut atâta încredere, a dat bir cu fugiţii după nici 24 de ore. Îi lăsase 500 de mii de lire. Ar fi trebuit să-i treacă prin cap măcar 500 de mii de idei. Cu sau fără ajutorul lui Paul, va reuşi să dezlege afurisitul ăla de document!

Îşi aprinse o ţigară şi se refugie în faţa ferestrei, uitându-se la o bătrânică. Se gândi la străbunica ei, Eidel. Cu siguranţă fusese o femeie frumoasă. Cât trebuie să fi suferit Solomon… Şi cât de mult trebuie să fi simţit Moses lipsa mamei.

Investigaţia se blocase înainte de a începe. Caietul cu cele 24 de protocoale valora cât lucrarea la fizică a unui elev repetent, iar textul criptat – nici atât. Rememoră drumul până la bancă şi momentul în care deschisese cutia de valori. Îi reveni pe retină imaginea biletului scris de Moses despre suspectul din Guildford. Doctorul Albert Taylor. Singurul fir de care putea să se agaţe. Dar ce să mai afle de la un tip care probabil murise de bătrâneţe în jurul anului 1930? Sau ce dovezi să găsească după mai bine de o sută de ani de la presupusa crimă? Nu ştia ce aptitudini de detectiv văzuse Moses la ea, dar era determinată să meargă până la capăt.

9

Se săturase de elevi, de fizică, de proful de biologie, de director, de toată lumea. Într-un impuls de moment, se gândise să-şi dea demisia. Adică exact ceea ce taică-su spera de mult timp.

Pe urmă se ciocni cu John Eastham şi îşi spuse că viaţa e frumoasă. Proful de biologie o salută cu o grimasă care prevestea furtuna. Maya îi răspunse la fel de politicos, întorcându-i spatele. Jocul de-a şoarecele şi pisica fusese hazliu până la un punct, dar ultimele evenimente de la cantina liceului riscau să degenereze într-un conflict foarte dur.

Vestea umilirii profului de biologie se răspândise cu viteza luminii, ajungând până şi la urechile portarului. Nu foarte multă lume îl simpatiza pe Eastham, aşa că Maya îşi adăugase câteva bile albe în portofoliu.

Se pregătea să intre la ora de fizică, la o clasă cu elevi din ultimul an. Pe doi dintre băieţi îi găsi chicotind pe holuri, cu un ziar în mână. O priviră lung, aşa că Maya se întrebă dacă nu cumva i se întinsese rimelul pe faţă. După zece minute, când aceiaşi elevi izbucniră în râs aparent fără logică, realiză motivul distracţiei. Smulse din faţa lor ziarul cu anunţuri de mică publicitate. Unul dintre ele era încercuit cu roşu: „Profesoară de fizică la şcoala Mander Portman Woodward, aspect fizic foarte plăcut, ofer meditaţii în particular băieţilor de 17–18 ani, doar acasă la mine. Sunaţi la numărul…”

Îşi dădu seama că-şi uitase mobilul în priză. Apoi se strădui să pară neafectată.

— Cred că-i o greşeală, le spuse elevilor. Anunţul meu suna aşa: „Profesoară de fizică, ofer meditaţii în particular băieţilor de 17–18 ani *foarte bine dotaţi,* doar acasă la ei».

Reuşise să stârnească râsete, şi asta îi făcu bine. Cu siguranţă, John Eastham era autorul farsei. Oricum, palidă răzbunare pentru incidentul de la cantină şi, mai ales,

pentru ceea ce avea să urmeze.

Gestul lui Eastham, destul de infantil, reuşise totuşi să o scoată din uz o perioadă. Se intersectă pe holuri cu rânjetul satisfăcut al bărbatului, iar asta o indispuse şi mai tare. Pe urmă, timp de două zile proful de biologie fu de-a dreptul contrariat să constate că Maya devenise numai lapte şi miere. Bomba căzu în cea de-a treia zi, la o partidă de fotbal.

Profa de fizică îi susţinea din tribună pe băieţii lui Garry într-un meci decisiv. În timpul primei reprize, Maya se ridică, îi încurajă pe jucătorii de la Portman şi scoase la vedere un banner imens, pe care scria cu litere de-o şchioapă „JOHN, NU MĂ PĂRĂSI! SUNT MAI BUNĂ DECÂT DANIEL!”

Evident că toată lumea ştia cine era John din mesajul Mayei. Şi aproape toată lumea intuise că profa de fizică îl făcuse homosexual pe John Eastham, sugerând că ar avea o relaţie cu Daniel. Deloc întâmplător, proful de engleză Daniel Hodgkinson era confidentul lui Eastham, cei doi fiind nedespărţiţi în pauzele dintre ore.

De-a dreptul înnebunit de furie, Eastham decâanşă un scandal monstru, cerând concedierea Mayei. Chemată în faţa comisiei de disciplină, profesoara de fizică susţinuse până în pânzele albe că acel John scris pe banner era cu totul altă persoană decât „respectabilul nostru coleg». Însă insistenţele unei cucoane din cadrul comisiei o determinaseră să ia o foaie albă, să scrie câteva rânduri, apoi să i-o arunce directorului în faţă:

— Demisia mea! Mulţumit?

Ieşise trântind uşa, fără să-l vadă pe director fugind disperat în urma ei. Contribuţia lui Ayan Mandel la bugetul şcolii depăşea cu mult salariul Mayei.

Odată ajunsă acasă, o sună pe Sheila.

— Salut! De astăzi sunt şomeră. Să-mi spui dacă se iveşte ceva la firma voastră.

— Ce ai, cine te-a supărat?!

— Nu contează. Am renunţat… Taică-miu o să fie în al nouălea cer.

— Tu glumeşti.
— Deloc. Plec în vacanţă o perioadă.
— Hai că te scot în oraş până una-alta. OK?
— Te aştept.

La 24 de ore de la demisie, Maya depăşise punctul culminant al depresiei. Într-un fel, se simţea parcă eliberată. Ayan o sunase ca să afle amănunte despre incident, după ce la rându-i primise un telefon din partea directorului şcolii. Bineînţeles, cu mii de scuze şi cu rugămintea de a o îndupleca pe Maya să-şi retragă demisia. Numai că lui Ayan îi convenea situaţia, aşa că fusese cât se poate de convingător: „Staţi liniştit, nu vă faceţi probleme. Indiferent dacă Maya se întoarce sau nu, rămân un donator important pentru şcoala Mander Portman Woodward”. De fapt asta speraseră să audă cei din conducerea liceului. Puţin le păsa de Maya. Zeci de profesori abia aşteptau să-i ia locul.

— Vrei să lucrezi la bancă? o întrebă Ayan cât se poate de direct.
— Deocamdată nu.
— Bine. Te rog să te mai gândeşti…
— Mai vorbim. Pa!

Cu cât Ayan insista mai mult, cu atât simţea că trebuie să stea departe de birourile reci, impersonale, ale unei bănci.

Trecu pe la Shamira, să se joace puţin cu Ilias. Ţinea mult la el, ca la propriul copil, iar de fiecare dată când se întâlneau, râsul tonic al nepoţelului îi încărca bateriile.

O sărută pe Shamira, care se duse după o cafea în timp ce Ilias îi arătă May ei, pe covorul din living, minunăţia construită cu jocul Lego.

— Foarte frumos! Ce-ai făcut aici?
— Zgârie-nori.

Apoi dărâmă totul dintr-o lovitură, cu o satisfacţie pe care numai cei mici o pot gusta. Maya se implică în joc.

— Hai să încercăm altceva…

Începu să îmbine piesele de Lego, când Shamira aduse cafeaua. Maya se strădui să termine repede buldozerul,

dar ceva îi lipsea. Îl întrebă pe Ilias. Băieţelul se prefăcu un timp că nu înţelege. Pe urma râse când Maya îi arătă piesa pe care o ţinea în mână, la spate. Era un ştrengar şi jumătate.

Ieşi cu Shamira la o ţigară, în spatele casei, rămânând suficient de aproape de uşa din sticlă pentru a-l supraveghea pe Ilias.

— Nu eşti în apele tale, îi spuse Shamira surorii sale gemene.

Ar fi fost inutil să o contrazică. Se cunoşteau mult prea bine.

— Am avut şi zile mai senine…

Trase un fum, încă nehotărâtă.

— Am renunţat la slujbă. Gata, mi-am dat demisia.

Shamira ridică din sprâncene. Soră-sa era o nonconformistă, dar până atunci nu-i făcuse surprize de genul ăla.

— Bănuiesc că ai avut motive întemeiate.

— Da, normal… Shamira, ce-o să faceţi cu banii de la Moses?

— Lasă, spune-mi de ce ţi-ai dat demisia. Sper că nu din cauza asta…

— M-am plictisit.

Se gândise mult dacă să o implice şi pe Shamira în investigaţia legată de testament.

— Maya, ăia cinci sute de mii nu sunt atât de mulţi încât să-ţi iei lumea-n cap.

— Ştiu. Apropo, ce mai face Nathan?

— Ca de obicei. La serviciu, munceşte.

Renunţase pe moment să afle motivaţia Mayei. I-o va spune, cu siguranţă, atunci când se va aştepta mai puţin. Acum însă Shamira trebuia să-i dea vestea cea mare.

— Lasă-mă să te uimesc şi eu, dacă tot e ziua surprizelor.

Maya stinse ţigara privind-o cu interes pe sora ei, care surâse privindu-şi băieţelul.

— Ilias o să aibă un frăţior, îi spuse. Sau o surioară.

În primă instanţă, realiză cu greutate despre ce era

vorba. Apoi izbucni:

— Eşti însărcinată?!

Shamira îi confirmă, şi Maya trase un chiot de bucurie, îmbră- |işându-şi sora mai s-o sufoce.

— Nathan ştie?

— Nu. Astăzi am aflat. Îi spun diseară.

— Uau, o să am doi nepoţei! Shamira, să fie fetiţă, te rog eu frumos!

Reuşise să uite de toate. Sărbători momentul râzând mult împreună cu sora şi cu nepoţelul ei, în aşteptarea lui Nathan, care atunci când primi vestea se topi de emoţie.

10

La prima oră a dimineţii, Fiatul argintiu cu geamuri fumurii opri peste drum de casa Mayei în acelaşi timp cu un camion venit să ridice gunoiul. Afară începea să se lumineze. Şoferul de la volanul Fiatului, un bărbat masiv căruia costumul i se potrivea la fel de bine ca o poşetă de damă Louis Vuitton, îşi făcu freza în oglindă. Apoi îşi analiză unghiile, trăgând cu ochiul spre intrarea în casă. Se uită la ceas. Şapte fără zece. Răbdarea nu era tocmai una dintre principalele lui virtuţi.

Scoase aparatul foto şi îndreptă obiectivul spre Volkswagenul Beetle. Odată cu zgomotul declanşării aparatului, făcu o primă serie de poze. Le verifică apoi pe ecranul LED. Ieşiseră acceptabil, se distingea clar numărul de înmatriculare al maşinii.

După aproape o oră de aşteptare, deschise radioul pe muzică simfonică. Scăpă o înjurătură. Se întinse spre torpedou după un CD cu Shakira exact când Maya ieşea din casă. Numai bine să tragă o nouă înjurătură. Cu mişcări precipitate, luă Nikonul de pe scaun şi îl duse la ochi.

Avea un mic tatuaj pe partea interioară a degetului inelar – un cod de bare. Prin obiectiv, o surprinse pe Maya din profil, intrând în maşină. Trânti un pumn în volan, nervos că ratase momentul. Gestul său declanşă claxonul, iar Maya îşi întoarse privirea spre Fiat. Suficient cât bărbatul să-i facă o poză din faţă, fără ca ea să-şi dea seama.

11

Se trezi cu capul greu. Fusese la un chef monstru împreună cu Sheila. După primele guri de cafea începu să-şi amintească frânturi ale dezmăţului.

Aburii alcoolului le dezbrăcaseră pe o parte dintre fete, vreo două mai dezinhibate rămânând doar în bikini. Bărbaţii profitaseră din plin de mediul propice. Nu şi de Maya, care la un moment dat se combinase cu un hipiot. Ar fi trebuit să facă un efort supraomenesc să-şi amintească dacă tipul o sărutase sau nu. Ce reţinuse cu precizie era că fumaseră marijuana.

Ruptura de şcoală reuşise în cele din urmă să o deprime. În fiecare dimineaţă, constata că îi lipseau elevii. Chiar şi cei mai nesu- feriţi dintre ei. Profitând de moment, Ayan încercase din nou să o convingă să lucreze la bancă. Bănuia că era puţin derutată şi se străduia să-i arate drumul către „satisfacţii materiale adevărate”, după cum se exprimase.

Doar că Maya nu se dădea în vânt după averi. Până în ziua demisiei, câştigase suficient cât să-şi asigure un minim confort. Iar moştenirea de la Moses contribuise, în subconştient, la gestul ei de răzvrătire faţă de sistem.

Einstein toarse, întorcându-se cu burta în sus. Aştepta să fie scărpinat, ca de obicei după ce îşi primea porţia de Whiskas. Maya îi vorbea motanului ca unui bun prieten, de la care aştepta cel mai nimerit sfat.

— Einstein, nebunaticule, ai vrea o pisicuţă, spune drept!

Se întinse să ridice de pe covor ceasul şi pixul pe care „nebu- naticul” tocmai le măturase cu coada.

— Dacă eşti băiat rău, te-ai lins pe bot. Te-am ras de la desert. Ai înţeles, motane?

Birmanezul miorlăi scurt, confirmând că băgase la cap. Apoi, dintr-un singur salt ajunse lângă farfurie. Alarmă falsă! Maya trecu indiferentă pe lângă obiectul preferat al

motanului, oprindu-se în cabina de duş.

Era duminică şi nu îşi făcuse vreun plan. Doar să citească, eventual să vadă un film pe DVD. Una dintre zilele alea plicticoase, cuminţi, când îi venea să se agaţe cu disperare de primul bărbat de pe stradă, numai să scape de singurătate.

Telefonul Sheilei pică la ţanc. Petrecăreţii din urmă cu o seară se simţiseră atât de bine încât ţineau morţiş să repete distracţia, în formulă restrânsă. Undeva la vreo 50 de kilometri de Londra.

— Dacă mai beau un pahar îmi crapă capul! o avertiză Maya, speriată la gândul că a doua zi o să fie la fel de mahmură.

— Nu-mi spune, şi eu am făcut-o lată. În seara asta, doar limo- nadă. Jur!

— Bine, merg. Dar promite-mi că nu mă laşi să beau.

— Promit. Trec cu maşina.

— OK, te aştept. Pa.

Peste drum de casa Mayei, bărbatul tatuat pe inelarul mâinii drepte aştepta cu aparatul foto pregătit. De data asta, renunţase la costum. Era în nişte blugi, o maletă albastră pe gât şi o haină scurtă de ploaie. Din Fiatul său parcat paralel cu trotuarul vedea ca în palmă intrarea în casă.

Făcu discret o serie de poze când Maya ieşi. Sheila o aştepta în stradă, cu motorul pornit. Cele două plecară, iar în urma lor veni o altă maşină, al cărei şofer se uită complice înspre bărbatul din Fiat când trecu prin dreptul lui.

Până să ajungă la locul distracţiei, Sheila îi povesti că se îndrăgostise de un profesor de istorie, Mike Kuhillow.

— Care din ei, dragă? vru să afle Maya, dintr-odată foarte curioasă. Grasul ăla cu faţă de bidon turtit, care se plângea că nevastă-sa îl pune să facă sex înainte de masă!?

— Ai să-l vezi, ai răbdare.

Maya răsuflă uşurată că printre invitaţi nu-l zărise pe hipiotul cu care fumase marijuana. Luă un suc de portocale, pe urmă un tip fu într-atât de săritor încât să-i

aprindă ţigara. Îşi uitase bricheta în maşină.

— Mike, se prezentă individul cu faţă rotundă, un început de che- lie frontală şi barbă grizonată. Ochelarii cu ramă subţire, metalică, mai atenuau puţin din expresia de actor de comedie mută.

— Mike… Kuhillow?!

Bărbatul făcu ochii mari.

— Exact. Ne-am cunoscut?!

Înainte de a-i răspunde, se uită după Sheila. Prietena ei râdea cu gura până la urechi, în compania unui tânăr foarte mândru de muşchii săi de culturist.

— A, nu cred! Ţi-am văzut poza într-o revistă, minţi fără să clipească.

Îi întinse mâna:

— Maya Mandel.

Bărbatul îi zâmbi larg, de parcă Maya tocmai îl rugase să-i dea jos sutienul.

— Am publicat în *Britannia.* Te pasionează istoria?

— Oarecum…

„Tipul ăsta cu siguranţă trebuie să fi citit ceva despre Protocoale”, îşi spuse în timp ce realiză dintr-o privire că şi-ar pierde timpul cu alţi masculi.

— De fapt sunt interesată de o anumită controversă legată de evrei. Apropo, Kuhillow. După nume pari…

— Da, suntem rude îndepărtate, ca să spun aşa.

— Pro-to-coa-le-le înţelepţilor Sionului, silabisi Maya suflând fumul ţigării în nasul lui Mike.

— Ce vrei să ştii? Cunosc teoriile. Ai dubii cu privire la faptul că textul e un fals?

— Aş vrea să aflu şi aspectele pro, şi cele contra ideii de fals.

Cu un gest îndelung exersat la antrenamente, Mike îşi trase ochelarii şi se uită peste ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacii Maya chiar era preocupată de subiect, sau pur şi simplu îl lovise norocul şi în noaptea aia avea şanse bune să marcheze.

Tuşi în pumn, apoi bău din paharul de whisky.

— Despre protocoale aş putea să-ţi povestesc până

mâine, se dădu rotund Mike.

— Sunt ochi şi urechi.

— Bine. Hai să încep cu o întrebare ca la şcoală. Ştiai că 43 de ediţii ale protocoalelor tipărite în diferite limbi sunt păstrate la Muzeul Britanic din Londra?

— Nu. Cine le-a scris?

— Toate firele duc către un anume Serghei Alexandrovici Nilus, născut în 1862, mort în 1930, fost avocat, judecător, călugăr grec şi profesor la Departamentul Relaţiilor Externe din Moscova. Nilus ar fi primit în 1901 manuscrisul în limba franceză de la mareşalul Alexis Nicolaevici Şuşotin, care, pentru siguranţă, i l-ar fi dat şi scriitorului rus Constantin Butmi. Doi ani mai târziu, în 1903, cele 24 de protocoale au fost publicate în foileton, în ziarul *Znamia* din Sankt Petersburg. După aia s-au răspândit în toată Europa.

— Unii spun că sioniştii ar fi conceput protocoalele, iar antisio- niştii le-ar fi dat publicităţii pentru a zădărnici planurile primilor.

— Da, există şi o astfel de variantă. După cum cred că ştii, Mişcarea Sionistă, fondată de doctorul Theodor Herzl şi susţinătorii lui, era la origine o chemare adresată poporului evreu de a se întoarce în ţara natală, ludeea, aflată la sfârşitul secolului al XIX-lea sub dominaţie otomană. Antisioniştii spun că autorul protocoalelor ar fi un tip, Aşer Ginzberg, născut în Ucraina, fondatorul societăţii Fiii lui Moise. La primul Congres Sionist desfăşurat în Elveţia, în august 1897, acest Ginzberg ar fi citit protocoalele în faţa a 197 de delegaţi veniţi din 17 ţări. Dar Congresul nu şi le-ar fi însuşit.

Preşedintele Theodor Herzl şi vicepreşedintele Max Nordau le-ar îi considerat mult prea dure.

— Dar există vreo dovadă că protocoalele au fost citite la Congres?

— Nu. Herzl a negat vehement până şi existenţa lor.

— Şi totuşi, insistă Maya. Să presupunem că ele au existat şi au fost o *emanaţie* a Congresului, aşa cum susţin antisioniştii…

— Şi antisemiţii, deopotrivă.

— Evident.

— Atunci să mergem pe o primă variantă: protocoalele, scrise de acel Ginzberg, sau de un grup de sionişti, au fost adoptate de primul Congres. Se poate presupune cu uşurinţă că nimeni din cei 197 de delegaţi nu a venit la Cazinoul Municipal din Basel pentru a nota cuvânt cu cuvânt 24 de protocoale citite în plen. Pe vremea aia nu existau reportofoane, iar să-ţi imaginezi că cineva a memorat totul cu atâta acurateţe este iarăşi hazardat.

— Deci cineva a furat protocoalele după Congres.

— Şi aici se vehiculează două variante. O femeie – soţia sau amanta unuia dintre liderii Mişcării Sioniste, a sustras documentul şi l-a pus în circulaţie întâmplător sau intenţionat. În cea de-a doua variantă, protocoalele ar fi dispărut dintr-un seif aflat într-o casă conspirativă a francmasonilor, undeva în Alsacia.

— Francmasoni care, potrivit protocoalelor, reprezintă principala forţă motrice, invizibilă, de impunere a dominaţiei mondiale.

— Aşa sună teoria conspiraţionistă.

Maya îşi aprinse o altă ţigară când fură întrerupţi de Sheila, căreia tipul plin de muşchi îi uitase o mână pe fund.

— Ce faceţi, copii, cum vă merge?

De câteva minute, Sheila era toată numai zâmbet, apucase să radă trei cocteiluri unul după altul şi avea chef de distracţie, într-un fel, Maya se simţea jenată. Pe urmă, se lămuri urgent când îi văzu pe Sheila şi noul ei prieten într-o ipostază intimă, sărutându-se cu foc.

— Mike e un tip cool, ai să vezi, îi suflă Sheila. Vă las. Pa!

Obrajii profului de istorie se înroşiră ca şi cum momentul penibil ar fi fost transmis în direct pe un post naţional de televiziune. Maya reuşi să destindă atmosfera cu o glumă:

— Şi doar i-am spus să evite locurile aglomerate. Nu se poate abţine!

Mike râse cu poftă, înecându-se cu whisky. O pisică

neagră se furişă printre picioarele bărbatului, iar Maya îşi aminti de Einstein. Uitase să-i dea de mâncare. Se scuză faţă de Mike, scoţându-şi mobilul. Îi lăsase Shamirei o cheie tocmai pentru situaţii de genul ăla. Nu suporta să ştie că Einstein ar putea suferi de foame.

O rugă să aibă milă de bietul motan şi să-i dea o porţie mare de Whiskas. Locuiau aproape, la nici cinci minute distanţă, şi nu era prima dată când Maya apela la sora ei pentru a-şi salva companionul.

Închise mobilul, zâmbind cât mai dulce:

— Să ne întoarcem la francmasoni.

— Da. Îţi spuneam despre un posibil furt. Cele două variante de sustragere a documentului au rămas la stadiul de bârfa. Zero dovezi. Mai există însă şi o altă teorie, lansată de cercurile antisio- nişte şi antisemite. Protocoalele ar fi fost ticluite de Mişcarea Sionistă tocmai pentru a crea o diversiune.

— În ce sens?

— La sfârşitul secolului al XIX-lea, nu toţi evreii erau entuziasmaţi să aibă o ţară a lor în Orientul Mijlociu. Unii trăiau foarte bine în America, alţii aveau afaceri prospere în Europa. Ca să nu mai amintesc de evreii ultraortodocşi, opozanţi ai statului Israel din motive strict religioase. Ideea diversiunii creată prin lansarea protocoalelor ar fi fost următoarea: se urmărea inducerea în rândul opiniei publice europene a unor puternice sentimente antisemite, care în acelaşi timp să genereze în comunităţile evreieşti o simpatie pentru Mişcarea Sionistă. Iar în rândul guvernelor din Europa, o cât mai accentuată dorinţă de a scăpa de problema evreiască, prin crearea condiţiilor înfiinţării statului Israel.

— Sună aşa, cam complicat… Nu pricep ceva. De ce Nilus a primit manuscrisele abia în 1901, adică la distanţă de patru şni de la Congresul Sionist, când se presupune că ar fi fost pusă la cale diversiunea?

— Foarte bună întrebarea. Şi aici există vreo două variante de lucru. Prima: sioniştii au aşteptat cel mai prielnic moment pentru a lansa protocoalele. A doua: au

fost furate manuscrisele, iar Mişcarea a intrat în panică. Pentru că unele aspecte prezentate în cadrul protocoalelor cu greu puteau fi negate, cineva a venit cu ideea diversiunii. Cum în Rusia exista o comunitate importantă de evrei, să ne mirăm de ce textele au apărut prima dată într-un ziar din Sankt Petersburg?

— Deci varianta primită de Nilus e doar o copie aproximativă după protocoalele originale.

— Corect! Asta în ipoteza că variantele originale ar fi fost furate.

— Şi tu ce crezi?

— Istoria e scrisă de învingători. În cazul nostru, nu avem un învingător clar. Lipsesc dovezile. Ne-au rămas câteva supoziţii, nimic concret. Singurul document palpabil e cel de la Muzeul Britanic, contestat de istorici ca fiind un fals.

— Bine, dar foarte mulţi spun că protocoalele alea chiar sunt puse în practică. Vezi Noua Ordine Mondială, extinderea Uniunii Europene, o Americă de Nord unită, în curând o monedă unică euro-americană, poate chiar decesul capitalismului şi învierea comunismului cu faţă umană. Să fie doar simple coincidenţe?

— Gândeşte-te la profeţiile lui Nostradamus. De fiecare dată, după o catastrofa naturală sau după un eveniment gen 11 septembrie, se găsesc o droaie de experţi care să-l interpreteze pe Nostradamus, mărindu-i aura de mare vizionar. Oamenii sunt înclinaţi să caute în exterior sau în trecutul foarte îndepărtat motivaţii pentru ceea ce li se întâmplă rău în prezent. Vrei un ţap ispăşitor pentru terorismul global? Ai să-l găseşti într-o frază din protocoale, în capitolul opt, dacă nu mă înşel.

— Dar protocoalele ar fi putut fi scrise şi de poliţia secretă ţaristă, aşa cum pretind unii istorici?

— Iarăşi suntem doar în faţa unei variante de lucru. Subliniez, fără dovezi. Piotr Ivanovici Rackovski, şeful poliţiei secrete a ţarului Nicolae al II-lea, e acreditat drept posibilă eminenţă cenuşie din spatele unei alte diversiuni. Obiectivul publicării textelor arii fost să reducă presiunea

exercitată de opinia publică asupra ţarului, portretizându-i pe revoluţionarii ruşi ai anului 1902 drept pioni ai unei conspiraţii internaţionale evreieşti îndreptate împotriva Rusiei. Între noi fie vorba, până la urmă, Revoluţia Roşie s-a întâmplat câţiva ani mai târziu, cu sau fără protocoale.

— Din câte înţeleg, există argumente plauzibile pentru oricare dintre versiuni.

— Pe mine m-au frapat nişte fraze pe care le-am găsit în textul apărut în Rusia. Îţi citez din memorie, cred că e vorba de al XI-lea protocol: „Creştinii sunt o turmă de oi, iar noi suntem pentru ei nişte lupi”. Îţi închipui că o astfel de inepţie s-a discutat la Congresul Sionist de la Basel, din 1897? E clar că a fost introdusă intenţionat, pentru a stârni patimi. Deci înclin să cred mai degrabă varianta diversiunii, fie ea produsă chiar de sionişti, fie de ţarul Nicolae, fie de alte persoane infiltrate în proximitatea şefilor Mişcării. Antisemiţi sau, de ce nu, din anturajul Vaticanului.

Maya se gândi la dispariţia lui Eidel şi la documentele lăsate de bunicul ei. Din câte înţelesese de la Sheila, protocoalele din testamentul lui Moses erau aproape identice cu variantele publicate înainte de Primul Război Mondial, care circulau şi pe internet. Să-i fi descoperit Eidel, din întâmplare, pe autorii protocoalelor? Sau dacă nu, cine a creat diversiunea, dacă a existat aşa ceva?

Prea multe întrebări fără răspuns. Iar profesorul de istorie Mike Kuhillow dădea semne că ar fi încântat să discute şi despre altceva.

— Ce faci, nu bei nimic? o trezi din visare, tocmai când căuta o formulă politicoasă de a-şi lua la revedere.

— Apă.

La un moment dat, pentru că Mike devenise prea insistent, se scuză faţă de Sheila spunându-i că trebuie să plece:

— Mă doare capul îngrozitor.

— Maya, dar avem o cameră. Mai stai, te rog… Plecăm mâine împreună.

— Nu pot, crede-mă. Distracţie plăcută. O să iau un taxi.

Sună-mă să-mi spui cum a fost, OK?

Se despărţi de Sheila gândindu-se la ce aflase de la Mike Kuhillow. Fără dubiu, protocoalele reuşiseră să stârnească vii controverse. Chiar patimi. Însuşi Adolf Hitler le folosise ca sursă de inspiraţie pentru *Mein Kampf*- biblia naţionaliştilor germani. Mai aproape de zilele noastre, opinia publică părea divizată între susţinătorii teoriei conspiraţiei, care nu se îndoiau de veridicitatea protocoalelor – chiar dacă existau discuţii cu privire la originea lor –, şi susţinătorii variantei unui fals, dovedit sau nu de istorici.

Pe Maya o frapa faptul că protocoalele aproape dispăruseră din circulaţie, fiind de negăsit în librării sau biblioteci. Existau câteva exemplare în muzee, câteva în colecţii private şi foarte puţine pe internet. Erau considerate, pe bună dreptate, texte care îndemnau la ură de rasă, iar în majoritatea statelor europene promovarea unor astfel de idei intra în contradicţie cu legea. Cu toate astea, Maya nu înţelegea de ce o carte ca *Mein Kampf,* la fel de antisemită ca protocoalele, se răspândise mult mai permisiv.

Coborî din taxiul care o aduse în oraş şi se plimbă pe malul Ta- misei. Începutul unei ploi reci îi suprimă orice urmă de optimism. La un moment dat se opri, sprijinindu-se de o balustradă, atrasă de luciul apei. Tresări când un asiatic o întrebă, într-o engleză stâl- câtă, dacă ştia vreun hotel ieftin prin apropiere. Nu, nu ştia.

Se simţea foarte obosită.

Aşa-zisa investigaţie cu privire la moartea lui Eidel bătea pasul pe loc. Îşi pierduse locul de muncă, nu avea un iubit, iar perspectivele îi întunecau şi mai tare orizontul. O sună pe Shamira, dar sora ei nu-i răspunse.

Avea chef să vadă un film.

12

Ronţăia alune dintr-o pungă, privind în gol. Se înnoptase de-a binelea. Nu mai era nici pe departe traficul din timpul zilei. Pe strada cu sens unic treceau când şi când tineri londonezi ieşiţi la distracţie în cluburi. Se uită la ceas. În acelaşi moment, primi un mesaj pe telefonul mobil. Era timpul să acţioneze. Dădu capul pe spate, deschise gura şi răsturnă alunele din pungă. Pe urmă ieşi din Fiat fără să-l închidă cu telecomanda.

Bărbatul îşi trase mănuşile din piele înainte de a verifica uşa de la intrare. Era încuiată. Forţă yala şi intră atent, să nu-l vadă careva. Ciuli urechile, rămânând în spatele uşii. Era întuneric şi linişte deplină.

Miorlăitul lui Einstein îl băgă în sperieţi. Aprinse o lanternă mică, scoţându-şi de la spate pistolul cu amortizor.

— Câţ, drace!

Motanul o zbughi, speriat la rându-i. Încet, metodic, bărbatul începu să caute mai întâi prin sertarele din living şi din bucătărie, răsfoind toate cărţile. Găsi nişte bani, pe urmă urcă la etaj. Deschise calculatorul Mayei, copiind conţinutul hard diskului pe o unitate externă de memorie. Făcu cât mai multă dezordine printre obiectele de mobilier, răsturnând sertarele cu fundul în sus.

În timpul acesta, Shamira traversă strada. Scoase cheia din geantă şi constată surprinsă că uşa era descuiată. Îşi spuse că asta era sora ei – o tipă cu capul în nori. Apăsă pe comutator, aprinzând luminile la parterul casei. Altă dată motanul îi sărea bucuros la picioare.

Îl strigă din bucătărie. În sfârşit, Einstein apăru timid. Miorlăi scurt văzând-o aplecată deasupra vasului cu mâncare.

— Ce faci, maestre? Ţi-e foame?

După câteva secunde de linişte auzi un scârţâit ca şi cum cineva păşise pe scara interioară. Dintr-odată simţi o

durere în piept. O cuprinse teama. Ştia că Maya era plecată, tocmai vorbise cu ea la telefon.

Dădu colţul înspre holul casei şi apucă să ţipe înainte ca bărbatul să tragă un foc de armă.

*

Văzuse o comedie romantică numai bună să-i schimbe starea de spirit. În drum spre casă, se opri la un magazin non-stop ca să cumpere Whiskas şi o jucărioară pentru Einstein. Îl lăsase singur mai toată ziua, merita un cadou.

Era trecut de miezul nopţii când coborî din taxi. Îi plăti şoferului, uitându-se cu coada ochiului la geamul din living. Shamira uitase lumina aprinsă.

Scormoni în geantă după breloc. Cheia de la intrare nu se mişcă în broască. Maya verifică apăsând clanţa. Uşa se deschise. O străbătu un fior din cap până-n picioare. Einstein miorlăi gudurându-se pe lângă stăpână. Ceva nu era în ordine.

Inima începu să-i bată cu putere, simţea că leşină. Scoase mobilul şi formă 112 pentru a anunţa spargerea. Exact când îi răspunse operatoarea, o văzu pe sora ei. Ţipă scăpând telefonul din mână.

*

O ambulanţă cu sirenele în funcţiune pomi în viteză din faţa casei. Shamira fusese împuşcată. Poliţiştii de la laboratorul criminalistic căutau de ceva timp eventuale amprente sau alte urme lăsate de infractor. Căpitanul Austin Cortland o oprise pe Maya, care ar fi vrut să plece cu Nathan la spital. Era în stare de şoc. Se simţea responsabilă de tot ce se întâmplase. Asistenta de pe ambulanţă reuşise să oprească hemoragia, fără să le spună nimic despre şansele de supravieţuire.

Poliţistul se apropie de Maya. Îl aştepta într-un fotoliu, cu capul în mâini.

— Ştiu că-i un moment prost, îi spuse. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Da…

— Haideţi la etaj. E mai puţină agitaţie.

Se opriră într-o cameră întoarsă pe dos. Mai multe cărţi,

DVD-uri şi dosare erau aruncate pe duşumea. Poliţistul se aşează la birou în faţa calculatorului, unde îşi scoase carneţelul.

Maya se uită la ecranul computerului. Era în stand-by. Întotdeauna îl închidea când pleca de-acasă.

— Mi-aţi spus că sora dumneavoastră a venit să dea de mâncare pisicii.

— Da. Am sunat-o pe la 9. Eram în St. Albans.

— Aveţi în casă obiecte de valoare, bijuterii, tablouri, bani?

— Vreo două mii de lire, într-un sertar. Şi nişte bijuterii de argint.

— Duşmani…

— Dacă am?!

— Da.

— Nu… în fine… Un fost coleg care… dar nu-l văd în stare de asemenea…

— Numele lui.

— Dar e… Mă rog. John Eastham. Şcoala Mander Portman Woodward.

Căpitanul îşi notă meticulos în carneţel. Pe urmă îşi scoase pachetul de ţigări şi dădu să-şi aprindă una. Se opri cu bricheta în aer.

— Îmi cer scuze. Pot fuma?

— Aveam pe-aici o scrumieră…

Se uită în jur căutând-o printre lucrurile aruncate. O ridică şi o puse pe birou.

— Aş vrea şi eu una, îi ceru poliţistului.

Trase un fum şi simţi un nod în piept. Stinse ţigara. Căpitanul Cortland continuă tirul întrebărilor.

— Asigurare de viaţă aveţi?

— Nu.

— După primele indicii, pare o spargere clasică. Infractorul se panichează atunci când apare proprietarul şi foloseşte forţa pentru a scăpa.

Dar ce căutase individul în calculator? Doar un drogat sau un nebun ar intra pe internet în timpul unui jaf. Iar pe Shamira o cunoştea suficient de bine încât să bage mâna în

foc că nu umblase în lucrurile ei. De ce să fi urcat în camera de la etaj?! Şi apoi, yala de la intrare fusese forţată. Deci Shamira îl găsise în casă pe individul care o împuşcase.

Se gândi la documentele primite de la Moses.

Hotărî să-i spună poliţistului mai târziu. Să cumpănească a doua zi, la rece. Cel mai tare se simţea vinovată faţă de Nathan. Cum să-i explice că tragedia se întâmplase din cauza unor hârtii primite moştenire? Spera din tot sufletul să se înşele. Poate era doar un nemernic care pur şi simplu fusese surprins în timp ce fura bani sau bijuterii.

— Aveţi dreptate, spuse Maya într-un târziu.

— Dacă aţi omis vreun aspect…

Se uită puţin surprinsă în ochii căpitanului Cortland. Până nu se convingea, era inutil să-l pună pe o pistă pe care Moses insistase să o urmeze cu discreţie.

— Sigur. Vă sun.

Ofiţerul o întrebă dacă putea să o ajute. L-ar fi lăsat acolo pe unul dintre colegi, ca Maya să se simtă în siguranţă.

— O să merg la spital.

Apoi izbucni în plâns. Bărbatul se ridică, lăsând-o singură.

Când deschise portiera de la Beetle, constată că şi maşina îi fusese spartă. Căpitanul Cortland o conduse până la spital, unde îl găsi pe Nathan aşteptându-i pe medici să iasă din sala de operaţii. Avu puterea să-l îmbrăţişeze. Ştia că în clipele acelea cumplite, de tensiune extremă, cuvintele de încurajare erau inutile.

Un medic apăru în sfârşit.

— Este în comă. Ar fi hazardat să vă dau un pronostic.

Pe urmă plecă.

Amândoi aveau lacrimi în ochi. Maya îl strânse de mână pe soţul Shamirei. Urma o noapte albă.

13

La Agenţie, Andrew învăţa lucruri interesante. Preluase de la tatăl său departamentul Culte religioase. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că o astfel de firmă ar putea câştiga foarte mulţi bani din consultanţă în domeniul cultelor.

La insistenţele lui Howard, în timpul liceului urmase un curs facultativ de Istorie a religiilor, aşa că termenii îi erau cât de cât familiari. Însă ceea ce avea să afle în săptămânile următoare depăşea cu mult teoria studiată în şcoală.

În primul rând, Howard îi lăsase în calculator un fişier cu peste 500 de pagini: un scurt rezumat cu cele cinci principale religii ale lumii – iudaism, creştinism, islam, hinduism şi budism, proporţia aproximativă a fiecărui cult în cadrul populaţiei lumii – reţinuse din liceu că musulmanii şi creştinii aveau circa 3,5 miliarde de adepţi, apoi câteva pagini despre principalii lideri religioşi ai lumii – Papa Benedict, arhiepiscopul de Canterbury, Dalai Lama, Regina Marii Britanii şi Muhamad Sayid Tantawy erau numai o mică parte dintre ei. Mai citise despre Consiliul Mondial al Bisericilor, cu sediul la Geneva, despre istoria ecumenismului, a Vaticanului şi despre relaţiile Agenţiei, de sute de ani, cu reprezentanţii fiecărui cult. Se întrebă, deocamdată fără să găsească un răspuns, cum arăta Agenţia în 1880, spre exemplu, când astfel de activităţi de consultanţă probabil aveau cu totul alt sens. Şi ce era de fapt Agenţia în acei ani. Howard îl atenţionase că bunicul şi străbunicul său lucraseră tot în slujba Agenţiei. Poate trebuia să aibă puţină răbdare.

Tot în biroul lui Howard, într-un fişet care se putea deschide numai prin scanarea amprentei, Levi îi arătase un caiet gros cât o carte de telefoane, cu cei mai importanţi *parteneri ai Agenţiei* din întreaga lume, pe domeniul Culte.

Reprezentanţii principalelor religii, cardinali, episcopi, imami, mitropoliţi, patriarhi, lideri spirituali, chiar şefi de

stat din ţări mai puţin dezvolate, apăreau în zeci de tabele atent ordonate, în dreptul fiecăruia fiind trecute datele de contact, la unii – inclusiv telefoanele private, de la domiciliu. Andrew rămase bulversat la gândul că Agenţia avea relaţii atât de apropiate cu funcţionari de prim rang de la Vatican. Sau cu un anume Li Hongzhi, lider spiritual cu o sută de milioane de adepţi, fondatorul tehnicii de întreţinere a minţii şi corpului numite Falung Gong.

Datele de contact ale Papei Benedict al XVI-lea erau trecute în cap de listă, cu trei numere de telefon, dintre care unul încercuit cu roşu. Dacă totul nu fusese decât o glumă de-a lui Levi ca să-i testeze cine ştie ce reacţii, atunci Mol Consulta, o agenţie semiob- scură dintr-un orăşel elveţian, reprezenta o adevărată mină de aur pentru clienţii ei. Îi reveniră în minte cuvintele lui Howard, din mesajul de adio: „Vei influenţa soarta unor oameni importanţi. (…) Vei înţelege care sunt pârghiile Puterii” Dar cum putea o analiză de-a Agenţiei, chiar bazată pe informaţii culese la prima mână, din surse extrem de credibile, să influenţeze soarta unor personalităţi? Şi ce fel de personalităţi? Episcopi, cardinali, patriarhi, alţi lideri religioşi? Cui foloseau toate astea? Clientului deocamdată necunoscut, celui care plătea suficient de mulţi bani încât să poată fi întreţinută o astfel de maşinărie, cu sute de colaboratori de rang înalt şi alte sute de angajaţi?

La o bună parte dintre întrebări primi răspuns după două săptămâni de muncă la Agenţie. Terminase de studiat tomuri întregi legate de viitoarea sa activitate. Levi i-l prezentă la prima oră pe Theo Walcott: „Va fi mâna ta dreaptă, e cel mai competent din departament. Cu Howard a colaborat excelent”.

— Vă las acum, am puţină treabă. O să-ţi explice el totul, îi spuse Levi înainte de a ieşi din birou.

Lui Theo îi dădu, la o primă apreciere, în jur de 65 de ani. Îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă neagră şi guler tunică, foarte slab, înalt, cu părul albit, avea o privire de individ care văzuse şi auzise multe la viaţa lui. Ochii bărbatului şi atitudinea lui sugerau, în afară de şiretenie şi

aroganţă, o doză de înţelegere şi dorinţa evidentă de apropiere.

Se aşeză în faţa lui Andrew zâmbind.

— Howard a fost un om extraordinar. Regret enorm că a plecat dintre noi.

— Da, asta e…

— Te-ai acomodat?

— Cu locul, cu obiectele din jur, cu oamenii. Mai puţin cu ceea ce am de făcut.

— Se rezolvă şi asta. Mi-a spus Levi că ai studiat documentaţia despre departamentul nostru. Ce ţi s-a părut ciudat sau neclar, sau incomplet?

— Sincer, mă aşteptam la altceva. Pare foarte profesionist totul, începând cu prognozele despre politica Vaticanului şi terminând cu punerea cap la cap a sutelor de informaţii legate de activitatea liderilor musulmani din întreaga lume. E muncă de Sisif! Câţi oameni lucrează pentru departamentul nostru?

— Aici, în clădirea în care ne aflăm, e centrul de analiză şi decizie. La Agenţie se lucrează pe mai multe paliere. Colaborăm cu zeci de organizaţii de pe glob. Ei ne trimit informaţia brută şi, dacă se impune, scurte comentarii sau propuneri. Ei cunosc cel mai bine situaţia de la faţa locului.

— Cine sunt *ei?* Oameni angajaţi şi plătiţi de Agenţie?

— Nu. Oameni *susţinuţi* de Agenţie. De obicei factori de decizie, cardinali, episcopi, mitropoliţi, dar şi foarte mulţi din mediul laic.

— Vrei să spui că Agenţia decide cine şi până la ce nivel poate urca în ierarhie? îl întrebă Andrew cu un început de zâmbet circumspect.

— Foarte exact. Doar nu crezi că alegerea Papei Benedict a fost o *lucrare divină?*

— Şantaj?! Mită?

— Dragă Andrew, e bine să ştii că Agenţia nu încalcă legile elveţiene, nici pe cele internaţionale. Să zicem că am ştiut să ne cultivăm relaţiile de-a lungul timpului…

— Mda, înţeleg. Poţi să-mi spui, te rog, dacă Agenţia e o

instituţie a statului sub acoperirea unei companii private?

— Colaborările noastre cu instituţiile statului se rezumă la contacte cu anumiţi oameni din respectivele instituţii. Nu ai să găseşti în toată clădirea asta vreo adresă oficială venită de la o instituţie de stat înspre noi sau invers. Suntem pe propriile picioare. Iar discreţia ne caracterizează.

— Şi atunci, nu înţeleg afacerea… Dacă nu avem pagină web, nu apărem în media, cine ne sunt clienţii? De unde îi pescuim? Ce le oferim ca să merite banii?

— *Puterea,* Andrew. Ţi se pare puţin?

— Deloc.

— Revenind la activitatea departamentului, nu s-a schimbat nimic odată cu venirea ta. Cred că ţi s-a spus. Vei intra în pâine după patru luni de acomodare. Ca idee, trebuie să ştii că există la primul palier al agenţiei 27 de oameni care preiau şi stochează informaţii din teritoriu. Eu împreună cu alţi doi colegi de pe palierul superior avem sarcina de a întocmi zilnic rapoarte. Sinteza rapoartelor, care cuprinde la final o serie de propuneri, ajunge la tine pe birou în fiecare seară la ora 7. Inclusiv sâmbăta şi duminica. Treaba ta este să analizezi propunerile, să stabileşti împreună cu noi care dintre ele sunt urgenţa zero şi să le discuţi cu cei din Consiliu. Aşa funcţionează totul până la acest nivel. Ce se întâmplă în cadrul Consiliului şi mai departe, nu ştiu. O să afli.

— Înţeleg că Agenţia lucrează cu informaţii delicate. Foarte preţioase. Există vreun sistem de protecţie împotriva eventualelor scurgeri de informaţii?

— Sigur că da. În funcţie de ierarhia din cadrul Agenţiei, fişierele au un anumit grad de criptare. De fapt, ele ajung la noi sub formă criptată, iar fiecare dintre cei 27 de analişti decodează anumite informaţii cu o anumită cheie. Informaţiile brute, obţinute individual de oricare dintre analişti, nu valorează nimic. Treaba celor doi colegi ai mei e să le pună cap la cap cu ajutorul altei chei. Pentru majoritatea celor din clădirea asta, Mol Consulta reprezintă ceea ce presupuneai şi tu până mai ieri, o

importantă firmă de consultanţă în afaceri şi politică. Aşadar, în tot departamentul există patru oameni – incluzându-te aici şi pe tine, care au acces la informaţii clasificate.

— Asta înseamnă că noi, cei patru, suntem mai presus de orice bănuială?

— Deloc. Înseamnă că avem nişte venituri foarte bune, ne angajăm în scris să nu divulgăm secrete de serviciu şi acceptăm că unele aspecte ale vieţii private pot fi verificate cu sau fără ştirea noastră.

— Sună cam dur…

— Cunoşti vreo altă metodă?

Tăcerea lui Andrew ţinu loc de răspuns. Primise o avalanşă de noi informaţii cu privire la Agenţie şi încă avea o groază de nelămuriri cu privire la viitoarele lui atribuţii.

— Îmi este neclar un aspect foarte important. Agenţia are o serie de principii sau o politică anume cu privire la acţiunile ei sau la marfa vândută? Cum îmi dau seama ce informaţii trebuie discutate în consiliu?

— O perioadă, până te familiarizezi cu modul de lucru şi cu obiectivele Agenţiei, am să-ţi explic la fiecare raport ce anume urmărim. Ca idee generală, departamentul nostru promovează ecumenismul prin orice mijloace legale. Acesta ar fi un prim obiectiv. Ţinta finală în ceea ce ne priveşte este Biserica Universală. Şi aici nu mă refer la secta aia din Brazilia.

— Ci la Biserica unică, mondială. Unirea tuturor religiilor sub un singur Dumnezeu.

— Exact. Cred că ai observat, mişcarea ecumenică a progresat enorm în ultimii ani. Un rol determinant l-a avut Agenţia.

— Să văd dacă am reţinut bine… Mişcarea ecumenică, precedată de un număr de organizaţii anglicane şi protestante care militau pentru apropierea şi colaborarea Bisericilor creştine, a devenit din 1948 Consiliul Ecumenic al Bisericilor, cu sediul la Geneva, în 1965, la Roma şi Constantinopole, Papa Paul al VI-lea şi patriarhul Athenagoras au ridicat anatemele reciproc pronunţate cu

ocazia schismei din 1054. Un alt moment important s-a întâmplat în 1987, când Patriarhul Dimitrie al Constantinopolului a slujit o parte de liturghie alături de Papa Ioan Paul al Ill-ea, iar în 1990 reprezentanţii tuturor patriarhiilor, cu excepţia celei de Ierusalim, au semnat Acordul de la Chambesy, chemând bisericile ortodoxe să se unească cu cele care admit numai natura divină a lui Hristos.

— Apropo de momentul ăsta, ai să găseşti în arhivele Agenţiei un raport scris de Howard:

— Există o arhivă?

— Sigur. Doar membrii Consiliului au acces. Îţi explică Levi.

— Revenind la ecumenism, înţeleg că misiunea Bisericii, în accepţiunea Consiliului Ecumenic şi a altor organizaţii similare, este axată în mare parte pe probleme de ordin social, mai puţin pe preocupări spirituale, având ca principale obiective combaterea sărăciei şi a exploatării, a alienării rasiale şi culturale, a distrugerii mediului prin poluare. În ultimii ani, combaterea încălzirii globale a devenit un capitol important în cadrul *mişcării.*

— Într-adevăr, rapoartele Agenţiei întotdeauna ţin cont de aspectul ăsta, al reducerii emisiilor de carbon. Ideea este că peste o sută de ani lumea ar trebui să depindă foarte puţin, preferabil deloc, de consumul de petrol. Noi, Agenţia, împreună cu Biserica şi organizaţiile ecologice avem misiunea de a ambala totul într-o formă mai uşor de digerat.

— Să-i spunem manipulare?

— Iarăşi foloseşti cuvinte nepotrivite…

— Încerc să mă adaptez din mers. Nu-mi iese de fiecare dată.

— Ai citit, cred, că sub pontificatul lui Ioan al XXIII-lea, în cadrul Vaticanului a luat naştere Secretariatul pentru Unitatea Creştinilor, cu un explicit caracter ecumenic. Agenţia colaborează strâns cu Secretariatul. De pildă, luna viitoare trebuie să pregătim împreună Congresul Liderilor Religiilor Tradiţionale ale Lumii. Participă în jur de 60 de

delegaţii şi importanţi lideri religioşi, plus reprezentanţi ai ONU, OSCE, UNESCO, ai Organizaţiei Congresului Islamic. O să-ţi pun la dispoziţie lista completă şi ordinea de zi, cine ia cuvântul, ce se discută, tot…

— Ştim deja ce se va discuta?

— Ar fi foarte grav să nu ştim, Andrew. Cu asta ne ocupăm. Dar să nu crezi că suntem chiar Dumnezeu. Am avut şi noi perioade în care unii ne-au pus beţe în roate. Papa Pius al X-lea a interzis participarea Bisericii romano-catolice la conferinţa ecumenică din august 1925, de la Stockholm. Doi ani şi jumătate mai târziu, prin enciclica „Mortalium animos" promulgată pe 6 ianuarie 1928, Papa Pius al XI-lea a considerat greşită acţiunea mişcării ecumenice şi le-a interzis catolicilor, clerici şi credincioşi, orice fel de participare la lucrările ei. Inclusiv la Congresul din 1937, desfăşurat la Oxford şi Edinburg.

— Între timp lucrurile s-au mai aşezat…

— A trebuit să depunem un efort pe care nu ai putea să-l înţelegi decât din interior. Aş vrea să reţii, Andrew, că principala calitate a Agenţiei este *perseverenţa.* Perseverenţa cu care îşi urmăreşte scopul.

— Cu alte cuvinte, inerentele eşecuri nu ar trebui să mă demoralizeze.

— În ultima perioadă, slavă Domnului, Agenţia a avut foarte puţine eşecuri. Ne-am atins principalele obiective. Şi aici mă refer strict la departamentul nostru.

— Să înţeleg că în Agenţie există tot atâtea departamente câţi membri are Consiliul de Conducere?

— Asta e o problemă pe care trebuie să o discuţi cu Levi. Aaa\. Mai am să-ţi spun un lucru important…

—?!

— Levi ţi-a arătat un caiet cu persoane de sprijin. Persoane importante, cu funcţii înalte. Acolo există şi telefoane de contact. Avem o politică destul de clară în direcţia asta: nimeni din cadrul Agenţiei nu intră în legătură directă, prin telefon, e-mail, sau orice alt mijloc de comunicare, cu vreuna dintre respectivele persoane!

— De ce?

— Din motive de securitate. Securitatea noastră, dar şi a celor de pe listă.

— Şi atunci, cum funcţionează mecanismul?

— Prin intermediari. O să-ţi dau nişte nume ale celor mai apropiaţi colaboratori ai Agenţiei. Am stabilit cu ei un sistem de comunicare codificat, foarte bine securizat. La rândul lor, ei primesc informaţii de la cei care intră în contact direct cu sursa primară. De exemplu, cu Papa Benedict.

— Dar cei din registrul nostru, persoanele de sprijin, ştiu de existenţa Agenţiei?

— La modul abstract, ca să zic aşa. Oricine de pe lista aia conştientizează că *undeva* există *cineva* căruia îi datorează ascensiunea. E suficient de motivant, crede-mă.

— Iar acei *colaboratori apropiaţi* ce sunt? Angajaţi ai Agenţiei?

— Pentru ei Agenţia nu există. E vorba de o relaţie între persoane. Şi asta tot din motive de securitate. Încercăm să fim cât se poate de discreţi, pentru că lucrăm cu informaţii delicate. Ar fi o imprudenţă să ne ridicăm în cap autorităţile. Colaboratorii beneficiază la rândul lor de o serie de avantaje. Dar sunt sigur că o să afli mai multe după cele patru luni de acomodare.

— Sună ca în filmele cu spioni. Eşti sigur că Agenţia nu încalcă legea?

— Andrew, ai primit vreo amendă pentru exces de viteză?

— Da. O singură dată.

— Ei bine, află că ai încălcat legea de mai multe ori decât Agenţia în ultimii o sută de ani.

— Aşa cum mi-ai prezentat lucrurile, Agenţia lucrează cu informaţii clasificate, secrete de serviciu, eventual şi de stat. Ştiam că numai unele instituţii au dreptul ăsta…

— Îţi pun o singură întrebare şi ai să găseşti singur răspunsul: *cine* şi mai ales *cum* ar putea demonstra că noi, Agenţia, avem acces la astfel de informaţii?

Andrew se gândi că într-adevăr sistemele complicate de criptare, modalitatea de comunicare între diverse paliere,

întregul angrenaj în care nimeni nu ştia *cum arată* sau *unde* poate fi găsit beneficiarul final – Agenţia erau suficiente argumente în favoarea lui Theo. Singura fisură ar fi putut interveni doar la nivelul de sus, în preajma Consiliului de Conducere. Dar Andrew bănuia că şi aici Agenţia îşi luase suficiente măsuri de precauţie, cum de altfel Theo îl prevenise.

— Ca să văd dacă am înţeles bine, încercă Andrew să ajungă la o concluzie. Agenţia primeşte de la colaboratorii ei anonimi o serie de informaţii provenite de la surse autorizate. În cazul departamentului nostru, sursele ar fi cardinali, episcopi, patriarhi, lideri religioşi din diverse colţuri ale lumii, inclusiv Papa Benedict.

— Corect.

— Informaţiile sunt analizate, se scrie un raport şi se propun nişte paşi de urmat, care să servească scopului final al Agenţiei.

Theo înclină capul a aprobare.

— Propunerile departamentului trec prin Consiliul de Conducere, apoi se întorc la *factorii de decizie,* pentru a fi puse în practică. Inutil să precizez că în cele mai multe cazuri factorii de decizie sunt chiar sursele noastre primare de informaţie, cele trecute în registru.

— Da, cam aşa funcţionează totul, în linii mari.

— Am rămas cu o nedumerire…

Colegul lui Andrew ridică din sprâncene, pregătit pentru orice fel de întrebare.

— În clădirea asta lucrează câteva sute de oameni. Mai există şi cele câteva sute de colaboratori apropiaţi. De unde atâţia bani?

— E problema Consiliului din care în curând vei face parte. Să nu uit, în legătură cu programul zilnic…

— Da.

— La Agenţie avem un regim de lucru ca în armată. Toată lumea e punctuală. Primim sute de informaţii în decurs de 24 de ore. Cum ţi-am spus, seara o să ai raportul pe care îl vom analiza împreună cu ceilalţi doi colegi. Aşa procedam cu Howard. Consiliul se întruneşte de regulă

zilnic la ora 12 fără un sfert sau ori de câte ori situaţia o impune.

— Pauză ar fi când?

— La 14.30. Avem în clădire un restaurant cu circuit închis. Mâncarea e excelentă după gustul meu. Dar evident că poţi să ieşi în oraş, dacă nu eşti mulţumit.

Dintr-odată i se făcu foame. Se uită la ceas. Două fără zece.

— Am putea acum?

— Membrii Consiliului pot mânca la orice oră! glumi Theo înainte de a se ridica pentru a-l conduce pe Andrew.

Discuţiile cu Theo continuară şi în zilele următoare. Dintr-un motiv rămas în ceaţă, participarea lui Andrew la prima şedinţă de Consiliu, în calitate de observator, se lăsa aşteptată.

Încă îi era neclar rolul asistentei Virginie Briker. Telefoane din exterior nu primea, faxuri nici atât, îi lipsea o conexiune la internet, ca de altfel şi lui Andrew. În schimb, zăbovea ore întregi în faţa calculatorului. Din când în când, se ridica de la birou să-l întrebe dacă avea nevoie de cafea, ceai sau apă. Exista şi o linie de interior, însă Virginie prefera să bată la uşă ca să vadă cu ochii ei dacă Andrew respiră.

Levi îl pusese în temă în legătură cu statutul Virginiei de domnişoară bătrână, adăugând pe tema asta un banc din vastul său repertoriu.

— Cică într-un apartament dintr-un bloc de VIP-uri locuieşte o fată bătrână. Virginie să-i zicem. Pe Virginie o întreabă mereu vecinii de ce nu se căsătoreşte, de ce nu-şi găseşte şi ea un bărbat cumsecade. „Am un câine, un papagal şi o pisică. Îmi sunt arhisuficiente”, le răspunde Virginie, foarte calmă. „Totuşi, animalele astea nu pot ţine loc de soţ”, se revoltă vecinii în cor. „Ba cum să nu!”, se aparii Virginie. „Câinele mârâie mereu, papagalul înjură toată ziua, iar pisica-i plecată toată noaptea!”

Cu numai cinci zile înainte de expirarea perioadei de acomodare, Andrew află că urma să participe în calitate de observator la prima şedinţă de Consiliu. Levi şi Theo

reuşiseră să îl pună în temă cu mai toate aspectele legate de funcţionarea departamentului, inclusiv cu modalităţile de criptare-decriptare a fişierelor.

Personal avea unele îndoieli cu privire la rolul şi locul Agenţiei. Mai degrabă era înclinat să creadă că în realitate nu exista o astfel de instituţie privată, capabilă să joace o carte atât de mare pe plan global. Se gândea că lucrează de fapt la o superagenţie secretă de informaţii a statului elveţian, despre existenţa căreia era bine să nu ştie nici măcar membrii Consiliului. „Cine îmi garantează mie că peste Consiliu nu există un alt nivel de decizie?" îi trecu prin cap atunci când Levi îl anunţă să vină la şedinţă.

Continuându-şi raţionamentul, Andrew găsise o explicaţie şi pentru mesajul lăsat de tatăl său. În momentul angajării, probabil Howard fusese la rându-i îndoctrinat cu povestea *succesiunii din cadrul familiilor regale,* cu *scopul nobil* al Agenţiei şi *urmarea unui destin* strâns legat de familia Taylor.

Dacă pur şi simplu Elveţia, sau alt stat care opera pe teritoriul helvet, găsise o metodă diabolică de a ţine strict secretă o activitate de spionaj şi intervenţie în treburile interne ale altor state?

Oricum, în momentul ăla ar fi fost inutil să-şi exprime temerile faţă de Levi sau Theo, cei mai apropiaţi colegi din Agenţie. Până una-alta, trebuia să se gândească mai degrabă cum să-i spună lui Meaghan că renunţase la cariera de neurochirurg pentru una de… nici el nu ştia prea bine ce.

14

Stăteau cu rândul în rezerva Shamirei. La aflarea veştii, Ayan venise în aceeaşi noapte de la Moscova, cu un avion privat. Încă nu înţelegea ce se întâmplase de fapt. Ştia că fiicele lui trăiau într-un cartier foarte liniştit.

În timp ce Nathan era lângă patul Shamirei, aflată în comă profundă, în holul spitalului Maya îi povesti lui Ayan despre discuţia cu căpitanul Cortland.

— Asta nu pricep… Ce căuta individul în calculatorul meu? Şi de ce mi-a spart maşina?

Ayan înclina să-i dea dreptate. Cel puţin două dintre gesturile celui care o împuşcase pe Shamira păreau a fi lipsite de logică.

Se hotărî să-i spună tatălui ei despre testament.

— Pe lângă bani, am primit şi nişte documente de la Moses.

— Ce documente?!

Le scoase din geantă şi i le arătă. Apoi îi povesti despre dorinţa bunicului ei de a afla cine o omorâse pe Eidel Mandel.

Ayan studie hârtiile fără să priceapă mare lucru.

— Crezi că asta căuta?

Ridică din umeri. Pe măsură ce îşi revenea din şocul iniţial, se simţea tot mai înspăimântată. Era convinsă că fusese mai mult decât o simplă spargere. Individul înarmat voia să pună mâna pe documente. Privindu-l pe tatăl ei, avu confirmarea că amândoi judecaseră în aceiaşi termeni.

— I-ai spus poliţistului despre testament? o întrebă Ayan.

— Nu.

— Şi?…

Fură întrerupţi de unul dintre chirurgi. Starea Shamirei era foarte gravă. Din păcate, existau şanse mici să supravieţuiască. Maya îi dădu vestea proastă lui Nathan, rugându-l să se odihnească puţin la părinţii lui, unde îl

lăsase pe Ilias. Ea şi Ayan urmau să stea cu Shamira. Bărbatul refuză. Voia să rămână acolo, în speranţa că Shamira se va trezi.

Maya simţi nevoia să bea o cafea şi să fumeze. Un poliţist pus de pază în holul spitalului îi salută pe Ayan şi pe Maya când cei doi plecară spre lift. Ayan avea de rezolvat o problemă urgentă la birou înainte de a reveni lângă fiica şi ginerele lui, în timp ce Maya intră într-un bar din apropierea băncii.

Trebuia să admită că se ivise o mare problemă. Oare să ceară protecţia poliţiei? Să pună documentele într-un loc sigur, la banca lui Ayan?

Comandă un cappuccino. Îşi aprinse ţigara, apoi scoase din geantă hârtiile scrise de Sheila, cu protocoalele înţelepţilor Sionului.

— Maya?!

Tresări puternic, dând să ascundă foile. Un bărbat îi zâmbea. Tocmai se aşezase la masa din faţă. Îl recunoscu şi pulsul îi reveni la normal.

— Ben! Ce faci aici?!

Detectivul îşi luă ziarul şi se mută la masa Mayei, îmbrăţişând-o.

— Cât mă bucur să te văd!

Se intersectase ultima dată cu Ben Sharabi în urmă cu trei ani, şi atunci aflase că bărbatul avea o agenţie de detectivi particulari, în timpul facultăţii, Ben se străduise din răsputeri să intre în graţiile Mayei. Până la urmă rămăseseră doar foarte buni prieteni.

— Eşti cam abătută…

Încă avea ochii roşii de plâns. Ben se ridică şi o strânse la piept.

— Hei, ce s-a întâmplat?!

Câteva momente Maya nu-i spuse nimic. Aburii sub presiune de la aparatul de cafea ţâşniră cu zgomot.

— Shamira… sora mea. A fost împuşcată.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Nu se poate! Când, cum?

— Aseară… Eram plecată. O rugasem să treacă pe la

mine…

Maya îi povesti totul. Inclusiv discuţia cu căpitanul Cortland. Se simţea foarte singură dintr-odată. Avea nevoie de un umăr puternic.

— Ştii să ţii un secret? îl întrebă pe Ben la un moment dat.

— Da… Normal…

Scoase din geantă documentele primite de la Moses.

— Sunt convinsă că asta căuta individul. Le aveam la mine.

Ben se uită atent la hârtii.

— Le-am primit de la bunicul meu, Moses.

Apoi îi explică. Partea cu testamentul ar fi putut suria bizar chiar şi pentru urechile uzate ale unui detectiv cu experienţă. Lui Ben nu-i trezise suspiciuni. O ştia bine pe Maya. Nu era genul care să exagereze. Ce i se întâmplase părea a fi mai complicat decât oricare alt caz pe care fusese nevoit să îl rezolve. Aventura din America, cu arabul monitorizat de FBI prin intermediul lui Susan, era joacă de copii pe lângă jaful din casa Mayei.

— Nu vreau să te sperii, Maya. A fost un profesionist. Dacă într-adevăr documentele ascund ceva foarte important, atunci individul asta a căutat. Era sigur că o să pună mâna pe ele…

— Şi acum… ce fac? Crezi că o să-l prindă?

— Mă îndoiesc.

Maya îşi aprinse ţigara.

— Asta înseamnă că e posibil să mă caute din nou?

— Ar fi bine să dispari o perioadă. Poliţia îţi poate asigura protecţie până la un punct. Dă-mi voie să te ajut…

O prinse de mână. Ochii Mayei erau din nou înlăcrimaţi.

— Am un loc unde ai putea sta. E o casă aproape de Londra. Sunt convins că dacă descâlcim hârtiile astea, îl găsim şi pe individul care le vrea.

— Mi-e foarte frică, Ben… Aş vrea să merg la bancă să pun documentele într-un seif.

— E o idee bună. Dar ar trebui să le avem şi noi… Hai până la mine. Le scanăm, le salvăm pe calculator, pe urmă

ne întoarcem cu ele la bancă. Ce zici?

Acceptă propunerea detectivului fără să stea pe gânduri. Faptul că nu mai era singură în toată povestea îi dădea curaj să spere.

Reuşiră să pună documentele într-un seif al băncii lui Ayan, după ce Ben le scanase pagină cu pagină. Apoi transferă pe cârdul ei zece mii de lire din contul pe care îl primise moştenire de la Moses. Îl evită pe Ayan. Ştia că nu ar fi avut argumente să-i explice de ce intenţiona să ia ancheta pe cont propriu, fără să implice poliţia. Doar pentru că aşa simţea ea? Sau pentru că aşa îi sugerase un fost coleg de şcoală, între timp ajuns detectiv?

Mai târziu, merse din nou la spital, unde îi găsi pe Nathan şi pe Ayan. Shamira încă era în comă. O strânse de mână. Lacrimi grele îi şiroiră pe obraji.

În liniştea deplină, tresări puternic când unul dintre monitoare începu să ţiuie. Stop cardiac. Doi medici apărură în grabă, pregătind aparatul de resuscitare.

Rămaseră pe hol cât timp medicii se străduiră să-i readucă pulsul. Din nefericire fără rezultat. Sufletul Shamirei se ridicase la cer.

*

Dispariţia neaşteptată a Shamirei avu un dublu efect asupra Mayei: pe de o parte, lăsă un gol imens în sufletul ei, iar pe de altă parte, o înspăimântă. În subconştient ştia de ce evitase să coopereze cu poliţia, de ce evitase să le spună despre documentele de la Moses. Se simţea cumplit de vinovată de moartea Shamirei.

Când luase decizia de a continua ancheta împreună cu Ben, parcă avusese un presentiment. Parcă ştia că Shamira o să moară. Ştia că îi va fi imposibil să-i explice lui Nathan.

Imediat după ce ieşi din spital, se văzu cu Ben care încercă să o consoleze. Era determinată să afle cu orice preţ cine o împuşcase pe sora ei. La sugestia detectivului, îşi cumpără alte haine şi o pereche de ochelari de soare. Până şi prietena ei Sheila cu greu ar fi re- cunoscut-o. Părul tuns şi vopsit, ochelarii de soare, costumul sport îi

dădeau o cu totul altă înfăţişare.

Îşi abandonă micul Beetle într-o parcare şi porni cu maşina detectivului spre Crawley, un orăşel la sud de Londra unde Ben îşi cumpărase o locuinţă de vacanţă. Ar fi vrut să-l ia şi pe Einstein, numai că Ben o sfătuise să nu rişte inutil. Era mai bine ca măcar o perioadă să dispară. O sună pe Sheila, rugând-o să aibă grijă de motan.

Aproape de Crawley începu să plouă mărunt. Se uită în oglindă. Noua fizionomie o deprima şi mai rău. Nu mai era acea Maya rebelă, profa de fizică după care întorceau capul toţi elevii. Nici acea Maya din zilele liniştite, când Einstein torcea la picioarele ei, fa- când-o să uite de toate. Acum era doar o fugară foarte speriată. Fugea de o ameninţare imperceptibilă, mânată în acelaşi timp de dorinţa de a face lumină. De a-l găsi pe criminal. Iar întâlnirea cu Ben îi dăduse aripi.

Adormi îmbrăcată, în timp ce detectivul se uită din nou pe documentele scanate. Stabiliseră ca a doua zi să meargă în Guildford, pe urmele bărbatului despre care Moses bănuia că avusese legătură cu dispariţia lui Eidel – doctorul Albert Taylor.

*

De la primăria din Guildford, Maya află despre castelul Gateway, lăsat moştenire de doctorul Taylor unei fundaţii. Jumătate de oră mai târziu nu-i deschise nimeni uşa de la intrare, deasupra căreia remarcase împreună cu Ben o placă din marmură neagră, cu inscripţia *Selta Foundation Charity.*

Bătu apoi în poarta unui vecin, un bătrân sărăcăcios îmbrăcat, cu o cămaşă ruptă şi murdară. Bărbatul arăta ca o stafie, era complet chel şi fără proteză dentară. Ben rămase la o oarecare distanţă, oarecum absent.

— Bună ziua! îl salută Maya, fără să primească răspuns. Mandel mă numesc, din Londra. Ştiţi cum am putea să-i găsim pe vecinii dumneavoastră?

Arătă înspre castel. Bătrânul îşi îndreptă urechea, dându-i de înţeles că nu auzea foarte bine. Maya ridică tonul:

— Vecinii de la castel. Ştiţi când vin acasă?
— Vecinii?
— Da.
— Nu i-am văzut.

Se lămuri că era inutil să continue dialogul. Nimerise prost. Ben avea dreptate, tot la instituţiile publice trebuiau să încerce: bibliotecă, primărie, poliţie.

De la bibliotecă aflară că existau fotocopii după ziarul local din perioada 1900–1905, *Guildford Courier,* însă lipseau multe dintre ediţii. Ar fi trebuit să le verifice pe cele apărute în 1902. Ben se oferi sa le cerceteze el, trimiţând-o pe Maya la primărie, ca să câştige timp.

Tipul responsabil cu arhiva o simpatiză din start, aşa că rezolvă problema rapid. Conform registrelor oficiale, Albert Taylor născut pe 6 februarie 1875, în Londra, decedat pe 30 iunie 1956, în *Guildford,* fusese căsătorit din 1935 cu Lindsey Douglas, cei doi având un copil – pe Howard Taylor, născut pe 12 mai 1935, în Guildford. Socoti rapid că în 1902, la data dispariţiei lui Eidel, doctorul Albert Taylor împlinise 27 de ani. Îşi notă datele într-un carnet, apoi reveni la bibliotecă.

Ben studia ziarele pe ecranul unui computer. *Guildford Courier* conţinea la începutul secolului trecut doar două pagini de evenimente locale şi naţionale. Detectivul citise titlurile din perioada ia- nuarie-mai, fără ca vreunul să-i atragă atenţia.

Un articol din 15 octombrie 1902 îl puse în priză. Titlul „Dispariţie suspectă” continua mai jos cu fraza:

De mai bine de două săptămâni poliţia din Guildford o caută pe Eidel Mandel, în vârstă de 33 de ani, mamă a unui băieţel de patru ani. Ultima dată familia acesteia a văzut-o pe 17 septembrie 1902. Femeia nu suferea de boli psihice şi nu avea vreun motiv să părăsească domiciliul. Cel puţin aşa susţine soţul ei, Solomon Mandel. Dacă cineva are informaţii sau a văzut-o în ultimele zile este rugat să anunţe poliţia.

Pe cât de entuziasmată fu Maya, pe atât de repede se dezumflă. Singura informaţie cât de cât demnă de luat în seamă era data aproximativă a dispariţiei: 17 septembrie 1902. Poate şi confirmarea morţii misterioase a străbunicii ei. Căutările din ediţiile următoare ale ziarului rămaseră fără alte rezultate. Din arhivă fie lipsea ediţia cu o eventuală continuare a cazului, fie pur şi simplu redactorii găsiseră alte subiecte mai interesante.

La sediul central al poliţiei din localitate, purtătorul de cuvânt îl privi chiorâş pe Ben când detectivul îl rugă să caute un dosar de dispariţie din urmă cu mai bine de un secol. Ofiţerul îi spuse că astfel de dosare nu sunt publice, că îi trebuie o aprobare specială de la Londra şi, chiar în cazul fericit că ar obţine-o, arhiva disponibilă avea ca punct de referinţă anul 1937. În concluzie, cu părere de rău, nu îl putea ajuta.

Se întoarseră în Crawley în seara aceleiaşi zile. Ancheta reuşise să-i inducă Mayei o stare febrilă, euforică, storcând-o de energie. Se simţea ca după un marş forţat. Fumase mult, iar paharul de whisky de după duş o torpilă de-a dreptul. Adormi în timp ce Ben încerca să-i explice că aveau totuşi nişte date noi pe care urmau să le studieze.

Dimineaţă se trezi în halatul de baie al detectivului. Ben îi aduse o cafea, apoi îşi reluă locul în faţa calculatorului. Despre Selta Foundation Charity aflase de la reprezentanţii primăriei din Guildford că se ocupa de copiii străzii. Avea sediul central la Londra, iar castelul era închiriat de la proprietari. Cu o bancnotă strecurată între hârţoagele unui funcţionar, Ben aflase numele celui care în registre apărea drept proprietar: Howard Taylor. După toate probabilităţile, fiul doctorului Albert Taylor. O bătrânică nu foarte vorbăreaţă, fostă vecină de-a lui Howard, ştia că acesta era plecat din Guildford de foarte mulţi ani. Habar nu avea unde.

Din păcate, Selta Foundation Charity era de negăsit pe internet, ca şi cum reprezentanţii organizaţiei ar fi ţinut cu tot dinadinsul să rămână anonimi. Iar la căutarea pe Google, Ben descoperi doi actori cu numele Howard

Taylor, un muzician din Noua Zeelandă, un profesor la Universitatea Princeton, un romancier şi alţi şaso indivizi cu vagi referiri. Pe ceilalţi îi elimină din diferite considerente de vârstă sau ocupaţie.

— Bună cafeaua, îi spuse Maya.

Ben îi zâmbi cu ochii în laptop.

— Cum ai dormit?

— Nu contează. Ai găsit ceva despre Howard Taylor?

— Tocmai mă uitam pe internet…

— Mă gândeam cum o să procedăm dacă îl găsim. Îmi şi imaginez: Ştiţi, străbunica mea a dispărut de acasă în toamna anului 1902. Nu cumva tatăl dumneavoastră a avut vreo legătură? Nu cumva el a omorât-o?

— Da, sună hazliu, dar deocamdată e singura noastră pistă. Ţi-e foame?

Maya îi făcu semn că da.

— Ieşim în oraş. Frigiderul e gol.

— Mă duc eu. Să ştii că nu mai suport costumul ăla. Îmi iau o pereche de blugi.

— Bine, cum vrei.

Maya îşi deschise telefonul mobil. Avea un mesaj de la tatăl ei, care încercase să o sune de mai multe ori în cursul dimineţii. Vorbi cu Ayan, care îi spuse despre ceremonia de înmormântare a Shamirei, rugând-o să vină să doarmă la el. Apoi o întrebă despre documente. Îi spuse să nu-şi facă griji, o să le predea poliţiei.

Detectivul aşteptă ca Maya să închidă mobilul pentru a-şi închide şi el laptopul.

— E complet aiurea!

— Ce anume?

— Fundaţia asta, Selta Foundation Charity… Pare a fi o organi- zaţie-fantomă. N-am găsit-o pe internet. Trebuie să fac nişte săpături mai adânci.

Mâncară ceva în oraş, pe urmă Ben alimentă la o staţie de benzină înainte de a pleca spre Londra. Pe drum, Maya îi povesti despre discuţia cu Mike Kuhillow, profesorul de istorie care o lămurise în legătură cu protocoalele înţelepţilor Sionului. Şi Ben apucase să citească despre

ele.

— Mă gândeam dacă nu cumva există vreo legătură între textul ăla cifrat şi protocoale…

Maya îl privi lung, încercând să ghicească. Detectivul preferă să tacă.

Câteva minute mai târziu, opri maşina în faţa barului de lângă banca lui Ayan, unde Maya rămase la o cafea. Între timp, Ben îl vizită pe bunul său prieten Mark, de la Interpol. Îl salută ca de obicei:

— Ce mai face domnul director?

Nu era încă director, dar Ben îl tachina cu chestia asta, ştiind că avea planuri de ascensiune în ierarhia instituţiei.

— Ce să fac, dragă Ben, lupt cu birocraţia. Îmi trebuie nişte informaţii de la Bruxelles şi am nevoie de o mie de aprobări.

— Vezi ce înseamnă să lucrezi într-o firmă privată? Eu am nevoie doar de aprobarea ta pentru două informaţii…

— Bănuiam eu că n-ai venit să mă inviţi la masă.

— Ei, asta chiar nu trebuie să ţi-o spun. Se subînţelege. Uite ce caut. Îmi trebuie nişte date despre un anume Howard Taylor, născut în Guildford în 1935. Şi despre un ONG – Selta Foundation Charity.

Îi întinse un bileţel cu cele două nume. Inspectorul îl luă şi îl puse în buzunar.

— Când îţi trebuie?

— Diseară?…

Mark se încruntă, apoi zâmbi împingându-l pe Ben cu pumnul în piept.

— Sună-mă după şapte.

— Prietene, m-ai salvat. Te-am pupat!

Pe Maya nu o găsi la bar. Detectivul se aşeză la o masă şi îşi deschise laptopul la fişierul cu protocoale. Era convins că acolo era *cheia,* începu să-şi ia notiţe pe un carneţel. Scrise câteva pagini sorbind dintr-o cafea lungă. Atât de mult îl absorbise ceea ce făcea, încât nu văzu când Maya intră.

— Bună. Scuze, am trecut pe la Ayan. E distrus…

O năpădiră lacrimile. Ben îşi închise laptopul şi

carneţelul. Se ridică de la masă pentru a o scoate din starea aia.

— Hai să mergem.

Spre seară Maya vorbi din nou cu Ayan. Şi el, şi Nathan treceau greu peste momentele de cumpănă. Ultimul se ţinea pe picioare doar pentru Ilias.

Maya resimţea acut sentimentul de vinovăţie. Dacă nu ar fi fost documentele lui Moses, dacă nu ar fi sunat-o pe Shamira tocmai în seara aia... Refuza să creadă că o pierduse pe sora ei geamănă.

Îşi aminti de cea mai frumoasă perioadă a vieţii, de copilărie. Erau nedespărţite. Când Maya avea probleme, se sprijinea de umărul Shamirei. Şi invers. Nimeni nu avea voie să se uite chiorâş la Shamira, pentru care Maya ar fi fost în stare să se bată cu toată lumea. De multe ori se gândeau în acelaşi timp la acelaşi lucru. Comunicau telepatic. Amintirea cea mai vie o avea din perioada adolescenţei, când, într-una din zilele călduroase de vară, surorile Mandel înotaseră într-un pârâu din Guildford. La un moment dat Maya fusese trasă la fundul apei de un vârtej. O mână întinsă la timp, încleştată în părul ei, o salvase de la înec. Era Shamira.

Soneria telefonului mobil o smulse din trecut. Sheila era îngrijorată, voia să afle dacă o putea ajuta cu ceva. La rându-i, Maya o întrebă despre Einstein. Motanul „făcuse ordine” în apartamentul Sheilei, dar în rest era prea simpatic ca să-i poarte pică. Abia aştepta să-l vadă.

— Am noutăţi, îi spuse Ben după ce Maya termină de vorbit la mobil. Tocmai am primit un e-mail cu informaţii despre omul nostru.

Maya era numai ochi şi urechi, în timp ce detectivul deschise pe calculator mesajul trimis de amicul său de la Interpol.

— Deci Howard Taylor, născut pe 12 mai 1935, în Guildford. Căsătorit în 1964 cu Meaghan White. Doi urmaşi – Andrew Taylor, medic neurochirurg la Viena, născut pe 4 iunie 1965, divorţat de Christine, cu care are o fetiţă de cinci ani, Anne-Marie. Cel de-al doilea moştenitor,

Bryan Taylor, născut pe 13 decembrie 1969, căsătorit cu Ruth, fără copii. Are o afacere cu piese auto, în Danemarca. Howard a murit în urmă cu câteva luni. Trăia în Elveţia, în oraşul Biet

— Asta-i culmea ghinionului!

— Mda… Iar despre fundaţie nu există înregistrări oficiale.

— Altfel spus, *end of story.* Gata cu ancheta noastră!

— Ei, nu fi chiar atât de pesimistă. Poate nu-i dracu' atât de negru…

— Ai vreo pistă nouă?

Detectivul lăsă răspunsul în aer. Îşi luă carneţelul şi începu să studieze cu pixul în mână protocoalele scrise în franceză.

Maya îşi puse whisky într-un pahar şi băutura îşi făcu efectul. Se simţea dintr-odată mult mai bine. Cât pe ce să adoarmă cu paharul în mână. Îl lăsă jos uşor şi se întinse pe canapea.

Pe la cinci dimineaţa, se trezi puţin speriată, ca după un vis urât. Nu-şi amintea ce visase. Ben era tot în faţa calculatorului. Îşi făcuse o cafea tare şi scria de zor în carneţelul său.

— Ce faci, nu dormi? îl întrebă cu ochii împăienjeniţi.

— Nu. M-am uitat prin protocoalele astea…

— Şi?

— Cred că am descoperit ceva interesant. Hai să-ţi arăt.

Maya se ridică de pe canapea şi veni lângă detectiv.

— Vezi aici, sunt nişte cuvinte scrise greşit în franceză. În sensul că au câte o literă în plus. De exemplu „pouvoir" apare scris „pouivoir", deci litera „i" nu-şi are locul. Sau mai departe, cuvântul „troupeau" e „trouspeau", cu un „s" inexplicabil. La prima vedere ar putea părea nişte simple greşeli, mai ales dacă textul nu a fost scris de un francez.

— Da, e posibil…

— Pe urmă, mi-am dat seama că literele astea se repetă după un număr fix de cuvinte: 44. Prima eroare apare la al 13-lea cuvânt din protocoale, următoarea la 13 plus 44, deci la al 57-lea, apoi la al 101-lea şi aşa mai departe.

Avem deci o constantă, 44, şi un număr de început, 13. Mă urmăreşti?

— Încerc. Stai să beau o gură de cafea.

Maya sorbi din cana lui Ben, care îşi continuă expunerea.

— În final, mi-a ieşit şirul ăsta format din 208 litere. După cum observi, puse una lângă alta sunt fără sens. Mi-am bătut capul să le aranjez ba pe 13 coloane, ba pe 44, apoi am trecut la combinaţii. Am inversat literele între ele. Degeaba. Pe urmă, mi-a trăsnii prin cap că ar putea fi vorba de nişte matrici de 4 ori 4 litere. Exact 13 matrici a câte 16 litere înseamnă 208 litere în total, câte am eu la dispoziţie.

— Îhî… Scuză-mă, Ben. Sunt puţin confuză la ora asta. Pentru mine important e să-mi spui dacă ai ajuns la vreun rezultat.

— Da, uite ce mi-a ieşit. Treisprezece nume: Les Berkovitz, Simon Gorodish, Philip Van der Elst, Jean Tusseau, Ernst Bierhoff» Matthias Schub, Colin Archer, Adam Ballmer, Everett Floyd, Dirk Gifford, Peter Melissis, Morris Henry şi, fii atentă, surpriză… Albert Taylor!

Îi arătă carneţelul cu cele 13 nume subliniate.

— Albert Taylor?!

— Chiar el. S-ar putea ca străbunica ta, Eidel, să fi obţinut documentele de la doctorul Albert Taylor – principalul suspect dacă ar fi să ne luăm după mesajul lui Moses.

— Iar ceilalţi 12 de pe listă… Ce-o fi cu ei? Prieteni de-ai lui Taylor?

— Nu ştiu. O să aflăm. Mă gândesc că documentul ăla criptat ar putea conţine informaţii compromiţătoare despre unul dintre cei 13. Sau despre toţi. Ar fi fost un motiv suficient pentru ca Eidel să dispară…

— Mda… Posibil.

— Pentru decriptare ne-ar trebui un specialist în calculatoare.

— Am întrebat un programator. Mi-a spus că îi trebuie o *cheie,* – Exact. Cheia sau cheile de decriptare. Pot fi mai

multe. Spargerea codului e o chestiune foarte laborioasă. Cere mult timp şi partea proastă e că nimeni nu-ţi garantează succesul.

— Şi atunci?

— Eu zic să mergem pe două piste. Pe prima o lăsăm în seama unui amic. Dacă avem noroc, ne traduce documentul în câteva ore. Dacă nu, în câţiva ani. Sau niciodată.

— Iar cealaltă pistă?

— Cele 13 nume. E de presupus că unii erau din Guildford, ca Albert Taylor, alţii poate din Londra sau de aiurea. Aşa cum l-am găsit pe Howard, mă gândesc că putem încerca şi cu ceilalţi.

— Şi mai departe?

— E singura idee care-mi trece prin cap la ora asta.

Se întinse şi îl sărută pe obraz. Dacă i-ar fi spus cineva că tocmai câştigase marele premiu la loterie, Ben nu ar fi fost la fel de fericit.

15

După înmormântare, Ben o rugă să mai rămână câteva zile în Crawley. Oricum, dacă s-ar fi întors la Londra, ar fi stat doar în apartamentul Sheilei. Intenţiona să-şi vândă casa, la pachet cu micul Beetle. Nu putea să doarmă acolo unde fusese împuşcată Shamira.

Se uită la televizor din fotoliul lui Ben. Îşi aprinse o ţigară.

— Măcar aici, în Crawley, sunt în siguranţă?

— Mult mai în siguranţă decât la Londra, îi răspunse detectivul. Tipul ăla are toate motivele să te caute. De data asta s-ar putea să fie mai prudent. Probabil ştie că tu nu crezi în varianta unei simple spargeri…

— Poate ar fi bine să-i trimit documentele prin poştă, să scăpăm de emoţii.

Ben o privi insistent, încercând să-şi dea seama dacă sărise calul, speriind-o inutil.

— Maya, încerc să te ajut. Dacă vrei, poţi să te întorci la Londra.

— OK, scuză-mă. Mă enervează că suntem legaţi de mâini şi de picioare. Nu avem nimic până la ora asta.

— Să vedem ce facem cu alea 13 nume din protocoale. Am trecut pe la amicul meu de la Interpol. A promis că mă ajută.

— Ai prieteni la Interpol?!

— Fără ei, aş da faliment. Hai să mâncăm ceva. Fac cinste.

Spre sfârşitul săptămânii, detectivul primi un al doilea e-mail de la amicul său Mark. I-l citi Mayei.

— Am în faţă lista cu descendenţii celor 13 bărbaţi care în 1902 apăreau în documentele lui Moses. Sunt fix douăzeci şi trei de persoane. Dintre care şase de sex feminin. Răspândiţi în Anglia, Franţa, Elveţia, Austria, Danemarca, Grecia şi unul în Noua Zeelandă.

— Floare la ureche. Îi întrebăm pe fiecare dacă a auzit

ceva despre o anume Eidel din Guildford…

— Of, ce limbă ascuţită ai! Stai puţin, nu te precipita.

Detectivul bău două guri de cafea, prelungind suspansul.

— Scrie aici un lucru foarte interesant. Dintre cei 23, cincisprezece sunt stabiliţi în Elveţia. Unul dintre ei, Howard Taylor, a murit la spital, după cum ştii.

— Deci au rămas 14…

— Dintre ăştia, doisprezece sunt în Biel. O localitate din nord-ves- tul Elveţiei, aproape de graniţa cu Franţa.

— De unde era Howard Taylor.

— Exact.

— O fi o simplă coincidenţă. Deşi cam ciudată…

— Stai să vezi, că ciudăţenia de-abia acum urmează. Conform investigaţiilor lui Mark, în 1902, cei treisprezece străbunici ai ăstora care acum locuiesc în Biel trăiau cu toţii în Anglia. Mai precis, în oraşul Guildford! Inclusiv suspectul nostru principal, Albert Taylor, tatăl lui Howard Taylor! Ce zici?

— Cei 13 din protocoale… nu cumva sunt înrudiţi?

— O să verific. E un pic cam prea mare coincidenţa. Uite cum îi cheamă pe aştia din Biel.

Maya citi pe laptopul detectivului: Levi Berkovitz, Ronel Gorodish, Marc Van der Elst, Alain Tusseau, Markus Bierhoff, Eben Schub, Doug Archer, Steve Ballmer, Barry Floyd, Eric Gifford, Alketas Melissis, Leroy Henry. Al treisprezecelea nume, Howard Taylor, apărea încercuit, având în dreptul lui menţiunea „decedat”. Sub fiecare nume erau trecute o stradă şi un număr, reprezentând adresa de domiciliu.

— Nu ştiu ce să zic, murmură Maya în timp ce-şi aprinse o altă ţigară. În ultimul timp fuma ca pe vremea studenţiei.

— Ai vreun program pentru zilele următoare? o întrebă Ben.

— De ce?

— Hai să tragem o fugă în Elveţia. Să vizităm oraşul ăsta, Biel.

O surprinse propunerea detectivului, la prima vedere îi surâ- dea. Se săturase până peste cap să stea între patru

pereţi, cu conştiinţa încărcată de moartea Shamirei.

— Bine, mergem. Când plecăm?

Ben ar fi vrut să-i spună „Imediat”, dar avea de rezolvat o problemă.

— Îţi trebuie alt paşaport. O să dureze vreo două zile. Ai vreo preferinţă cu privire la noua ta identitate?

— Adică…

— Noul tău nume. Maya Mandel cam bate la ochi după ce ţi-au spart casa.

— Bine… Deja scrie pe fruntea mea puşcărie pentru falsificare de acte.

— Stai liniştită. O să ai unul mai adevărat decât ăla vechi. Deci?…

— Rose. Rose Stauffer.

— În regulă. Am nevoie de o poză cu noul tău look.

— Mi-o fac singură? îl întrebă Maya, scoţând din geantă telefonul mobil cu cameră de trei megapixeli.

Detectivul zâmbi, apoi intră pe internet pentru a trimite un mesaj. Înainte de a închide calculatorul, rezervă două bilete de avion cu destinaţia Biel.

16

Prima şi în acelaşi timp ultima participare a lui Andrew la o şedinţă a Consiliului de Conducere în calitate de observator urma să-l lămurească asupra unor aspecte pe care doar le intuise.

Se aşeză lângă Levi la masa rotundă. Colegii îl salutară cu căldură – cel puţin aşa i se păru. Fiecare avea în faţă o mapă roşie cu câteva hârtii, pe care unii le răsfoiau în aşteptarea lui Doug Archer. Cu un minut mai devreme decât ora stabilită, uşa culisă mişcată de un senzor şi Andrew zări printre capete scaunul cu rotile al lui Archer, dotat cu un procesor performant şi tot soiul de gadgeturi. Bărbatul opri vehiculul silenţios în locul rămas liber din dreptul mesei. Zumzetul din sală încetă ca la un semn când Archer îşi roti privirea rece, autoritară.

— Salutăm prezenţa noului nostru coleg, rosti Archer pe un ton absolut neutru. Apoi i se adresă direct: Dragă Andrew, poţi interveni oricând dacă ai întrebări.

— Mulţumesc.

— Să începem cu noutăţile, continuă Archer. Vă rog.

Într-o ordine prestabilită, Levi Berkovitz îşi deschise mapa pentru a citi câteva rânduri.

— Condoleezza Rice şi Robert Gates s-au întâlnit la Oslo cu ministrul Lavrov. Discuţiile neoficiale au decurs normal. Ruşii acceptă scutul antirachetă în Europa de Est cu condiţia ca Gazprom să aibă exclusivitate până în 2017. Pentru impresia artistică, Norvegia şi Canada s-au împotrivit, iar în presă au continuat explicaţiile cu pericolul iranian.

— Probleme deosebite? întrebă Archer.

— Vladimir Puţin a criticat faptul că statele NATO nu au respectat clauzele Tratatului Forţelor Convenţionale din Europa, uitând că Rusia are nişte soldaţi în Republica Moldova şi în Gruzin, Mai nou, Moscova le pretinde americanilor să renunţe la bazele din România şi Bulgaria.

Sperăm să ajungem la un compromis la reuniunea NATO-Rusia de la Viena.

— Cum stăm cu procesul de integrare? vru să afle Archer.

— Continuă proiectul pe axa Croaţia-Albania-Macedonia. Nu sunt probleme deosebite. Invitaţia va fi lansată oficial în aprilie anul viitor, la summitul de la Bucureşti.

— Am înţeles că apele vor fi agitate la reuniunea de la Istanbul. Probleme cu securitatea?

— Avem un raport de la MIT, serviciul de informaţii turc. Se ocupă ei pe plan intern. Dar nu strică să ne luăm măsuri în plus. O să-i transmit Condoleezzei.

— Profesorul Mahmud Sariolghalam, de la Universitatea din Teheran, a confirmat prezenţa?

— Da.

— Barry, dacă vrei să ne spui principalele puncte de pe agenda întâlnirii.

Barry Floyd, un bătrânel scund, cu părul vopsit, îşi ridicase scaunul la maximum pentru a ajunge la nivelul colegilor. Citi din hârtiile din mapa sa:

— Preţul barilului de petrol ar trebui să ajungă la 150–180 de dolari în iulie anul viitor. Condiţii: panică media legată de criza mondială, problemele din Orientul Mijlociu, menţinerea unor ameninţări iminente de atac asupra Iranului, încălzirea globală. Propunerile alternative rămân neschimbate: combustibilii bio, presiuni asupra marilor companii auto pentru producţia de maşini ecologice. Fabricile americane încă acceptă greu ideea…

— Ca să nu dea faliment, îi suflă Levi lui Andrew, o să accepte şi construcţia de maşini propulsate cu bălegar, ai să vezi.

— …Al doilea punct, legat de primul, ar fi împărţirea clară a zonelor de influenţă între SUA, Europa, Rusia şi China, în legătură cu hidrocarburile din Orientul Mijlociu. Aveţi harta în mapă. Aseară s-a ajuns la un acord de principiu. Conducta de gaze legată de Iran va intra în exploatare nu înainte de 2017, conform înţelegerii ruso-americane. Pentru taxarea emisiilor de carbon în contextul

încălzirii globale, măsuri tranşante se vor lua, după estimările noastre, abia odată cu schimbarea de ştafetă la Casa Albă.

— Despre integrare? insistă Archer.

— Turcia, ca ţară-gazdă, va primi un impuls puternic. Agenţia a transmis semnale pe toate canalele'. Se fac eforturi susţinute după plecarea lui Tony Blair ca şi Marea Britanie să urgenteze procedura de renunţare la lira sterlină.

— Kissinger?

— A fost la Londra de trei ori în ultimele două luni. Lucrează la proiect.

— Trebuie să profităm de perioada următoare pentru a resuscita FMI şi Banca Mondială în zonele cu risc moderat.

Pentru că Andrew părea nedumerit, Levi îi spuse că era vorba de pregătirea întrunirii anuale a Grupului Bilderberg – promotor principal al Noii Ordini Mondiale. La Istanbul, urmau să sosească peste o sută dintre cele mai influente personalităţi ale lumii, înalţi funcţionari ai UE, NATO, liderii marilor corporaţii, lideri guvernamentali, şefi de trusturi media, preşedinţi de bănci şi guvernatori. Citise în presă câteva relatări despre întâlnirile anterioare ale Grupului, altfel extrem de discrete.

Fiecare membru al Consiliului luă apoi cuvântul într-un dialog permanent cu Doug Archer, pe diverse teme. Aşa cum bănuise, existau departamente distincte în cadrul Agenţiei – Armată, Sănătate, Culte, Educaţie, Mediu, Finanţe, Comerţ, Justiţie, Politică, Bănci, Mass-Media, chiar şi Cultură. Printre multele informaţii şi previziuni cu privire la evoluţia politică şi economică, Andrew află cu surprindere că fenomenul crizei creditelor ipotecare iniţiat în SUA fusese pregătit din timp, cu bună ştiinţă, cu scopul de a declanşa o criză financiară globală. Iar Agenţia avusese un rol determinant.

Făcând o corelare între principalul obiectiv al departamentului Culte, dezvăluit în urma discuţiei cu Theo Walcott, şi subiectele abordate în cadrul Consiliului, Andrew concluziona că Agenţia nu putea fi altceva decât

eminenţa cenuşie din umbra Noii Ordini Mondiale. Adică un soi de Guvern Mondial capabil să influenţeze decisiv şefi de state, prim-miniştri, cardinali, patriarhi, generali de armată, şefi de servicii secrete, politicieni de prim rang, judecători, oameni de afaceri, instituţii ale statului din întreaga lume, bănci şi corporaţii media puternice. Practic, Agenţia avea tentacule înfipte adânc în toate sferele importante ale societăţii, oriunde pe glob.

Se uită în jur stupefiat, urmărindu-i pe colegi cum discutau senin despre probleme de viaţă şi de moarte, despre cooperarea cu importante bănci din Statele Unite, ca una dintre modalităţile de adâncire a crizei globale, cu scopul de a impune constrângeri la nivel de guverne şi mari corporaţii. Pentru, evitarea colapsului şi revenirea la normal, Agenţia oferea o singură soluţie: alinierea la Noua Ordine Mondială.

Cu excepţia lui Doug Archer, colegii din Consiliu păreau nişte persoane cât se poate de normale, cu un coeficient de inteligenţă rezonabil. Şi atunci, de unde atâta *Putere?* Cine întreţinea mecanismul diabolic din spatele Agenţiei? Asista oare la un joc aiuritor, la o imensă cacealma în care nişte aventurieri trăiau cu senzaţia că erau la cârma planetei? Dar dacă într-adevăr se aflau acolo? Dacă ei decideau pentru soarta a şapte miliarde de suflete? Dacă Andrew Taylor, până mai ieri neurochirurg la Spitalul Central din Viena, era pe punctul de a intra cu ochii închişi într-o afacere extrem de periculoasă?

— Nelămuriri?

Întrebarea îi fusese adresată. Tresări imperceptibil când sesiză că Doug Archer aştepta un răspuns.

— Nu.

Parcă îi era teamă să îşi exprime frământările. Membrii Consiliului votară în unanimitate propunerile formulate de Archer.

Se ridică şi Levi îi puse mâna pe umăr, zâmbindu-i:

— Te invit la cină, colega. Lucrurile nu sunt atât de complicate…

Urmară câteva ore în care Andrew îşi puse o mie de

întrebări. Peste doar două zile urma să se decidă cu privire la Agenţie. Îl atră- geau unele aspecte ale noului său job, dar pe de altă parte se simţea vulnerabil. La spitalul din Viena, avea situaţia sub control. Succesul depindea doar de îndemânarea cu care folosea bisturiul. La Agenţie în schimb, trăia cu sentimentul că oricând i s-ar putea întâmpla ceva rău. Şi asta cu toate că nu făcuse nimic concret până în ziua respectivă, nu luase nicio decizie legată de departamentul său.

Încercă să-şi ridice moralul. Dacă de cel puţin trei generaţii nimeni nu auzise de existenţa Agenţiei, înseamnă că era suficient de puternică şi suficient de discretă. Iar măsurile de securitate amintite de Levi şi Theo îşi dovediseră pe deplin eficienţa.

O ultimă discuţie cu Levi înainte de acceptul final îl lămurise pe deplin despre originile îndepărtate ale acesteia şi actuala reţea globală de colaboratori. Prin intermediul reţelei, Consiliul reuşea să le impună guvernelor lumii propria agendă politică şi economică.

— Investirea în funcţie o să fie un moment solemn. Ţine de tradiţie, îl avertiză Levi. Să nu ţi se pară ciudat, aşa se procedează cu toţi cei nou-veniţi în Consiliu. E un ritual străvechi şi un legământ pe care va trebui să-l rosteşti, ca o garanţie a ataşamentului faţă de Agenţie.

*

Abia în avion îşi dădu seama că uitaseră să-şi rezerve camere la hotel. Ben o linişti repede, spunându-i că Biel era o localitate elveţiană foarte cochetă, dar departe de a fi cine ştie ce punct de atracţie turistică.

Pilotul survolă de câteva ori spaţiul aerian înainte de a primi verde de la controlorii de trafic. La sol se lăsase o ceaţă deasă, abia se distingeau bornele luminoase de pe pistă. Stewardesa căreia Ben îi făcuse ochi dulci îi salută la coborâre, invitându-i să apeleze din nou la serviciile companiei aeriene Swiss Air. „Cu mare plăcere”, îi răspunse detectivul, imaginându-se singur la business class, servit cu şampanie de blonda cu forme perfecte pe care o dezbrăcase din priviri de cel puţin o sută de ori.

Cinci minute mai târziu, un taximetrist simpatic le explică într-o engleză stâlcită că hotelul Continental ar fi rezonabil ca preţ şi că este de curând renovat.

— Găsiţi cameră cu 80 de euro. Aveţi şi mic dejun, îi informii bărbatul cu ten măsliniu şi dinţii îngălbeniţi de tutun.

Cât nu apucase să deschidă gura, Maya ar fi zis despre taximetrist că era un exemplar rar, exotic, numai bun pentru aventuri de o noapte.

— Staţi mult în Biel? vru să ştie bărbatul, care, din câte observase Ben, fusese atent mai mult la genunchii Mayei decât la maşinile din trafic.

— Două, maximum trei zile.

— Dacă aveţi nevoie de un ghid, sunt cel mai bun! se umflă în pene, de parcă ar fi fost vorba de aventuri în jungla amazoniană.

Apoi îi întinse Mayei o carte de vizită.

Detectivul se uită lung, ca şi cum bărbatul aflat la volan tocmai ar fi sărutat-o, iar ei i-ar fi plăcut.

Ceaţa se ridicase când coborâră în faţa hotelului Continental. Maya îşi luase doar un geamantan mic, în ideea că urmau să revină în Anglia cel târziu la finele săptămânii, în timp ce Ben avea la el o geantă de mână cu sigla Nike pe ambele feţe.

— Două camere single, una pentru fumători, îi transmise Maya recepţionerei, care aparent fără motiv îi zâmbi amar, ca după o partidă de sex ratată.

În holul principal, cu puţin efort se putea distinge bâzâitul muştelor. Ben se gândi că era posibil să fie singurii clienţi.

— Preferaţi un anumit etaj? veni în sfârşit replica recepţionerei, după ce timp de câteva momente simulase o căutare pe calculator.

— Oricare, în afară de primul şi ultimul.

— Completaţi vă rog formularele.

Luară cele două cartele de acces şi, înainte de a intra în camere, Maya îl rugă pe detectiv să comande cafea. Stabiliră să iasă în oraş într-un tur de recunoaştere.

După o plimbare de nici zece minute, Maya se scuză că era obosită.

— Se înnoptează, îi spuse lui Ben. Hai mai bine să bem ceva.

Găsi colţul dedicat fumătorilor, apoi îşi comandă un whisky şi o sticlă de Cola.

— Eu merg pe bere, îl anunţă Ben pe ospătar. Aveţi Guinness la halbă?

Băutura o torpilă şi mai tare. Se simţea terminată fizic, însă într-o plăcută stare de euforie.

— Cum ţi se pare Elveţia? îl întrebă pe detectiv.

— Aiurea! Toate merg ceas! Te plictiseşti de moarte. Cred că aş da faliment.

— De ce? Au şi aştia neveste, amante, afaceri dubioase…

— Cel mai important caz din Biel în ultimii douăzeci de ani a fost probabil dispariţia fulgerătoare şi plină de mister a unui caniş, cu o pată maro pe lăbuţa stângă şi care răspundea la numele de Roxy.

— Să nu spui că ai refuza o astfel de investigaţie, insistă Maya.

— Întotdeauna m-au impresionat domnişoarele îndrăgostite de acel mic patruped capabil să ofere iubire fără să ceară nimic în schimb. Îţi dai seama cât altruism? Câtă suferinţă din partea domnişoarei rămase fără companion… Te-ai putea pune, măcar o secundă, în locul ei?

— Uiţi că îl am pe Einstein.

— Nu-i aşa că ai fi în stare de aproape orice pentru a-ţi recupera prietenul, dacă, Doamne fereşte, l-ai pierde? Pe mine m-a bulversat un astfel de caz.

— Ai avut coşmaruri?

— Hai să-ţi povestesc. În urmă cu vreo cinci ani, m-a căutat la birou o duduie disperată. Blondă, sâni mari, picioare până-n gât, verighetă pe deget. A început să plângă, mi-a spus că ţine enorm la Alberto. Din start, mi-a zburat gândul la un adulter. Cel puţin două sute de lire pe zi – tariful de filaj, plus o primă de 500 de lire, dacă obţin pozele compromiţătoare cu porcul de bărbatu-su.

— Nu suna rău…

— Stai să vezi. Cică Alberto dispăruse în urmă cu două seri, nu lăsase vreun bileţel, nimic. „De ce nu anunţaţi poliţia?” o întreb pe tipă. Îmi spune, printre suspine, că a vorbit cu un agent, care i-a năruit toâte speranţele. Cică poliţia nu se ocupă de cazuri cu animale.

— Hopaaa…

— Asta a fost şi reacţia mea. Îmi zic, te pomeneşti c-a dat norocul peste mine şi mă pune duduia să umblu după vreun câine din ăla mic, de buzunar.

— Şi n-a fost aşa?

— Da’ de unde! Alberto era ditai motanul, serie limitată. Primul loc la nu’ş câte campionate mondiale şi europene. „Aveţi o pozft cu animalul?” o întreb fără să-mi dau seama că îl jignisem profund pe cel dispărut. Îmi scoate din geantă un album de familie cu sute de fotografii – Alberto la Monte Carlo^ Alberto la Paris, Alberto la New York, Alberto în croazieră pe Mediterana. În fine, toate oraşele, poziţiile şi dimensiunile.

— Şi cum arăta Alberto? Mai chipeş ca Einstein al meu?

— O jivină din asta comună, cu origini incerte. Stăpâna îi pusese la gât, într-una dintre poze, un papion roşu. Dracu’ gol, ce mai!

— Şi, ai ajutat-o?

— Mai întrebi?! Duduia promitea mult la prima vedere. I-am dat o cafea, pe urmă am demarat investigaţia. Îi zic: „Alberto obişnuia să lipsească des de-acasă?” Destul de riscant, ar fi putut să renunţe şi să-mi dea cu geanta în cap.

Maya râse cu toată gura, prima dată după mult timp.

— Dar nu, continuă Ben, tipa era conectată la eveniment. Îmi răspunde candid: „În ultimul an, doar o singură noapte a lipsit. S-a întors cu coada între picioare, murdar tot de noroi, cu o zgârietură la urechea dreaptă. Trei zile n-am fost om. Am umblat prin toate spitalele”. Mă rog, alea veterinare, mi-a explicat sorbind din ceaşca de cafea. „Dar anturajul, ce-mi puteţi spune despre anturaj?” o întreb. La faza asta, Maya, m-am abţinut cu greu să nu

izbucnesc în râs.

— Normal…

— Îmi povesteşte că Alberto nu întreţinea relaţii decât cu pisici de familie bună, vaccinate, deparazitate etcaetera. Mi-a scăpat replica fără să vreau: „Şi eu sunt vaccinat!”. Gata, am zis, până aici mi-a fost. Da’ de unde! Tipa şi-a schimbat poziţia picioarelor ca în secvenţa aia cu Sharon Stone, când şi-a arătat păsărică în secţia de poliţie. Din păcate, s-a mişcat prea repede, nu am văzut nimic.

— Săracul de tine! îmi închipui că tipa era de fapt o criminală, absolventă de Psihologie cu zece pe linie. Încerca să te atragă în mrejele ci ca să scape de acuzaţia de omor. Îşi omorâse motanul! Am ghicit?

— Parţial. Tipei îi plăcea de mine, habar nu am din ce motive. M-a plătit o perioadă cu 300 de lire pe zi să ne întâlnim şi să-i spun cum decurge ancheta. După două luni, deja mă simţeam penibil că-i iau atâţia bani, ştiind că Alberto ar fi putut sfârşi în vreo gură de canal. Tipa – psiholog cum spuneai, a profitat de moment să mă atragă în patul ei. Abia când amândoi ne-am cam săturat de relaţie, am descoperit întâmplător că de fapt Alberto fusese tot timpul bine-mersi. Nu lipsise de-acasă o secundă, îţi dai seama? Aşa că, dragă Maya, unele cazuri cu patrupede sunt infinit mai complexe decât astea cu semenii noştri bipezi.

Detectivul îşi mai luă o halbă. Se simţea bine alături de Maya, conştient că reuşise să o destindă după cea mai grea perioadă din viaţa ei.

— Ai observat ceva? îl întrebă Maya, aprinzându-şi o altă ţigară.

— Ce anume?

— De când am intrat, un tip se holbează la noi.

— Unde?

— La două mese în spatele tău, cum priveşti peste umărul stâng. Cămaşă gri, brunet, la vreo 50 de ani.

Cu mişcări studiate, Ben se întoarse ca din întâmplare.

— Mai degrabă aş crede că îi place de tine.

— Da, sigur!

— Stai liniştită, mi-e greu să cred că suntem urmăriţi.

— De când cu… ce s-a întâmplat la Londra… am un sentiment ciudat.

— E foarte normal. O să se estompeze cu timpul, ai să vezi.

Simţi la un moment dat că trebuia să se ridice. I se închideau pleoapele. La hotel, recepţionerele făcuseră schimb de tură. Înainte de a intra în cameră, Ben îi propuse să pornească dis-de-dimineaţă în căutarea primului nume de pe listă: Ronel Gorodish.

17

După ritualul străvechi de depunere a jurământului de credinţi! faţă de Agenţie, rămăsese cu un puternic sentiment de repulsie faţă de partea cu sărutul pe gură între membrii Consiliului. Dacă Levi nu l-ar fi atenţionat că momentul era obligatoriu şi simboliza unirea spiritelor, o garanţie morală de fidelitate şi supunere, cu siguranţă ar fi refuzat să-i dea curs.

Ceremonia desfăşurată la lumina unor făclii, într-o cameră secretă plină de desene ciudate pe pereţi, îl convinsese pe Andrew că Agenţia avea prea puţine lucruri în comun cu o instituţie finanţată de stat. La final, primise cadou un blazon brodat cu fir din aur şi un ceas Omega de câteva mii de euro, fabricat chiar în Biel. Toţi colegii din Consiliu purtau unul identic.

După intrarea cu drepturi depline în rândul membrilor Consiliului de Conducere, i se deschiseră porţile unui nivel superior de cunoaştere. Acum putea consulta orice document al oricărui departament şi avea acces neîngrădit la arhivă. De fapt, arhiva era un terminal video cu touchscreen şi identificare prin amprentă digitală, încastrat în peretele gri, din marmură, al unei camere foarte mici, cu un singur scaun ţinând loc de mobilier şi o gură de aerisire amplasată în tavan. Doar membrii Consiliului ştiau de existenţa acelei încăperi. Un lift special, situat la al doilea etaj, camuflat perfect în spatele unui perete alb, făcea legătura cu arhiva. Ca măsură suplimentară de protecţie, liftul pornea doar după scanarea retinei.

O primă consultare a arhivei, meticulos organizată cronologic pe departamente, îi formase lui Andrew o imagine mult mai completă despre rolul Agenţiei. Constatase cu stupoare că în arhivă existau documente secrete ce datau din anul 1540!

Probabil tot din raţiuni de securitate, majoritatea

textelor erau criptate cu nişte coduri care difereau în funcţie de anul şi luna în care fuseseră arhivate. Singura persoană autorizată să furnizeze respectivele coduri de decriptare era Doug Archer. În felul acesta, şeful neoficial, dar de facto al Consiliului avea un control permanent asupra informaţiilor extrase din arhivă cu ajutorul unui memory-stick, dotat cu sistem de identificare prin GPS, pe care încăpeau cel mult zece pagini scanate. La sfârşitul fiecărei operaţiuni efectuate în arhivă, membrii Consiliului depuneau stickul într-un locaş special. Lipsa acestuia din respectivul locaş declanşa un cod de alarmă.

De altfel, abia acum Andrew realiza cât de îngrădite îi erau mişcările. Existau camere de luat vederi foarte bine camuflate absolut peste tot în clădirea Agenţiei – bănuia că inclusiv în toalete! Seara, la plecare, înainte de a ieşi pe singura uşă de acces, trecea întotdeauna printr-un coridor lung, la capătul căruia doi agenţi de pază îl salutau din spatele unor monitoare, cu un zâmbet protocolar. Bănuiala că era scanat până la piele de un dispozitiv încastrat în pereţi îi fii confirmată de Levi.

Imediat după ceremonialul de primire în cadrul Consiliului, fusese de altfel atenţionat, destul de dur, cu privire la regulamentul de protecţie internă. Jurase să-l respecte, fără să conştientizeze pe moment că încălcarea *jurământului sacru* atrăgea după sine pedeapsa capitală.

Printre măsurile de securitate, incluse de altfel încă din prima zi la Agenţie, se număra şi interzicerea accesului la internet, atât la birou, cât şi acasă. Ştia – de fapt i se spusese pe şleau – că telefoanele îi erau permanent ascultate. Chiar dacă nu avea confirmarea lui Levi, putea să bage mâna în foc că şi în propriul dormitor îi lipsea intimitatea.

Se întrebă, pe bună dreptate, dacă cei de la Agenţie îl urmăriseră şi în casa părintească, odată cu Howard. Probabil că în momentul ăla ştiau despre Andrew Taylor mai multe decât el însuşi ar fi fost capabil să le spună.

Chiar dacă unele aspecte ale noului job îl atrăgeau, începea să conştientizeze că apartenenţa la Agenţie avea şi

o serie de dezavantaje. Îi displăcea ideea că va trebui să ducă o viaţă dublă în relaţia cu viitoarea lui familie.

*

La micul dejun, constatară că nu erau chiar singurii turişti cazaţi în hotel. Undeva la o masă din dreapta, doi pensionari asiatici, soţ şi soţie, îşi făceau planul de bătaie pentru o nouă zi de vacanţă, în spatele lor, o femeie dolofană, probabil din Rusia – după cum îşi dădu cu părerea Ben, apucase să-şi umple farfuria cu de toate: câmaţi, omletă, peşte, salată de vinete, muşchi afumat, brânză, roşii. Dacă ar fi avut unde, şi-ar fi pus o porţie şi pentru masa de prânz. „Fiecare cu plăcerile lui…" comentă detectivul, care în ultimii ani îşi făcuse o filosofic de viaţă din a mânca cât mai puţin. Citise undeva că o dietă săracă în calorii i-ar aduce o serie întreagă de beneficii.

— Cum procedăm, mister Colombo? îl întrebă Maya, după ce îşi bău cafeaua.

— Am adresa lui Ronel Gorodish. Dar la ora asta mă îndoiesc că-l găsim acasă.

— Şi cum îl recunoaştem?

Ben îi arătă o geantă de umăr pe care scria Nikon.

— Cu ăsta prind tot ce mişcă pe o rază de trei sute de metri.

— Înţeleg că suntem paparazzi, plecăm la vânătoare de vedete.

— Exact. Ţi-am luat şi ţie un binoclu, să nu te plictiseşti. Facem câteva poze şi în final vedem ce iese. Îl dibuim noi pe domnul Gorodish…

— Ştii pe unde vine adresa aia?

— Da, am găsit-o pe internet. De fapt m-am uitat după toate adresele.

— Deci mergem direct la ţintă.

— În jurul lacului Biel e o zonă rezidenţială. Din câte am văzut, opt dintre ei locuiesc acolo. Inclusiv Gorodish.

— Şi dacă ne saltă poliţia? Avem voie să facem poze pe domeniul privat?

— Asta e… O să înfundăm puşcăria, râse detectivul.

Terminaseră micul dejun de minute bune, însă tipa

dolofană parcă abia îşi intrase în mână. După părerea lui Ben, era la al treilea platou cu mâncare şi nu dădea impresia că s-ar opri aici. Ospătarii aşteptau din clipă în clipă ca femeia să doboare recordul mondial.

Ben ar fi dat orice să o surprindă şi la masa de prânz.

— Ai văzut-o? îi spuse Mayei făcându-i semn cu capul.

Se întoarse discret şi aproape izbucni în râs. Turista din Rusia, care ar fi putut ocupa lejer două scaune, mânca zdravăn în continuare, era cu fălcile umflate şi ochii ieşiţi din orbite.

— Hai să mergem, hotărî Maya. Poate ne trezim cu nişte ouă în cap.

Afară îi întâmpină un soare timid, care încerca să răzbată printr-o aglomeraţie de nori grei. Locuitorii oraşului Biel, amplasat ca într-o căldare înconjurată de munţii Jura, se bucurau puţine zile din an de cer senin.

Detectivul propuse o plimbare pe jos. Adia un vânt plăcut, iar în piaţa de lângă hotel doi copii fugăreau porumbeii. Ajunseră pe malul lacului fără să-şi mai spună ceva, mulţumindu-se să privească peisajul.

— Eu zic să profităm de soare, propuse Ben. Am desenat o hartă. Cu puţină şansă, abordăm problema din două unghiuri. De pe mare şi de pe uscat. Important e să nu speriem peştele.

Îi întinse schiţa Mayei, care o privi fugitiv. Apoi îşi duse palma la frunte şi scrută orizontul.

— Lacul ăsta pare imens…

— Ca să-ţi formezi o imagine, are vreo 15 kilometri lungime, iar în unele locuri atinge patru kilometri lăţime.

— La dimensiunea asta, nu m-ar mira să aibă şi balene.

Detectivul îi arătă câteva bărci legate lângă debarcader. Pe o pancartă, scria mare „De închiriat6.

Tipul care le închinase ambarcaţiunea, un blond de 18–19 ani cu părul creţ, îi explică lui Ben că şalupa avea rezervorul plin şi îi dădu o’carte de vizită cu numărul său de mobil. Mayei i-ar fi surâs mai degrabă una dintre bărcile cu pânze, însă detectivul o convinse să renunţe la idee. Trebuiau să acţioneze discret, iar respectivele veliere

puteau fi închiriate doar cu echipaj.

Şalupa urmă un curs în linie dreaptă, pe urmă Ben o aduse la mai puţin de două sute de metri de ţărm, unde se înşiruiau proprietăţile localnicilor din Biel. Uitându-se prin binoclu, Maya remarcă două iahturi identice, ancorate lângă un debarcader privat. Pe unul dintre ele, o roşcată tunsă scurt, într-un costum de baie portocaliu, minuscul, se ridică pentru a se da cu cremă de protecţie. Mayei i se zbârli părul de pe mâini gândindu-se la cât de rece era vremea pentru plajă. Lângă roşcată apăru prietenul ei, un tip cu un tricou alb mulat care-i scotea în evidenţă burta întreţinută cu grătare şi multă bere. Se oferi să o dea cu cremă pe spate, nu înainte de a o muşca, în joacă, de fund.

— Te uiţi la filme pentru adulţi? o întrerupse Ben, aflat cu obiectivul foto în aceeaşi direcţie.

Maya simulă o lovitură de karate, însă detectivul rămase impasibil. Îşi aranjă cu mult calm aparatul în geantă, de unde scoase un soi de iPad de dimensiuni mai mici.

— Ce faci cu jucăria asta? îl întrebă Maya.

— E un dispozitiv de localizare prin GPS. Are un soft cu harta oraşului, iar după ce mă conectez prin satelit, jucăria îmi arată cu precizie de un metru unde ne aflăm în raport cu obiectivele de pe hartă.

— Aha… Şi atunci de ce mi-ai arătat hârtia aia?

— Ca să măresc suspansul.

— Ben, să ştii că te concediez!

— Îţi dă mâna? Uite, suntem foarte aproape de casa lui Ronel Gorodish.

— Unde?

Detectivul luă din nou aparatul foto digital şi regla obiectivul până când imaginea deveni clară. Apoi apăsă pe declanşator.

— Dinspre lac se vede doar acoperişul. Din cauza copacilor. Ar fi, după aprecierea mea, la maximum cincizeci de metri distanţă de malul apei, cam în dreptul nostru.

Prin binoclul de mare putere, Maya sesiză mişcare pe mal, undeva în partea stângă din locul de unde opriseră

şalupa.

— Ai văzut câinele ăla negru? îl întrebă pe Ben, indicându-i direcţia cu mâna.

— Da, e un lup alsacian. Ar fi bine să evităm o intrare prin efracţie pe proprietatea domnului Gorodish…

— Uite-o şi pe stăpâna câinelui! se entuziasmă Maya.

Ben o urmări pe femeie preţ de câteva secunde, suficient cât să o prindă în opt-nouă cadre. Atât ea, cât şi câinele dispărură de parcă nici n-ar fi existat.

— O mai vezi? întrebă detectivul.

— Nu, am pierdut-o. La dracu'! Ţi-a ieşit vreo poză?

— Sper…

Se uitară amândoi pe ecranul aparatului foto. Într-un singur cadru se distingea clar profilul femeii, îmbrăcată într-o rochie bleumarin. După părul alb, părea a fi în vârstă.

— Doamna Gorodish? îşi dădu cu părerea Maya.

— Posibil. Eu zic să nu mai pierdem timpul. Hai să-i localizăm şi pe ceilalţi.

Porni motorul şalupei şi iahtul cu roşcata în costum de baie rămase în urmă doar un punct alb, abia perceptibil.

De unde nu fusese din cale-afară de entuziastă la gândul excursiei în Elveţia, acum Mayei începuse să-i placă. Aparatul foto, GPS-ul, binoclul, incursiunea pe lac, faptul că lucra cot la cot cu un detectiv îi crescuseră nivelul adrenalinei. „Eu şi cu James Bond", îi trecu prin minte când în câmpul vizual al binoclului intră o ambarcaţiune cu pânze. Era chiar cea pe care ar fi vrut să o închirieze înainte ca Ben să-i taie din elan.

Un tânăr cu plete, prin al cărui tricou mulat i-ar fi putut număra muşchii abdomenului, folosea sistemul de scripeţi pentru a ridica pânzele. La prora vasului, doi îndrăgostiţi şedeau îmbrăţişaţi, privind orizontul. Vântul începu să sufle cu putere şi velierul prinse viteză.

Excursia pe lac se prelungi până aproape de asfinţit, răstimp în care Ben reuşise să facă zeci de poze cu Nikonul său. O singurii vilă dintre cele vizate era amplasată la doar câţiva metri de apă, Potrivit

coordonatelor de pe hartă, locuinţa îi aparţinea lui Markus Bierhoff. Din păcate, la ora aia Ben nu remarcase mişcare în zonă, drept urmare pozele conţineau doar detalii cu privire la casă şi împrejurimi. Alte vile, precum cea a lui Steve Ballmer, fuseseră construite la mare distanţă de lac, fiind imposibil de observat din şalupă.

— Mi-e foame de mor! se plânse Maya după ce coborâră la centrul de închirieri. Tipul blond cu părul creţ îi taxă pentru cele două ore de navigat în plus.

— Mâncăm la hotel? vru să afle Ben, deşi intuia răspunsul. O văzuse pe Maya strâmbându-se la micul dejun.

— În niciun caz! Hai să căutăm un loc decent.

Intrară într-un restaurant italian. După o zi lipsită de întâmplări neprevăzute, dar foarte agitată, Maya încercă să-şi dea seama pe ultima sută de metri la ce le-ar putea folosi pozele făcute de Ben.

Primi o explicaţie fără să o ceară în mod expres, abia când detectivul îşi potoli foamea.

— Nu ştiu cum ţi s-a părut excursia pe lac, îi spuse bărbatul. Mie mi-a plăcut.

— Şi mie. Dacă am fi rezolvat ceva şi în legătură cu ancheta, ar fi fost perfect.

— Avem pozele.

— Mulţumesc pentru informaţie! Deschidem la Londra o expoziţie cu vânzare. Poate dăm lovitura cu roşcata de pe iaht.

Bărbatul bău dintr-o înghiţitură jumătate de halbă de bere. În urmă cu ceva timp, ar fi preferat vinul – o anumită podgorie din

Franţa, un rubiniu demisec, cu gust fin de fructe de pădure, cu aromă de curmale şi smochine. Asta până să îi apară nişte erupţii pe piele. O alergie ciudată la sulfiţi în urma căreia fusese obligat să treacă pe bere.

— Adevărul e că ziua de azi a fost doar aşa, pentru omogenizarea echipei, îi spuse Ben.

— Să înţeleg că formăm o echipă?

— Exact. Ca în serialul ăla, *Maddie şi David.*

— Aha. Deci tu ai fi un soi de Bruce Willis când încă avea păr, iar eu, o Cybill Shepherd când încă avea roluri. Dar ei nu formau un cuplu. Dimpotrivă, se certau tot timpul…

— …chiar dacă, de fapt, se iubeau, o completă Ben.

— Aha, ai pus punctul pe i.

— Apropo de serialul ăla. Să ştii că ai unele calităţi de detectiv. Fără glumă!

— Da, ştiu. Pot mirosi un tip cu bani de la câţiva kilometri. Chestia e verificată.

— Auzi, te-ar tenta să lucrezi cu mine? Parteneri egali.

— De ce? Crezi că la Londra nu sunt suficiente dispariţii de pisici?

— Mă rog, dacă o iei aşa, aş putea să mă mut eu în capitală.

Continuară să se tachineze până când Maya, doborâtă de oboseală, îl rugă să meargă la hotel, de unde Ben pomi imediat spre un centru de închiriat maşini. A doua zi urmau să se scoale cu noaptea-n cap pentru a supraveghea casa lui Ronel Gorodish.

După un somn foarte agitat, Maya se trezi de-a binelea abia când Ben o sună insistent pe telefonul din cameră. Îşi pusese mobilul să-i dea deşteptarea, însă adormise la loc instantaneu.

— Cât e ceasul? vru să ştie înainte de a pune receptorul în furcă.

— Cinci şi un sfert.

Se întâlniră pe hol, unde Maya căscă lung. Încă nu se luminase de ziuă.

— Mergem? îl întrebă ca prin vis.

— Da. Eşti în regulă?

— După prima cafea o să fiu. Sper să fie deschis la bar.

Când ajunseră în apropierea casei lui Gorodish, se iviră primele semne ale zorilor. Maya bău restul de cafea dintr-un pahar de plastic şi îşi aprinse ţigara, în timp ce Ben scoase din geantă aparatul foto. Binoclul era deja pe genunchii partenerei lui.

— Ar fi bine să fumezi după ce se luminează complet, îi spuse detectivul. Atragem atenţia.

Opriseră pe trotuarul unei străzi cu sens unic, în spatele singurel maşini parcate în zonă – o dubiţă albă. Se aflau la mai puţin de cincizeci de metri de intrarea în curtea proprietăţii lui Ronel Gorodish, O poartă metalică destul de înaltă, din fier forjat, deschidea drumul către aleea pavată la capătul căreia detectivul bănuia că se află casa fotografiată din şalupă. Se uită la ceas: şase fără cinci.

— O să ne concentrăm atenţia pe singura cale de acces, propuse Ben. Ca să nu obosim, propun câte zece minute de fiecare, începi tu supravegherea, OK?

— Da, şefii'.

Pentru Maya, privitul prin binoclu într-un punct fix nu mai fu la fel de interesant ca aventura din urmă cu o zi. Timpul se scurgea al naibii de greu şi după primele minute avu senzaţia că detectivul uitase de ea.

— Nu se clintesc nici frunzele, îl anunţă pe Ben. Cât mai am?

— Îţi spun eu, stai liniştită.

Schimbară binoclul între ei până când Ben văzu partea din faţă a unui Mercedes negru aflat în mişcare. Era şapte fără un sfert. Puse mâna rapid pe aparatul foto şi declanşă o serie de poze cadru cu cadru. Porţile metalice culisară înspre interior. Obiectivul surprinse numărul de înmatriculare al maşinii înainte ca Mercedesul să vireze la stânga.

Ben lăsă aparatul deoparte şi porni într-o tentativă de urmărire. Spera să nu atragă atenţia şi în acelaşi timp să se ţină suficient de aproape.

— I-ai surprins faţa? îl întrebă Maya.

— Bătea lumina exact în parbriz. Sper să fi ieşit ceva…

Intrară pe o stradă principală, cu două benzi pe direcţia de mers. La cum arăta traficul, cei o sută de mii de locuitori din Biel – cu tot cu suburbii – se puteau declara fericiţi. Vedeau ambuteiaje doar la televizor.

Mercedesul negru semnaliză dreapta pentru a schimba banda, apoi se opri la semafor. Detectivul îl urmărise discret până în acel loc, fără a şti dacă şoferul intuise că era filat.

Merseră cu viteză normală până când Mercedesul se pierdu după o barieră. Aceasta coborî înainte ca Ben să ajungă. Detectivul se gândi că ar fi fost o prostie să depăşească în forţă bariera prevăzută la una din extremităţi cu un video-interfon. Era o zonă restricţionată, în mod evident.

— Trebuie să vedem unde duce drumul ăsta, îi spuse Mayei.

— De acord. Cum procedăm?

— Am o idee. Eu rămân în maşină şi tu te duci lângă barieră.

— Aha… Şi?

— Şi spui că tocmai ai aterizat în oraş. Ai aflat că pe acolo poţi ajunge la o firmă. Netincorporation AG, să zicem. Cu puţin noroc, poate tragi de limbă vreun individ să-ţi dea explicaţii.

— Eşti sigur că o să apară cineva?

Bărbatul îi făcu semn să se uite înspre barieră. Tocmai se ridica, lăsând loc unui Peugeot coupe albastru. Ben îi dădu partenerei un impuls:

— Ne grăbim?

— Sigur, şefu'! Cum ziceai că se cheamă firma aia?

— Netincorporation.

— OK, am plecat.

Coborî din maşină şi când ajunse în apropierea barierei abordă o mină dezorientată. Detectivul intuise bine, în mai puţin de două minute Maya îşi intră pe deplin în rol. Bărbatul de la volan, un tip cărunt cu nasul coroiat, ochelari de soare şi costum de firmă, o privi circumspect, fără să coboare geamul.

— Mă scuzaţi, puteţi să…

Maya îi explică din gesturi că ar vrea să-i vorbească şi în cele din urmă individul se conformă.

— Îmi cer scuze, abia am aterizat de la Londra. Caut sediul fir- mei Netincorporation AG.

— Cred că-i o greşeală. Îmi pare rău.

Geamul din dreptul şoferului începu să se ridice silenţios, însă Maya îşi introduse mâna blocându-l, într-o

ultimă încercare de a obţine ceva:

— Sigur nu e aici?!

— Vă pot traduce răspunsul în franceză sau în germană, dacă nu l-aţi înţeles în engleză.

Eşuase lamentabil. După alte câteva minute, îşi luă inima-n dinţi şi îi puse aceeaşi placă unui alt bărbat care se opri în dreptul barierei.

De data asta, tipul de la volan ar fi fost în stare să caute personal compania Netincorporation, numai să rămână în preajma Mayei. Îi spuse că la numărul 17 era agenţia Mol Consulta AG, singura firma de pe strada respectivă.

Bingo! în sfârşit putea să se întoarcă victorioasă. Ben o întâmpină cu un zâmbet sceptic:

— Gata, am renunţat?!

— Ia un pix şi notează: Mol Consulta AG. E firma la care lucrează prietenul nostru, Ronel Gorodish.

Detectivul scoase din geantă un mic laptop conectat la internet. Tastă numele firmei pe Google, apoi în motorul de căutare din Pagini Aurii. Fără vreun rezultat.

— Ori Mol Consulta vinde gogoşi la colţ de stradă, ori tipul ăla ţi-a vândut ţie gogoşi, îi spuse Mayei.

— De ce crezi că ar trebui s-o găsim pe internet?

— Pentru că până şi agenţia mea din Crawley are pagină de prezentare. Cu o poză de profil, pentru iubitoarele de animale…

— Ţi se pare imposibil ca Mol Consulta să lipsească de pe net?

— E cel puţin curios.

— Ai încercat pe site-ul Ministerului de Finanţe din Berna? Acolo ar trebui să apară absolut toate companiile elveţiene.

Nu se gândise la asta. Din pagina Departamentului Federal de Finanţe lipseau tocmai referirile legate de firme, iar după ce tastă adresa Camerei de Comerţ şi Industrie a Elveţiei, obţinu zero rezultate la căutarea „Mol Consulta AG”.

Şi totuşi, dacă individul ăla nu o minţise pe Maya, atunci în Biel, pe strada Prateiweg la numărul 17, exista

compania Mol Consulta. Ben hotărî să verifice personal dacă partenera lui obţinuse o denumire de firmă incompletă, sau cu litere lipsă.

— Aşteaptă-mă te rog aici, îi spuse Mayei înainte de a coborî din maşină.

Se opri lângă barieră şi îşi scoase din buzunar carneţelul, notând ceva. Pe urmă îi făcu semn unui individ care tocmai acţionase bariera.

— Bună ziua. Sunt de la firma de curierat DHL, minţi Ben cu dezinvoltură. Am un pachet pentru M-o-l… Con-sul-ta AG…

Pronunţase numele firmei apăsat, pe litere şi silabe, pentru a urmări reacţia interlocutorului. Bărbatul îi răspunse senin că nimerise bine adresa. Trebuia doar să sune la interfon pentru a i se permite accesul.

Ben zâmbi larg:

— Mulţumesc. O zi bună!

În maşină, Maya se străduia să-şi aranjeze părul în oglindă.

— E corect numele firmei, o anunţă detectivul. Eu zic să plecăm din zonă, până nu devenim suspecţi.

Îşi continuară investigaţia la hotel, în camera Mayei, studiind fotografiile cu Mercedesul ieşit din curtea lui Ronel Gorodish. Existau două cadre mai bune în care apărea faţa bărbatului de la volan, fără a şti dacă respectivul era chiar persoana căutată.

Când a doua zi dimineaţă urmară un traseu cu aceeaşi destinaţie finală – bariera de la Mol Consulta, cu plecare de la casa lui Markus Bierhoff – pentru Ben lucrurile începeau să prindă contur.

18

După o săptămână de investigaţii şi filaj, obţinuseră zeci de fotografii şi un fapt fără echivoc: toate cele 12 persoane de pe listă lucrau la aceeaşi firmă – Mol Consulta AG. Cum cea de-a treisprezecea persoană descoperită în documentul lui Eidel locuise de asemenea în Biel, puteau presupune că Howard Taylor fusese coleg cu ceilalţi doisprezece indivizi.

Maya trase cu sete dintr-o ţigară în timp ce se uită prin poze. Fenomenul era aparent inexplicabil.

— Crezi că putem trage o concluzie logică din toate astea? îl întrebă pe detectiv, care îşi deschise laptopul şi intră apoi pe internet.

Simţea că Mol Consulta nu era o firmă-fantomă, iar indivizii din pozele lor nu traficau droguri, arme sau carne vie. Îşi ridică ochii spre Maya.

— Vrei o concluzie…

— Da, vreau, insistă Maya.

— Dacă toate firele duc spre Mol Consulta înseamnă că acolo e cheia.

— Şi cum facem?

Detectivul se gândi la ultima lor incursiune dincolo de barieră. Intraseră fără maşină până într-un punct de unde Ben fotografiase sediul firmei. O clădire bine protejată de priviri indiscrete. L-ar fi tentat să ajungă mai aproape, însă se oprise la timp. Dacă activitatea celor de la Mol Consulta era una neortodoxă, atunci şi-ar fi compromis şansa de a rămâne în umbră. Şi ar fi apăsat cu mâna lui butonul de alarmă.

— Ne trebuie o diversiune, ceva, îi răspunse Ben într-un târziu. Să vedem ce se întâmplă în clădirea aia. E foarte ciudat…

— Ce-ai spune dacă m-aş duce să livrez o pizza? Ca şi cum ar fi comandată de… Ronel Gorodish. Pe urmă, mă pierd uşor-uşor în clădire!

— Ar fi foarte riscant, Maya.

— Atunci ne infiltrăm în firma de curăţenie care vine să strângă mizeria de prin birouri.

— Trebuie să cumpănim bine. Ne-am putea trezi cu poliţia pe cap.

— De acord. Ai vreo idee?

Nu se aşteptase că sugestiile ei să pice atât de uşor, chiar dacă trebuia să accepte că Ben avea dreptate să îndemne la prudenţă.

— Mă gândesc.

Bărbatul tastă ceva pe laptop. Maya ar fi vrut să-i spună şi despre varianta colaborării cu poliţia locală, însă se oprise la timp. În comunităţile relativ mici, precum cea din Biel, o firmă importantă cum părea a fi Mol Consulta cu siguranţă avea relaţii cordiale cu autorităţile de orice fel. Deci inclusiv cu poliţia.

Se întinse pe pat, aprinzându-şi o ţigară.

Ben răspunse la telefonul mobil cu oarecare întârziere, cuprins de febra căutării pe internet. Vorbi monosilabic, apoi îşi închise laptopul. Părea transfigurat.

— Trebuie să plec, îi spuse Mayei.

— Unde?!

— La Londra…

Reveni cu laptopul pe masă şi căută o cursă de avion.

— Ce s-a întâmplat? insistă Maya.

— Tăică-miu a făcut atac de cord, îi explică în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Ben.

Îl prinse de mână. Deschise gura să-l întrebe: „Cât e de grav?” dar detectivul o lămuri.

— Am înţeles că l-au operat. M-au sunat de la Brendford Hospital.

— Merg cu tine!

— La Londra? E riscant, Maya. Rămâi aici. Mă întorc mâine-seară.

— Mâine…

— Da. Să văd despre ce-i vorba.

— Şi în timpul ăsta, eu…?

Ar fi vrut să-l întrebe ce să facă singură în hotelul ăla aproape gol. Îi displăcea să rămână acolo. Plecase până şi tipa simpatică din Rusia.

— Să mă suni cum ajungi la spital.

— Sigur.

Se despărţiră la aeroport. Avionul decolă şi imediat începu să toarne cu găleata. După un periplu prin câteva magazine, ajunse pe malul lacului. Ar fi tentat-o să se plimbe din nou cu şalupa, dar fără Ben parcă nu mai avea farmec.

Spre seară se opri într-un bar cu separeu pentru fumători. Dup A moartea Shamirei, fuma foarte mult. Comandă un whisky, iar ospătarul îi privi insistent decolteul, de parcă s-ar fi aşteptat ca bacşişul să sară de-acolo.

Tresări când îi sună telefonul mobil. Răspunse fără să se uite pe ecran, convinsă că era Ben. Recunoscu imediat vocea Sheilei.

— Pe unde eşti, Maya?

Nu-i spusese nimic despre plecarea ei în Elveţia.

— Într-un bar. Tu?

— La o petrecere. E ziua lui Mike.

— Care Mike?!

— Mike Kuhillow. Proful de istorie. A insistat să vin cu tine.

— Parcă renunţaseşi la el.

— Ei, şi tu! Păcat că nu eşti aici. Ne-am fi distrat.

— S-ar putea să ajung zilele viitoare. Îţi dau un semn. Einstein ce face?

— E OK. Mi-a aranjat CD-urile cu muzică.

— Bine. Ai grijă de tine. Pa!

Îşi terminase băutura fără să primească vreun semn de la detectiv. Ieşind din bar, îl sună. Avea mobilul închis. Apoi vorbi cu Ayan, care se arătă din nou foarte îngrijorat. Unde era? Ce făcuse cu documentele alea? Nathan întreba tot timpul de ea. Şi micuţul Ilias.

Merse fără direcţie o bună bucată, până când se trezi pe o stradă pustie. Era complet dezorientată. Se uită în jur în

speranţa că cineva o să-i arate drumul spre hotel. Un bărbat cu gluga trasă pe cap, care şchiopăta, trecu pe nesimţite prin spatele ei. Nu i-ar fi cerut ajutorul nici în condiţii normale, cu atât mai puţin în locul ăla, unde i se făcuse pielea ca de găină.

Scoase un ţipăt când se ciocni de un tip apărut de nicăieri. Apoi o luă la fugă până simţi cum i se taie răsuflarea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Auzise întrebarea ca prin vis. Sângele îi zvâcnea în tâmple, ca după o cursă contra cronometru. Bărbatul de la volanul taxiului repetă întrebarea şi abia atunci Maya îl văzu. Avusese un atac de panică de care începea să-i fie ruşine. Taximetristul îi zâmbi înţelegător.

Ajunsă în camera de hotel, îl apelă din nou pe Ben, fără vreun rezultat. Se gândi la ce putea fi mai rău. Era un moment prost să insiste cu telefonul, aşa că se întinse pe pat şi adormi cu televizorul deschis.

A doua zi, când coborî la micul dejun avea o faţă destul de şifonată. Între timp, se cazaseră trei turişti din Suedia, pe care Maya îi văzu cerând informaţii de la recepţie în legătură cu închirierea unei maşini. Îşi aminti de momentele petrecute împreună cu Ben pe străzile din jurul lacului, unde reuşiseră să îi fotografieze pe 12 dintre descendenţii celor 13 bărbaţi ale căror nume apăreau codificate în protocoale. Din discuţiile cu detectivul, îşi amintea că al 13-lea, Howard Taylor, murise la spital. Avea doi fii – Andrew şi Bryan.

Faptul că Ben încă nu o sunase şi nici nu răspundea la telefon îi întări convingerea că tatălui lui i se întâmplase ceva rău. Se interesă despre cursele de la aeroport, hotărâtă să revină la Londra. I se părea fără sens să rămână în Biel şi să continue investigaţia de una singură.

Îşi imagină cum ar fi să intre prin efracţie în sediul firmei Mol Consulta, să fie prinsă şi să dea declaraţii la poliţie în legătură cu gestul ei stupid. Ce să le spună? Că primise nişte documente de la bunicul Moses şi încerca să-l găsească pe făptaşul unei crime din 1902? Poliţiştii ar fi

trimis-o în cămaşă de forţă la cel mai apropiat spital de psihiatrie.

Urcă în cameră puţin dezamăgită. Tocmai când începuse să-l placă postura de detectiv, iar ancheta părea să meargă într-o direcţie, Ben plecase.

Se gândi la zecile de poze făcute împreună. Până acum aveau doar nişte figuri, nişte nume şi o firmă. A, şi o mare coincidenţă! Prea mare ca să fie o *simplă coincidenţă:* de ce urmaşii a 12 dintre cei 13 sus- pecţi lucrau la aceeaşi firmă? Cu ce se ocupa respectiva firmă? De ce numele celor 13 fuseseră codificate în textul protocoalelor? După moartea lui Howard Taylor, cine îi luase locul la Mol Consulta? Cumva unul din cei doi fii?

Îşi aprinse o ţigară şi bău din cafeaua pe care şi-o luase de la bar. Pe Ben nu îl putea ajuta cu mare lucru în afara unor mesaje de consolare. Se gândi să contribuie cu ceva la investigaţie. Să-i arate că într-adevăr avea calităţi de detectiv. Până la urmă, părea o verificare banală. Numai de-ar găsi numele alea!

Căută agitată prin geantă şi dădu peste hârtia pe care îşi notase informaţiile: „Andrew Taylor, medic neurochirurg la Viena, născut pe 4 iunie 1965, divorţat de Christine, au o fetiţă de cinci ani, Anne-Marie. Cel de-al doilea fiu, Bryan Taylor, născut pe 13 decembrie 1969, căsătorit cu Ruth, fără copii. Afacere cu piese auto, în Danemarca”.

Fără poza lui Andrew sau cea a lui Bryan, îi era imposibil să afle dacă vreunul din cei doi lucra la Mol Consulta. Decise să tragă o fugă în capitala Austriei.

Trei ore mai târziu, înainte de a se îmbarca în avion, încercă din nou să-l prindă pe Ben. Mobilul său era închis. Îi trimise un SMS. „O să mă caute el. Probabil că-i foarte supărat”, îşi spuse, îngrijorată de faptul că ar fi trebuit să primească, totuşi, măcar un semn.

Imediat ce-şi lăsă bagajele în camera de hotel din centrul Vienei, coborî pentru o scurtă plimbare. Plouase şi aerul era foarte plăcut. La un moment dat se opri într-un restaurant să-şi potolească foamea. Preţ de o clipă, avu senzaţia că cineva o urmărea.

Pe urmă se gândi că era o prostie. De când cu Ben, intrase în pielea detectivului profesionist, extrem de suspicios.

În camera de hotel luă la rând principalele spitale din oraş. După câteva încercări nereuşite, află de la Spitalul Sfânta Anna că doctorul Andrew Taylor putea fi găsit la Spitalul Central. Comandă un taxi, apoi primi un apel pe telefonul mobil. În sfârşit, un semn de la Ben.

— Din păcate, aici lucrurile nu stau tocmai bine, Maya…

— Mi-am închipuit… îmi pare rău.

— Abia mâine la amiază o să ajung. Tu ce faci?

Evită să-i spună despre aventura ei în Viena. Mai ales că era prea devreme să ştie dacă o să obţină ceva.

— M-am plictisit. Să-mi spui când ajunge avionul în Biel.

— Da, te sun diseară. Ai grijă de tine.

— Şi tu.

Hotărî să amâne puţin vizita la Spitalul Central. Se gândi la sora ei, la tragedia prin care trecea Nathan, rămas să-l crească singur pe Ilias… Simţea nevoia unui întăritor. Intră în barul hotelului, unde ceru un whisky mic. Urmări fascinată cuburile de gheaţă pe jumătate topite.

— E liber?

Se uită la bărbatul care pusese întrebarea ca la o cafea fără zahăr. Barul era gol.

— Da, e liber, îi răspunse cu jumătate de gură.

Nu avea chef de conversaţie.

— În trecere prin Viena?

În mod clar avea două opţiuni: să încerce să fie politicoasă sau pur şi simplu să plece.

— Ceva de genul, îi spuse pe un ton care aducea mai degrabă a înjurătură.

Bărbatul nu păru deloc afectat.

— Şi eu tot în trecere. Plec mâine la Londra.

Maya se uită atent, ca să-şi dea seama dacă îl mai văzuse pe undeva.

— Atât de mult am îmbătrânit, Maya?!

Îl privi în ochi şi dintr-odată se lumină.

— Peter?!

— Chiar el! Slavă Domnului, ţi-ai revenit!

Se simţea penibil că îl recunoscuse atât de târziu, chiar dacă ultima dată se văzuseră în urmă cu mai bine de 15 ani. Suferise mult după vecinul, prietenul şi confidentul ei din adolescenţă, care fusese nevoit să se mute cu părinţii într-un orăşel din Scoţia.

— Ca să vezi! exclamă Maya după ce îşi reveni. Tocmai aici, în Viena…

Îşi amintiră cu plăcere despre acea perioadă a vieţii în care toată lumea era a lor. Despre momentul în care Peter o sărutase, iar ea îl pocnise…

Între timp, Peter se căsătorise, avea doi copii şi muncea într-o firmă care vindea sisteme de securitate. Călătorea des. Viena era doar unul dintre punctele de tranzit. Maya sări peste motivul prezenţei în Austria, preferând să amintească despre cariera ratată din învăţământ, despre faptul că nu-şi găsise jumătatea şi se simţea cumva neîmplinită din punctul ăsta de vedere.

— Ce mai face Shamira?

Peter o întrebase zâmbind, fără să-i treacă prin cap că sora ei sfârşise într-un mod atât de tragic. Cu lacrimi în ochi, Maya îi povesti totul, eliberându-se de greutatea care îi apăsa pe suflet. Evită să-i spună despre partea cu documentele primite de la Moses. La sfârşit, bărbatul o privi întristat, imaginându-şi cât de mult suferea.

Se despărţiră într-o stare ciudată, jumătate euforică, jumătate melancolică. În căutarea unui taxi, Maya se pierdu în mulţimea ieşită pe străzi la o paradă gay. Feţe colorate de tineri veseli îi zâmbeau invitând-o să li se alăture. „Discriminarea pozitivă – o prostie”, îşi spuse când reuşi să iasă din mulţimea pestriţă.

Taximetristul se scuză. Trebuia să aleagă o rută ocolitoare. Două străzi erau închise temporar, special pentru paradă. O ambulanţă îi depăşi în viteză cu sirenele în funcţiune.

— Îmi pare rău, o să dureze mai mult, îi spuse bărbatul.

— Nicio problemă.

Ajunse în holul mare al Spitalului Central. Preţ de câteva

momente se retrase într-un colţ, urmărind agitaţia medicilor.

— Pe doctorul Taylor nu l-am văzut de mult în spital, îi spuse o asistentă blondă, al cărei halat îi acoperea parţial picioarele de balerină.

— Ştiţi cumva unde lucrează, la ce etaj? insistă Maya.

— La cinci. Haideţi cu mine.

Asistenta o invită în liftul pentru personal, unde mai urcară doi medici. Îi stătea pe limbă întrebarea, şi până la urmă o puse, înainte ca Maya să coboare:

— Sunteţi rudă cu Andrew?

— Mda… De gradul trei.

— La capătul holului, e o uşă pe dreapta, o îndrumă blonda.

Găsi deschis cabinetul. De fapt nimerise într-o cameră de gardă, cu o masă şi două paturi suprapuse. Pe patul de sus, un bărbat părea că doarme.

Maya tresări când respectivul deschise ochii, apoi şi gura:

— Cu ce treburi?

— Îl caut pe doctorul Andrew Taylor, îndrăzni Maya.

— Pentru căsătorie sau concubinaj?

— Nici una, nici alta, îi răspunse fără să-şi dea seama dacă bărbatul făcuse o glumă nevinovată sau era o ironie la adresa colegului.

— Doctorul Taylor e plecat.

— Ştiţi cumva unde îl pot găsi?

— Da. La „Obiecte pierdute*6. Închideţi uşa vă rog.

Bărbatul se întoarse pe partea cealaltă, dându-i de înţeles că audienţa se încheiase. „OK, am ghinion”, îşi spuse. O persoană nepotrivită sau un moment foarte prost. Pe hol, se uită după un punct de reper. Zări un tip care împingea o targă mobilă. Îl abordă înainte de a intra în lift, iar bărbatul o trimise la doctoriţa Sandra Hiden. Un etaj mai sus, prima pe stânga.

Până să o găsească pe Sandra, se gândi la un scenariu care să nu trezească suspiciuni. Să spună că erau rude îndepărtate, că s-a întors din Australia după nu ştiu câţi

ani? Sau mai degrabă fostă iubitfi, fostă colegă de liceu ori de facultate?

— Sandra Hiden?

Rezidenta îi întinse mâna dezinvolt. Ca de obicei, numai zâmbet.

— Da, aţi nimerit bine.

— Ăăă… Rose Stauffer, se bâlbâi Maya, amintindu-şi în ultima clipă numele din noul paşaport.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Îl caut pe doctorul Andrew Taylor.

Pentru o fracţiune de secundă, trecu un nor pe deasupra medicului. Apoi îşi reveni:

— Şi eu!

— Am înţeles că sunteţi colegi.

— Foşti colegi…

Maya intui că rezidenta ştia mai multe. Poate nu întâmplător brancardierul o îndrumase într-acolo.

— Când ai pauza de masă? o întrebă foarte direct.

Tânăra îşi verifică ceasul înainte de a-i răspunde.

— Peste… douăzeci de minute.

— Eşti invitata mea. Ce zici?

— OK. Ne vedem jos, la intrare.

În restaurant nu aveau locuri pentru fumători. Maya se mulţumi să frământe bricheta în mână. Uitându-se fără prea mare interes în meniu, Sandra o întrebă direct:

— Care e legătura ta cu Andrew?

Ar fi fost o stupizenie să-i spună despre testamentul lui Moses. Găsi soluţia de moment:

— Am vrut să-i fac o surpriză. Mi-a trecut pe la ureche că a divorţat şi… mă rog, îţi dai seama… Cândva am fost prieteni. Acum sunt liberă.

— Tot… divorţată?

— Aproape… Deci Andrew nu mai lucrează la spital.

— Nici măcar în Viena. E plecat în Elveţia.

— În Biel? încercă Maya marea cu degetul.

— Exact.

Doctoriţa o privi lung, parcă surprinsă să afle că Maya fusese una dintre iubitele lui Andrew.

— Îmi închipui că la unul dintre spitale, insistă Maya.

— Probabil. De şase luni am rupt legătura.

Pricepuse fără prea mare filosofie că între Andrew şi Sandra existase o relaţie foarte apropiată. Ea încă regreta plecarea lui. Simţise nevoia de a vorbi cu cineva, altfel ar fi refuzat invitaţia Mayei.

Încercă să afle mai multe.

— V-aţi certat?

— Am rămas prieteni. Mă rog, aşa vreau să cred.

— Şi de ce…?

— L-am căutat o singură dată. Nu mi-a răspuns.

— El te-a sunat?

— Da, tot o singură dată. De ziua mea. Dar voi cum v-aţi cunoscut? încercă să brodeze pe marginea unei aventuri reale.

— Organizez conferinţe medicale la Londra. Aşa l-am întâlnit pe Andrew. În momentul ăla părea mai interesat de mine decât de chirurgie. Am ieşit în oraş. Pe urmă, ne-am văzut destul de des. De obicei la Londra, dar şi aici.

— Şi cum s-a rupt relaţia?

— M-am îndrăgostit de altcineva. Asta e, am greşit.

— Dar Andrew… Ar fi vrut să vă căsătoriţi?

Aproape i se făcu milă de biata fată. Cine ştie ce individ ciudat mai era şi doctorul Taylor! Evită să răsucească pumnalul în rană.

— Aiurea! Ăsta rămâne burlac, îţi spun eu…

Se despărţiră în faţa spitalului ca două bune prietene. Maya reuşise să afle ceea ce o interesa. Mai mult, avea în buzunar numărul de mobil al lui Andrew.

În avion gândul îi zbură la Shamira şi la Ben.

19

Se simţea ciudat aşteptându-l pe detectiv în camera de hotel. Parcă lipsise luni întregi. Voia să-l surprindă cu noutăţi spectaculoase, însă deocamdată avea doar confirmarea faptului că fiul cel mare al lui Howard Taylor se transferase din Viena în Biel. Presupunea că Howard lucrase la Mol Consulta împreună cu ceilalţi 12 descendenţi de pe lista lui Ben. Să fi ajuns Andrew la firma din Elveţia, pe locul rămas liber după moartea tatălui său, potrivit unei tradiţii foarte stranii? Era doar una dintre întrebările-cheie.

Avea sentimentul că putea continua cu succes investigaţia. Cum anume, încă nu ştia.

Era tot mai convinsă că Andrew Taylor lucra la firma învăluită în mister, la Mol Consulta. Se gândi să-l sune pe numărul primit de la Sandra. Dar ce să-i spună? „Ştii, sunt o tipă disponibilă. Ieşim di- seară la o cafea?” Cel puţin aflase că era heterosexual.

Pe urmă îşi aminti de farsele pe care le făcea împreună cu Shamira. Da, o mică farsă părea soluţia ideală. Îşi scoase mobilul şi formă numărul lui Andrew. Încercă să-şi schimbe vocea, într-o franceză pe care o exersase în câteva excursii la Paris.

— Alo, bună ziua. Doctorul Andrew Taylor? Bărbatul îi confirmă, aşa că Maya îşi duse rolul până la capăt. Sunt Pascale Sommer de la Spitalul Central din Viena… Am un plic cu nişte acte din partea Consiliului de Administraţie. Trebuie să vi le trimit prin poştă. Îmi puteţi spune, vă rog, o adresă?

Stratagema se dovedi a fi inspirată. Andrew îi dictă adresa fără să manifeste vreo undă de suspiciune: Strada Neuenburger nr. 78.

Închise telefonul exact când Ben bătu la uşă. Marcat de dispariţia prematură a tatălui său, detectivul îşi lăsase barbă. Se îmbrăţişară şi Maya îi povesti despre mica ei

aventură la Viena, arătându-i în final adresa lui Andrew Taylor. În sfârşit luase iniţiativa. Reuşise să obţină ceva fără sprijinul detectivului.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Rămâne să vedem dacă Andrew lucrează la aceeaşi firmă ca să completăm lista de 13. Ia spune, ţi-e foame?

— Am mâncat în avion.

— Ce zici, mergem în recunoaştere, căutăm adresa asta?

— Da, mergem.

La ora aceea, era foarte posibil ca Andrew să fie plecat de-acasă. Intenţionau doar să studieze locul pentru filajul programat a doua zi dimineaţă. Ben opri maşina într-o parcare, apoi merseră o bucată pe jos. Casa doctorului se vedea din stradă. Din locul ăla, puteau surprinde orice mişcare fără a atrage atenţia. Trebuiau doar să stea în maşină şi să-l aştepte pe Andrew.

Maya se aplecă să-şi scoată o piatră imaginară din pantof. I se păruse că erau urmăriţi. Un moşuleţ trecu pe lângă ei privindu-i lung, apoi apărură din senin doi poliţişti. Detectivul hotărî să-i evite. Plecară într-o direcţie oarecare, ca doi turişti fermecaţi de frumuseţile locului. Ben îşi pregătise oricum o explicaţie în cazul în care, forţând un pic nota, poliţiştii i-ar fi întrebat ce treburi au pe-acolo.

Reveniră la hotel destul de optimişti, dar fără să găsească o soluţie la cel mai important obstacol pe care îl aveau de trecut: Mol Consulta. Dacă şi Andrew lucra la aceeaşi firmă, era esenţial pentru ancheta lor să afle ce se întâmpla dincolo de pereţii clădirii de pe strada Prateiweg.

— Ai idee cum intrăm în firmă? îl întrebă pe Ben, după ce-şi aprinse ţigara.

— Va trebui cumva să riscăm…

— Le-aş pune o bombă, zău. Au început să mă calce pe nervi!

— Dacă am şti măcar cu ce se ocupă, îi spuse Ben în timp ce-şi deschise laptopul, tot ar fi o chestie.

— Eu zic să-i întrebăm direct. Băi băieţi, ce faceţi voi acolo?

Ben zâmbi puţin încurcat. Ştia foarte bine că Maya aştepta de la el rezolvarea. În acelaşi timp, voia să rişte cât mai puţin. Se simţea cumva responsabil de implicarea Mayei.

Dimineaţa, la şapte fără zece, detectivul opri maşina pe strada Neuenburger. Vedeau destul de bine intrarea în casa lui Andrew. Soarele abia mijit încă se lupta să iasă dintre nori, aruncând palide raze de lumină. Maya îşi scoase o ţigară, dar se opri la timp. Ben o atenţionase să nu fumeze. Îşi retrase aparatul foto de la ochi când remarcă o femeie foarte grăbită, care se opri undeva în spatele lor, apoi intră într-un Citroen decapotabil. Abia când maşina dispăru virând la dreapta, Maya reveni pe poziţie, urmărind încordată intrarea în casa lui Andrew.

Atenţia îi fu distrasă de un bărbat care locuia în zonă. Omul ieşise din curte pe bicicletă, într-un costum impecabil, şi când trecu pe lângă Maya întoarse capul. În acelaşi timp, Maya se aplecă înspre torpedou cu aparatul foto la gât, ca şi cum ar fi vrut să caute ceva.

— Mamă, ce curioşi sunt elveţienii ăştia! îi spuse lui Ben, în timp ce-şi îndreptă din nou obiectivul spre casa doctorului.

Detectivul îi făcu semn arătându-i o altă direcţie, înspre uşa de lângă garaj. De emoţie, Maya uită să apese pe declanşator. Pe urmă, o făcu exact când bărbatul ieşi din maşină ca să intre din nou în casă. Probabil uitase ceva.

Câteva clipe mai târziu, îl surprinse pe medic înainte de a ajunge lângă Toyota neagră de teren, lăsată în faţa garajului. Declanşă aparatul foto, pe urmă Ben porni maşina în urmărirea lui Andrew Taylor.

După primul kilometru, peisajul începu să li se pară cunoscut. Când intrară pe strada Prateiweg, Ben avu convingerea că doctorul o să oprească mai întâi la barieră, apoi în faţa firmei Mol Consulta.

Reveniră în camera de hotel a Mayei cu misiunea îndeplinită. Aveau câteva poze clare cu Andrew Taylor şi cu maşina acestuia, plus confirmarea faptului că lucra la Mol Consulta. Maya se trânti în fotoliu şi scoase o hârtie

cu nişte notiţe despre investigaţie.

— Să recapitulăm. Avem lista completă. Toţi cei 13 bărbaţi lucrează în Biet la firma Mol Consulta. Străbunicii lor proveneau din Guildford. I-ai găsit tu în protocoalele primite de la Moses. Suspectul nostru, Albert Taylor, a murit de multişor. Fiul lui, Howard, s-a prăpădit în urmă cu câteva luni. Andrew Taylor, fiul lui Howard, i-a luat locul tatălui în cadrul firmei. Sună al dracului de ciudat.

— Mda… Cam aşa stau treburile.

— Dacă am traduce documentul ăla, poate am afla ce-i cu firma.

— Sau invers. Dacă am afla despre firmă, poate ne-am da seama ce-i cu documentul.

— Ben, mă gândesc să apelăm la poliţie.

— OK, şi? Dacă băieţii nu fac trafic de droguri, reuşim doar să-i punem în gardă.

Maya se uită pe ecranul aparatului foto, studiindu-l pe Andrew. La prima vedere, Sandra Hiden avea motive să-l regrete. Aşadar, bărbatul din poză era strănepotul lui Albert Taylor, indicat de Moses drept principal suspect în cazul dispariţiei lui Eidel. Cu alte cuvinte, strănepoata lui Eidel Mandel îl urmărise pe strănepotul lui Albert Taylor. În alte condiţii, probabil s-ar fi amuzat. Însă la mijloc erau prea multe lucruri bizare. Mai ales moartea Shamirei. Iar asta îi tăia din start orice chef de a vedea şi părţile nostime ale anchetei.

Cheia afacerii se afla în sediul firmei Mol Consulta.

— Am o idee, Ben.

Bărbatul îşi ridică ochii din laptop.

— Ce-ar fi să mă împrietenesc cu Andrew Taylor?…

Detectivul rămase cu gura căscată. Parcă tocmai ar fi defilat prin faţa lui cancelarul Angela Merkel în costum de baie.

— Ei, ce zici?

— Nu ştiu, Maya… M-ai luat prin surprindere. Singurul risc ar fi să te recunoască cineva.

— Ai uitat că m-am tuns, m-am vopsit şi am un alt paşaport. Singura problemă ar fi să nu-i placă de mine.

— Mă îndoiesc.

— Eşti drăguţ, ca de obicei.

— Şi cum vrei să-l abordezi?

— Foarte direct. Tu o să fii bodyguardul din umbră.

— OK. Fă-mi un semn şi îl dau de mâncare la peşti, îi spuse Beii zâmbind.

Avea dubii dacă glumiţa detectivului putea fi asimilată cu o acceptare a planului ei.

Coborâră într-un bar din apropierea hotelului, unde Maya luă un cocteil. Atmosfera era destul de animată, iar jazzul în surdină îi dădu o stare de bine. Două cupluri de spanioli se aşezară lângă ei, Păreau deja încălziţi şi râdeau zgomotos. În alte condiţii poate ar fi deranjat-o, dar în momentul acela o relaxa euforia tipic latină. Chelnerul apăru la un semn şi unul dintre spanioli îl întrebă pe Ben dacă putea să le ofere ceva de băut. Maya îi răspunse în locul detectivului:

— Un Johnny Walker.

Apoi îi zâmbi.

— La fel comandă şi Ben, consultându-se din priviri cu Maya.

Spaniolul făcu prezentările.

— Eu sunt Javier, sora mea, Suarez şi prietenii noştri Anabel şi Sergio. Din Barcelona.

— Maya şi Ben. Din Londra.

Uitase de numele ei din paşaport, Rose, dar bănuia că n-o să fie probleme. Javier şi prietenii lui aveau feţe de orice, numai de criminali nu.

De ceva timp, Javier o privea insistent. Bărbatul creol, cu nişte ochi negri cu care hipnotizase probabil zeci de femei, îşi încerca norocul şi în seara aceea. Asta deşi ar fi putut presupune că Maya şi Ben formau un cuplu.

— Sunteţi în vacanţă? vru să afle spaniolul, după ce chelnerul le puse băutura pe masă.

— Într-un fel, îi răspunse Maya. Lucrăm la un proiect.

— Şi noi! Tocmai am pus un pariu. Dacă după zece pahare de whisky nu-mi amintesc la ce hotel ne-am cazat, le dau amicilor câte o sută de euro. Dacă-mi amintesc, îmi

dau ei cinci sute.

Se amuză copios, apoi ciocni cu Maya şi Ben.

— Îţi place fotbalul? îl întrebă pe detectiv.

— Ai uitat, sunt englez. Să nu spui că…?

Intuise corect. Javier şi Sergio erau colegi la o echipă de liga a doua din Barcelona. Încercau să se distreze după ce susţinuseră un meci amical. Maya bău câteva guri de whisky şi reuşi să intre în atmosferă, râzând laolaltă cu noii prieteni din Spania.

Dacă fotbaliştii se relaxau după un intens efort fizic, Maya era obosită psihic. Evenimentele din ultima vreme, moartea Shamirei, investigaţia din Biel cu operaţiunile de filaj, starea de încordare din acele clipe, o afectaseră mai mult decât s-ar fi aşteptat. Simţea nevoia să se descarce.

Spre miezul nopţii, profitând de faptul că Ben vorbea afară la mobil, Javier îi propuse Mayei cât se poate de direct să meargă cu el în camera de hotel. Maya râse:

— Nu, mulţumesc. Am băut prea puţin…

Apoi împreună cu Ben se despărţiră de gaşca veselă, îmbrăţişându-se cu toată lumea.

— Ai un bilet la lojă dacă vrei să mă vezi în acţiune, îi suflă Javier, strecurându-i cartea de vizită cu numărul de telefon.

*

Se trezi speriată. Visase urât. Un individ cu figură de măcelar râdea sinistru, gata să apese pe trăgaci. Ecoul strigătelor de ajutor răsună în hala dezafectată, unde intrase după Ben. Detectivul zăcea într-o baltă de sânge, cu faţa desfigurată.

Un adevărat coşmar.

Se uită la ceas: şase şi zece. Avea timp de un duş. Când ieşi din baie cu prosopul pe cap, deja întorsese problema pe toate feţele. Vedea doar o singură variantă. Era obligată să rişte puţin, dar făcea parte din fişa postului, vorba lui Ben. Trebuia să îşi calculeze foarte bine paşii.

Îi deschise uşa lui Ben.

— Hai să-ţi spun la ce m-am gândit.

După ce-i explică planul în detaliu, detectivul avu câteva

observaţii. Încercă să-i tempereze entuziasmul, să o prevină asupra unor posibile reacţii-surpriză din partea doctorului.

Ben ştia traseul pe dinafară, reţinuse fiecare trecere de pietoni, fiecare semafor. Opri maşina pe dreapta, lăsând motorul să meargă, apoi coborî făcându-i semn Mayei să treacă la volan. Îşi privi ceasul: opt fără douăzeci. Traversă strada şi merse până la următoarea intersecţie.

Maya trase cu ochiul în oglinda retrovizoare. Era o porţiune de drum drept, unde se circula cu viteză. „Ar cam fi timpul", îşi spuse uitându-Se la ceas. Pulsul i se acceleră când zări în oglindă o Toyota neagră. Maşina se apropie şi Maya avu certitudinea că era Andrew. Apăsă pe acceleraţie ieşind brusc spre axul şoselei. Fordul muşcă din asfalt în spatele Toyotei, care în scurt timp opri la stop. Maşina Mayei se lovi de Toyota în scrâşnet de frâne. Un impact îndeajuns de violent încât airbagurile frontale ale Fordului să se declanşeze.

Preţ de câteva clipe, nici Andrew, nici Maya nu se mişcară. Apoi bărbatul coborî speriat şi primul lucru pe care vru să-l afle fu dacă Maya era întreagă, nevătămată.

— Sunt în regulă, îl asigură în engleză, cu jumătate de gură.

Bărbatul o ajută să iasă din maşină, întrebând-o din nou dacă păţise ceva.

— E OK. A fost vina mea, îi spuse Maya. Îmi pare rău…

Îi zâmbi cam fără sens în contextul dat. Era îmbrăcată destul de sexy pentru prima oră a dimineţii, dar cu un scop foarte precis. Andrew o măsurase din cap până-n picioare, convingându-se că rămăsese întreagă. Undeva la mai puţin de o sută de metri, Ben le urmărea fiecare mişcare prin obiectivul puternic al aparatului foto.

— Cred că maşina are asigurare, îi spuse Maya. E închiriată.

Andrew se uită la ceas. Ar fi vrut să mai rămână, dar avea şedinţă la prima oră. Scoase o carte de vizită:

— Mă puteţi suna pe la şase? îmi cer scuze, trebuie să plec.

Apoi îi întinse mâna.

— Andrew Taylor.

— Rose Stauffer.

Doctorul se uită în ochii Mayei.

— Sigur nu aţi păţit ceva?

— De ce, par accidentată?!

Reuşise să-i smulgă un zâmbet. Andrew îi ceru permisiunea de a se urca la volanul Fordului pentru a-l trage pe dreapta. Era destul de boţit în partea din faţă. Apoi o întrebă dacă voia să o lase undeva.

— Mulţumesc. O să iau un taxi.

— Aştept un telefon după-amiază, OK?

Un tremur abia perceptibil o străbătu când Toyota doctorului viră la stânga. Îşi aprinse o ţigară şi porni la pas, în direcţia în care plecase detectivul. În mod clar, subestimase şocul impactului.

Când coborî din taxi împreună cu Ben, simţi nevoia unui whisky dublu.

20

Un inspector de la firma de asigurări o rugă să semneze nişte acte, fără să insiste pe circumstanţele producerii accidentului. Îşi recunoscuse vina din start, iar Andrew insistase pentru simplificarea formalităţilor.

Ieşiră amândoi la aer, oprindu-se în dreptul unei cabine telefonice,

— Nu ştiu cum se procedează în astfel de situaţii, îi spuse Maya, Cel care produce accidentul dă de băut sau victima?

Doctorul îi zâmbi. Ar fi vrut ca iniţiativa să-i aparţină.

— Dacă victima supravieţuieşte, cum s-a întâmplat în cazul de faţă, ar avea toate motivele să primească o compensaţie.

— Ştii vreun bar prin zonă?

Maya evită să fumeze, deşi ar fi tentat-o. Îşi spuse că poate Andrew avea o repulsie faţă de astfel de vicii. Comandă un cocteil uşor în loc de obişnuitul whisky, uitându-se la Ben prin vitrină. Îşi făcuse de lucru pe trotuarul de vizavi.

— Adevărul e că mă gândeam la cai verzi pe pereţi, îi spuse Maya după ce ciocniră în sănătatea lor. Puteam s-o păţesc urât, noroc cu airbagurile.

— M-am speriat groaznic. E primul accident mai serios de când conduc.

— La mine e primul accident de săptămâna asta…

Doctorul zâmbi.

— Mi-a plăcut că ai fost calmă. Ştii cum e, unii plâng, alţii ţipă…

— Iar alţii râd, îl completă Maya. Bine că nu s-a terminat la spital, – Fără spital, te rog!

— De ce?!

— Sunt neurochirurg. De fapt, am fost…

— Abia acum îmi spui? M-aş fi zvârcolit puţin pe asfalt, să-mi dai primul ajutor.

— Ai fi făcut asta pentru mine?!

Îl privi lung, zâmbindu-i. Avea trăsături frumoase. De ce l-o fi lăsat nevastă-sa?

— Te deranjează fumul de ţigară? îl întrebă după un moment de linişte.

— Deloc.

Maya îşi scoase pachetul din geantă şi bărbatul se oferi să-i aprindă ţigara. Afară, Ben dădea semne de nerăbdare.

— Ziceai că ai fost neurochirurg…

— Da.

— Cum adică *ai fost?* Meseria asta se practică până încep să-ţi tremure mâinile.

— E o poveste lungă. M-am săturat, pur şi simplu… Şi tu, cu ce ocazie în Biel?

— Lucrez la un proiect în Elveţia, minţi Maya. În publicitate.

— Deci mai rămâi o perioadă.

— Două săptămâni, poate trei… Nu mi-ai spus de ce te-ai săturat de spital.

— Pur şi simplu. Nici eu nu ştiu foarte clar.

— Înţeleg că trăieşti din despăgubiri…

Bărbatul o privi surprins.

— Adică din ce câştigi de la şoferii ca mine.

— Mă faci să râd. Rose, dacă ţi-aş spune cu ce mă ocup, oricum nu m-ai crede.

— Creşti animale sălbatice? Şerpi boa, elefanţi pitici?

— Aş vrea eu!

Ar fi fost lipsit de tact să insiste. Trase cu ochiul înspre detectiv, care traversă îndreptându-se spre bar. Îl înţelegea prefect, se plictisise afară.

Discuţia alunecă apoi pe panta vieţii de familie. Maya ştia despre Andrew că divorţase şi avea o fetiţă care locuia împreună cu mamn ei. Era curioasă dacă îi va ascunde aspectul ăsta. Îl întrebă direct:

— Eşti căsătorit?

— Am fost.

— Şi… ce s-a întâmplat?

— Sforăia prea tare.

— Te-ai gândit că poate nu merita să vă despărţiţi pentru atâta lucru?!

— Problema era că nevastă-mea sforăia în patul unui amic de-al meu.

Nu putea şti cât de sincer fusese. Bărbaţii cărora li se puneau coame manifestau, de obicei, un soi de orgoliu. Evitau să admită în public că *fosta* îi înşelase.

Ben intră în bar şi se pierdu la o masă din capătul opus.

— Destul de trist, reveni Maya. Poate soţia a avut o scăpare, şi-a pierdut judecata pentru moment…

— De trei ori într-o singură săptămână?!

— Înţeleg. Ai vreun regret?

— Unul singur. Fiică-mea, Anne-Marie. Ne vedem rar. Tu?

— Eu am o groază de regrete…

Era un moment nepotrivit să-i povestească despre bărbaţii din viaţa ei. Nici Andrew nu insistă. Maya se uită spre Ben, care ridică paharul de bere în cinstea lor.

Doctorul se ameţise uşor şi dialogul tindea să se transforme într-un monolog pe teme existenţiale. Se despărţiră jumătate de oră mai târziu, după ce Andrew o conduse până în centrul oraşului, la doi paşi de hotel.

Intră în cameră, urmată la scurt timp de Ben.

— Cum a fost? o întrebă detectivul trântindu-se pe pat.

— Tipul pare în regulă. Puţin ciudat, dar cine nu-i? N-a vrut să-mi spună de ce a lăsat baltă spitalul.

— Era de aşteptat. Vreau să zic, ar fi fost o surpriză să ne dea pe tavă firma Mol Consulta. Şi tu pe ce variantă ai mers?

— Lucrez în publicitate şi am un proiect în Biel.

— Foarte frumos. După cum te privea, cred că i s-au aprins călcâiele.

— Posibil…

— Ai idee cum continuăm povestea? o întrebă Ben, încercând să afle cât de departe voia să meargă pentru a obţine informaţiile.

Intuia la ce se gândise detectivul şi nu dorea să-l rănească. Dacă ar fi convinsă că reuşita investigaţiei

depindea de informaţiile smulse de la Andrew, probabil ar merge destul de departe.

În mod firesc, Mol Consulta era un subiect tabu pentru Andrew. Atunci ce l-ar determina să vorbească? Simpla relaţie de prietenie cu Maya? Foarte greu de crezut. Trebuia să ia în calcul o apropiere mai intimă. Cât de intimă rămânea de văzut.

— Ben, doctorul o să mă caute zilele viitoare. Până la urmă, aflu eu ce-i cu firma aia…

Detectivul o privi cu un amestec de afecţiune şi nelinişte. I-ar fi displăcut s-o vadă sărutându-se cu Andrew. Parcă era un preţ mult prea mare.

Maya adormi greu, visându-se într-o sală de şedinţe din sediul firmei Mol Consulta, împreună cu cei 13 suspecţi pe care îi fotografiase. Andrew şedea în capul mesei.

21

În seara în care Andrew o invită la el acasă, Maya se gândi că era un pas în direcţia bună.

— De acord, îi spuse la telefon. Aduc ceva de băut?

— Doar dacă ţii neapărat. Am o colecţie interesantă de vinuri.

Când ajunse împreună cu Ben în apropierea vilei lui Andrew, Maya retrăi momentele încordate din urmă cu câteva zile, când orice adiere a vântului i se părea suspectă. Detectivul opri maşina şi rămase tăcut. Se simţea vinovat că nu găsise o altă soluţie, una prin care să evite expunerea Mayei. În plus, îi încolţiseră mugurii geloziei, deşi ştia foarte bine că partenera lui avea o misiune. Faptul că doctorul arăta bine şi se purta impecabil cu Maya îi accentuase starea de tristeţe.

Se trezi sărutat pe obraz.

Te-am pupat, îi spuse Maya cu zâmbetul pe buze, parcă simţind ce se petrecea în sufletul detectivului.

— Ai grijă. Dacă e cazul, sună-mă sau dă-mi un SMS. O să fiu în zonă.

Intră în casă uitându-se peste umăr, spre maşina detectivului.

Andrew o invită direct în bucătărie. Era mare cât livingul ei de la Londra, iar aparatura de ultimă generaţie, împreună cu vasele de alamă, strălucitoare, atârnate pe un suport de jur-împrejurul mesei, ar fi făcut-o invidioasă pe soţia oricărui miliardar.

— Le-ai folosit vreodată? îl întrebă cu ochii pe setul de tigăi aranjate în ordine crescătoare.

Bărbatul îi zâmbi, în timp ce scoase două cutii din frigider.

— Am aşteptat un eveniment deosebit.

Îi dădu Mayei un şort vesel, brodat cu două veveriţe, apoi îşi puse unul identic. Dintr-un răcitor pentru vinuri, scoase o sticlă şi o desfăcu după ritualul chelnerilor de la

marile restaurante. Turnă într-un pahar.

— Să-mi spui dacă-ţi place.

Maya ţinu băutura în gură, imitându-i pe experţii în degustări. Era un rose cu arome de coacăze negre.

— E foarte bun. Italia 1991?

— Nu. Argentina, 1997.

— Of, am fost atât de aproape!

Doctorul umplu două pahare. Ciocniră în sănătatea lor, apoi Andrew îi arătă o bucată de carne dezgheţată.

— Să ştii că nu mă pricep prea tare. Am nevoie de sfatul unui expert.

— M-ar tenta să te ajut, îi spuse Maya, rotindu-şi ochii prin bucătărie. Dar întâi am o curiozitate.

Îşi dădu jos şorţul, rămânând cu paharul în mână.

— Vreau să fac un tur de recunoaştere. Te superi?

— Asta-i bună, Rose! Oricum intenţionam să-ţi prezint casa. Hai!

— Dă-mi voie să o descopăr singură… E un obicei de-al meu aşa, mai ciudat.

— Cum vrei. Până te întorci, numai bine pregătesc ingredientele.

— Dacă mă rătăcesc, te strig.

Era poate singura ocazie de a cotrobăi printre lucrurile lui Andrew. Ar fi fost o prostie să o rateze, cu toate că se simţise penibil invocând pretextul ăla stupid.

Fu uimită să descopere mult bun-gust într-o casă de unde lipsea ochiul unei femei. Totul arăta ca într-un showroom: niciun sertar deschis, nicio haină aruncată aiurea. Trecu repede în revistă camerele neinteresante, ca dormitorul sau livingul. Ceea ce căuta în momentul ăla era biroul lui Andrew.

Îl găsi la etaj. Pe birou remarcă poza unei fetiţe. Probabil Anne-Marie, despre care medicul îi povestise în câteva rânduri, Mai trecu în revistă o veioză interesantă cu design retro, o agendă, un stilou Sheaffer şi un laptop argintiu.

Răsfoi agenda. Andrew părea genul de bărbat cu însemnări lapidare, din câteva litere. Două dintre ele erau

întâlniri cu un anume „Levi”. Făcu imediat legătura cu Levi Berkovitz, din lista lui Ben. Pe o altă pagină, văzu scris „Meaghan – cină”, iar ceva mai jos „sunat Christine”. Îşi găsi la un moment dat şi propriul nume de împrumut, Rose Stauffer, subliniat cu trei linii! Agenda era aparent neinteresantă.

Ca să-şi ia inima-n dinţi şi să deschidă laptopul îi trebuiră câteva secunde bune. Apariţia lui Andrew ar fi pus-o într-o situaţie ridicolă, imposibil de explicat. Sistemul de operare al calculatorului pomi cu un mic zumzet, iar când Maya se aplecă pentru a mişca mouse-ul, pe ecran văzu un mesaj fără ambiguităţi: „Vă rugăm scanaţi^. Realiză că laptopul avea un sistem clasic de protecţie. Amprenta lui Andrew era necesară pentru accesarea datelor din computer.

— Rose, te-ai rătăcit?

Tresări puternic. Andrew o strigase de undeva din apropiere. Nici dacă ar fi încercat de încă o mie de ori nu ar fi reuşit să închidă atât de repede laptopul şi să pună mâna pe o carte din bibliotecă.

— A, aici erai! exclamă bărbatul, pe al cărui şorţ cu veveriţe săriseră între timp stropi de ulei.

Reuşi să-i zâmbească, destul de încurcată. Luase la întâmplare un *Ghid al poziţiilor sexuale pentru tinerii căsătoriţi,*

— Mă uitam prin cărţi…

Prea târziu. Andrew remarcase titlul înainte ca Maya să pună volumul la loc. Îi zâmbi.

— Mi-au făcut-o cadou la petrecerea burlacilor, îi explică Andrew puţin încurcat, deşi mai degrabă Maya trăise un puternic sentiment de jenă.

— Interesant… Nu ştiam că există aşa ceva.

— Am avut şi ghidul *Cum să te culci cu cel mai bun prieten al soţului.* A rămas la Christine după partaj.

— Şi tu ce-ai păstrat ca amintire?

— Doar asta!

Îi arătă poza înrămată cu Anne-Marie.

— Hai la bucătărie, am nevoie de nişte sfaturi.

— Dar nu mă pricep, Andrew!

— Ba da, te pricepi, ai să vezi. Haide!

O luă de mână, pe urmă se întoarse să recupereze paharul uitat pe birou. Pe o plasmă din bucătărie rula un fihnuleţ cu reţetele simpaticului Jamie Oliver. Doctorul vru ca Maya să-şi dea cu părerea dacă se impunea un ardei iute în compoziţia pentru lasagna.

— Miroase bine. Să fie iute! hotărî Maya, uitându-se la Andrew cu câtă dexteritate mânuia cuţitul.

Mâncară destul de târziu. O a doua sticlă de vin, un demisec alb, de data asta din Italia anului 2002, pică numai bine. Discuţia se învârti în jurul universului gastronomic. Andrew îi captă atenţia po- vestindu-i despre experienţele sale culinare în restaurantele de top din Europa. Paralela cu fast-foodurile infecte din America, din perioada studenţiei, reuşise să o binedispună. Doctorul ştia să se facă plăcut, fără doar şi poate.

Maya îşi aprinse ultima ţigară din pachet. Pentru ea mâncarea era bună atât timp cât nu te băga în spital.

— Dacă m-aş gândi prea mult la ce am în farfurie, aş cădea într-o depresie fără leac. Oricum, excelentă lasagna din seara asta.

Bărbatul luă telecomanda şi puse una dintre melodiile lente, apoi făcu o reverenţă pentru invitaţia la dans. Maya îi simţi răsuflarea în ureche şi un fior o străbătu prin tot corpul când Andrew îi sărută lobul urechii. Doctorul coborî, lipindu-şi buzele de gâtul ei. Lucrurile ar fi putut să-i scape de sub control, dacă nu l-ar fi respins cu blândeţe, zâmbindu-i. Nu era pregătită să meargă mai departe. Andrew avu suficientă putere încât să-şi mascheze deziluzia.

Când Maya intră în maşină, Ben răsuflă uşurat.

22

Îi trecuse glonţul pe la ureche. Măcar să fi obţinut vreo informaţie. Fusese convinsă că o să meargă, iar acum se simţea vinovată faţă de Ben.

— Asta e… Am reuşit doar să-l încing şi mai tare pe Andrew.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, Maya. Partea bună e că suntem în joc. Avem tot timpul să aflăm ce-i cu firma aia.

În barul hotelului, Maya ceru o cafea fără cofeină. Detectivul se uită absent la puţinii clienţi. Un tip cărunt, cu faţa brăzdată de riduri, se aşeză lângă masa lor răsfoind ziarul local. Bărbatul ceru o votcă şi îşi intersectă privirile cu ale Mayei. Îi zâmbi vag, fără urmă de impoliteţe, apoi îşi văzu de citit.

— Am găsit o agendă, îi spuse detectivului. Total neinteresantă. Cât pe ce să mă surprindă cu laptopul deschis…

— Mă mir că nu i-ai dat în cap cu ceva, Maya. Te rugasem să fii prudentă. Lasă-l să capete suficientă încredere.

— Uşor de spus. Să vezi ce distractiv e când începe să te pipăie unul ca el…

Îl lovise în punctul sensibil. Îi era aproape peste puteri să joace rolul femeii îndrăgostite, dar o făcea numai din dorinţa imensă de a-l găsi pe ucigaşul Shamirei.

— Scuză-mă, Ben. Am fost…

— Nu-i nimic. Te înţeleg.

Două zile Andrew nu-i dădu vreun semn de viaţă. Se gândi că refuzul ei îl dezarmase. Îl rănise în orgoliul propriu.

Pe urmă primi un telefon.

— Bună, Rose. Ce faci?

— Lucram…

— Mâine după-amiază eşti liberă?

— Mâine ce zi e?

— Sâmbătă.
— Ăăă… da, sunt liberă.
— Te-ar tenta o excursie pe munte?
— De ce nu?
— Bine, trec să te iau la 5. Unde stai?
— Ne vedem în centru. Fac şi eu puţină mişcare.
— Cum vrei. În faţa primăriei?
— Da, e perfect.

Pentru Ben era o misiune dificilă să-i urmărească într-o zonă relativ izolată. Îşi trase maşina în apropierea locului de întâlnire, aşteptându-i. Andrew ajunse primul, cu cinci minute înainte de ora stabilită. Purta blugi, pantofi sport şi o geacă de toamnă.

Maya îl făcu să aştepte puţin. Se sărutară pe obraji şi Ben îi văzu urcând în Toyota doctorului. Porni după ei, la o distanţă care să nu bată la ochi.

Ajunse pe un drum paralel cu lacul, care la un moment dat şerpuia spre vârful muntelui. Un biciclist profesionist îi tăie calea, făcându-l să frâneze brusc. Îl înjură cu sete, apoi mări viteza pentru a-l ajunge din urmă pe Andrew. După primul kilometru, viră la stânga, intrând într-o zonă împădurită. Doctorul oprise Toyota lui în parcare. Îl văzu în ultima clipă urcând pe potecă, împreună cu Maya.

Coborî rapid din maşină şi după un suiş abrupt ajunse pe platou, îşi trase sufletul, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. De acolo, de sus, oraşul şi lacul se vedeau ca în palmă. Era o privelişte încântătoare. Pe asta mizase probabil şi Andrew.

Din păcate, îi scăpase din vedere. Undeva, în dreapta, remarcă o cabană cu etaj, construită din bârne. Maya îi dădu la timp un semn de viaţă, deschizând fereastra la parter. Era foarte posibil să fie singuri în cabană.

După cum îşi închipui, avea de aşteptat. Se aşeză pe un trunchi de copac.

Dacă pe dinafară cabana arăta relativ banal, înăuntru avea tot confortul. Era locul unde şefii Agenţiei se întâlneau pentru a se relaxa.

Masa era deja pusă, semn că cineva pregătise totul.

Cabana îi dădea Mayei o senzaţie de intimitate, cu câteva lumânări aprinse şi focul arzând în şemineu. Ciocniră un pahar de vin. Maya rămase cu ochii pe pereţii încăperii, plini de trofee de vânătoare.

— Frumoasă cabană. E a ta?

— Ea firmei la care lucrez.

— Tot nu mi-ai spus. Până la urmă ce faci, cu ce te ocupi?

— Consultanţă în afaceri.

— Interesant… Deci dacă am vreo problemă cu agenţia de publicitate, pot să…?

— Dacă agenţia e suficient de mare, da.

— Suficient de mare?! Să înţeleg că lucrezi cu multinaţionale, cu monştri sacri care învârt bugete de miliarde de euro.

— Ai să râzi, aşa e. Tarifele noastre sunt extrem de… piperate.

Afară se înnopta, iar lui Ben începuse să-i intre frigul în oase. Îi părea rău că nu se îmbrăcase mai gros. Sus, pe munte, era foarte rece.

Îşi frecă mâinile suflând în ele, când zări mişcare lângă cabană. Se lăsase întunericul. Duse binoclul la ochi ca să vadă mai bine. Un bărbat în negru îşi scoase pistolul şi îl ridică deasupra capului.

Detectivul puse jos binoclul şi fugi înspre cabană, atent să nu facă zgomot. Ajunse la doi paşi, ţinându-şi respiraţia ascuns în spatele unui copac. Bărbatul înarmat trase cu ochiul prin geamul de la fereastră, în timp ce Ben bâjbâi după un ciot care să-i ţină loc de armă. Se apropie pregătit să-l lovească puternic în creştet.

Şipcile din pragul cabanei trosniră sub greutatea detectivului, atenţionându-l pe bărbatul în negru. Acesta se întoarse surprins. Nu mai avu timp să apese pe trăgaci. Ben îl lovi cu lemnul peste mână, iar pistolul zbură în geamul de la fereastră, spărgându-l.

Apoi se năpusti cu capul direct în faţa individului, care se prăbuşi pe spate secerat.

Uşa se deschise şi apăru Andrew. Din spatele lui, Maya

se sperie când îl văzu pe detectiv plin de sânge pe frunte. Scoase un ţipăt fără să se controleze.

— Ben!

Doctorul se uită când la Ben, când la Maya, apoi la individul căzut. Ridică pistolul cu amortizor. I se adresă Mayei.

— Voi doi vă cunoaşteţi?!

Nu putea să nege.

— Da…

Apoi se duse spre detectiv.

— Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă?

— Da, n-am nimic, îi răspunse Ben ştergându-se de sânge.

Andrew rămăsese cu pistolul în mână şi detectivul se simţi dator să-i ofere o explicaţie. Arătă cu mâna spre bărbatul inconştient, întins pe iarbă:

— E pistolul lui. Îl cunoşti?

Doctorul se aplecă să se uite mai bine.

— Nu…

— Voia să te ciuruiască, îi spuse Ben. Ori pe tine, ori pe Maya, ori pe amândoi…

— Maya?!

Venise rândul lui să gafeze.

— Sau Rose, cum vrei. Am fost colegi de şcoală.

Maya îşi scoase mobilul.

— Să sunăm la poliţie.

— Stai puţin, o opri Ben. Până se mişcă poliţia, poate aflăm ceva.

Se aplecă spre bărbatul căzut la pământ. Scoase o lanternă mică şi văzu tatuajul de pe inelarul mâinii drepte. Un cod de bare. Apoi îl buzunări. În afară de un telefon mobil şi o cartelă magnetică nu găsi nimic.

— Ce-i aia? îl întrebă Andrew, arătând spre cartela din mâna detectivului. Dă-mi-o puţin.

Ben i-o întinse şi doctorul făcu ochii mari. Scoase din portofelul său o cartelă identică. Fu rândul Mayei să rămână blocată:

— Nu înţeleg. Voi doi vă faceţi cumpărăturile de la

acelaşi magazin?!

— Sunt cârduri de acces în firmă. Toţi angajaţii de la Mol Consulta au unul la fel…

— Am o idee, interveni Ben.

Desfăcu telefonul bărbatului, apoi montă un mic dispozitiv. Îşi notă un cod în carneţel, puse capacul la loc şi mobilul în buzunarul individului.

— Haideţi jos, în parcare.

— Ce să facem acolo?! se revoltă Andrew. Trebuie să chemăm poliţia.

— Îi chemăm în cinci minute, insistă detectivul, apoi o trase de mână pe Maya. Repede, până nu se trezeşte ăsta.

— Şi pistolul? îl întrebă Andrew.

— Ia-l cu tine. Ia şi cârdul.

Ajunseră în maşina lui Ben, care în timp ce-şi deschise laptopul îi explică lui Andrew:

— Avem nouă şanse din zece ca individul să sune pe cineva după ce-şi revine.

Andrew rămase mască.

— Eşti poliţist?! Cum ai ajuns aici, de unde ştiai că…?

— Îţi povestesc mai târziu. Uite că sună!

Priviră ecranul laptopului, unde Ben rula un program de interceptare a telefoanelor mobile. Convorbirea fu scurtă.

— Salut… Am ratat ţinta. Am fost urmărit.

— Cine te-a urmărit?

— Nu ştiu. M-a lovit pe la spate.

— Vino imediat.

Apoi se întrerupse. Ben îşi notă ceva pe o bucată de hârtie. I-o dădu lui Andrew.

— Numerele telefoanelor de pe care s-a vorbit. Primul e al individului de la cabană. Poate afli numele celor doi.

Pe urmă porni maşina. I se adresă doctorului, care încă nu îşi revenise din şoc:

— Ne grăbim. Vii cu noi?

— Unde?

— În oraş.

— Trebuie să-mi iau maşina.

— Las-o aici, o recuperezi mai încolo.

— Şi pistolul? îl întrebă în timp ce Fordul lui Ben luă prima curbă.

— Aruncă-l, du-l la poliţie sau fa ce vrei…

Trecură pe lângă lac şi Andrew azvârli pistolul în apă. Ben îşi lăsă apoi maşina într-o parcare la trei sute de metri de hotel, ca să evite orice complicaţii. Urcară în camera lui.

Doctorul rămase în picioare, în faţa uşii. Maya se consultă din priviri cu Ben, îşi aprinse o ţigară şi în cele din urmă îl întrebă direct:

— Îi spunem?

— Ar fi cazul. Au început să sară scântei…

Andrew se aşeză, în sfârşit, într-un fotoliu.

— S-ar putea să ţi se pară foarte ciudată povestea, îl avertiză Maya.

— Te ascult.

— În jurul anului 1902, străbunica mea Eidel Mandel se pare că l-a cunoscut pe străbunicul tău, Albert Taylor…

Pe măsură ce intra în detalii, Maya îşi dădu seama că Andrew o privea cu interes, dar şi cu o oarecare doză de neîncredere. Îi spuse despre protocoale şi cele 13 nume de la care pornise investigaţia împreună cu Ben, despre dispariţia suspectă a lui Eidel, moartea violentă a Shamirei, ancheta de la spitalul din Viena şi pseudoaccidentul de maşină.

— Andrew, e o simplă coincidenţă faptul că lucrezi la Mol Consulta împreună cu ceilalţi 12 de pe lista noastră?

Doctorul rămase pe gânduri. Se uită la Maya de parcă în momentul ăla i-ar fi pus un revolver la tâmplă.

— Să văd dacă am înţeles bine… Străbunica ta a descoperit nişte fapte sau documente compromiţătoare. Bunicul tău spune că Albert Taylor a fost implicat în dispariţia lui Eidel. Voi aţi descifrat o parte dintre documentele care i-ar fi aparţinut lui Eidel. Şi aşa aţi ajunti la Protocoalele înţelepţilor Sionului şi la agenţia Mol Consulta. Iar Agenţia a încercat să recupereze documentele. Întâi a fost crima de la Londra, iar acum…

— Exact, punctă detectivul.

— Fără incidentul de la cabană, aş fi avut mari dubii cu privire la întreaga poveste. Îmi trebuie nişte confirmări înainte de a lua o decizie. Pot să văd documentele?

Ben deschise laptopul şi i le arătă.

— Le-am scanat înainte de a pleca din Londra.

Doctorul le studie cu atenţie. Încerca să lege ceea ce tocmai văzuse de ultimele evenimente.

— Dacă bărbatul care ne-a atacat are legătură cu Mol Consulta, le spuse Andrew, e clar că nu pe mine mă căuta…

Îşi ridică ochii spre Maya, aflată la fereastră. Apoi scoase cârdul pe care Ben îl găsise în buzunarul criminalului.

— Mâine o să aflu mai multe.

— Sunt curios cum, vru să ştie detectivul.

— Nu înţeleg.

— Faci anchetă în cadrul firmei?!

— O să fiu discret. Dacă Mol Consulta este implicată, o să aflu.

— Înţeleg că acum nu ne poţi spune nimic, deşi noi ţi-am spus totul…

— Pot merge mai departe doar dacă am certitudini. Agenţia la care lucrez este o firmă de consultanţă foarte influentă, nu o instituţie criminală.

Detectivul tocmai intenţiona să-l contrazică. Însă Maya avea o problemă mai importantă în momentul ăla:

— Voi chiar nu pricepeţi?! Ăla a vrut să mă omoare! Ar putea oricând să apară din nou.

Teama lăsase loc revoltei. Ben încercă să o calmeze.

— După părerea mea, nu o să rişte atât de repede. Şi nu aici, în centrul oraşului.

— Dacă e vorba de criminalul care a împuşcat-o pe Shamira, mă îndoiesc, îi răspunse Maya. Trebuie să anunţăm imediat poliţia.

— Haideţi să aşteptăm până mâine, propuse Andrew. Vreau să lămuresc nişte probleme înainte de…

— Puţin îmi pasă de problemele tale! ţipă Maya. Noi ce facem până mâine? îl aşteptăm pe criminal cu flori?!

Andrew meditã câteva clipe. Nu se gândise la acest aspect.

— Vă trimit într-un loc sigur. Am nevoie de…

Se uită prin cameră şi ridică receptorul telefonului cuplat la Recepţie. Vorbi cu Meaghan, apoi notă ceva pe o bucată de hârtie.

— Aveţi aici adresa mamei mele, Meaghan. Vă aşteaptă. Ne vedem mâine.

Ieşi din cameră îndemnându-i să plece cât mai repede.

Mayei i se făcuse frig dintr-odată. Îşi aprinse încă o ţigară, trăgând fumul până în fundul plămânilor. Tuşi sec, iar ochii i se înroşiră. Îl prinse pe detectiv de încheietura mâinii, strângându-l uşor.

— Crezi că putem avea încredere în Andrew?

Bărbatul o mângâie, trăgând-o protector la pieptul său.

— Părea foarte surprins când a văzut cârdul ăla…

— Şi dacă ne întinde o cursă?

— Nu ştiu, Maya. Avem o şansă. Altfel e… Hai să aşteptăm până mâine.

Ieşiră în grabă din hotel, în căutarea unui taxi.

23

Meaghan fusese o gazdă perfectă.

După o noapte albă în care tresărise la cel mai mic zgomot, Maya avea cearcăne. Ben încercase în zadar să-i abată gândurile negre povestindu-i cum agăţa fete la şcoală, speriindu-le cu o şo- pârlă. Şi multe alte trăsnăi, majoritatea inventate.

Spre dimineaţă reuşise să aţipească, cu capul sprijinit pe pieptul detectivului.

Doctorul apăru în timp ce stăteau la masă. O sărută pe Meaghan, apoi îi şopti lui Ben că ar fi bine să plece cu toţii cât mai repede, Părea foarte agitat.

Merseră până la centrul de închiriere a ambarcaţiunilor. Andrew se opri la doi paşi de o şalupă.

— Ai mobilul la tine? îl întrebă pe detectiv.

Acesta îl scoase şi i-l dădu. La fel procedă şi Maya. Pe urmă doctorul azvârli telefoanele în apă, la vreo douăzeci de metri de mal.

— O să vă luaţi altele! le spuse pe un ton foarte grav, înainte ca Maya să protesteze. Să mergem.

Andrew opri motorul şalupei abia când ţărmul nu se mai zărea. Maya îşi aprinse o ţigară, iar Ben începu să se joace cu nişte chei. Aşteptau încordaţi ca Andrew să le ofere, în sfârşit, nişte explicaţii.

Bărbatul se aplecă atingând apa cu degetele.

— Tipul de la cabană… Îl cheamă Dietmar şi lucrează într-adevăr pentru Agenţie.

— Care Agenţie?! întrebă Maya.

— Aşa îi spunem noi, Agenţia. E vorba de firma Mol Consulta. Individul face parte din Departamentul de Protecţie Internă, condus de un anume Heinz Degen. Pe el l-a sunat aseară, după ce Ben i-a pus dispozitivul de interceptare în telefon. Numărul de mobil este al lui Heinz. Am verificat.

— Şi de ce…? încercă să-l întrebe Maya.

— De ce? Probabil din aceeaşi cauză pentru care ţi-au spart casa. Documentele alea au aparţinut Agenţiei.

— Deci Agenţia a existat şi în 1902, cum bănuiam.

— Nu ar trebui să… Am jurat că o să păstrez secretul. Problema e că s-au întâmplat nişte evenimente care, în fine… Pe scurt, Agenţia controlează guverne, preşedinţi de stat, oameni de afaceri, generali din toată lumea. Noua Ordine Mondială. Asta urmăresc ei. În concluzie, Agenţia are puteri aproape discreţionare…

— Ce-i cu departamentul ăla de protecţie? îl întrebă Ben.

— Lucrăm cu informaţii clasificate. Departamentul de protecţie se asigură că nu transpiră informaţiile în afara firmei. Cum o fac? Ascultă telefoane, filmează tot ce mişcă, naiba ştie… Mai nou, înţeleg că se ocupă şi cu recuperarea unor documente.

— Iar cei 13 din lista noastră sunt…

— Sunt cei 13 membri ai Consiliului de Conducere. Un soi de miniştri dacă vreţi. Fiecare cu atribuţii bine delimitate în domeniul lui.

— Guvernul Mondial?! punctă Maya.

— Ştiu, sună a teoria conspiraţiei. Dar ăsta-i adevărul. Străbunicul meu, Albert Taylor, a fost membru în Consiliul Agenţiei. Aşa cum aţi intuit, funcţiile de conducere se moştenesc pe linie paternă. E singurul punct vulnerabil al Agenţiei. Iar voi l-aţi descoperit întâmplător. Poate că lucrurile s-ar fi oprit aici fără documentele alea…

— Dar sunt atât de importante, de compromiţătoare, încât să justifice nişte crime?! îl întrerupse Maya indignată.

— Bănuiesc că da. Nu-mi dau seama, sunt codificate. Iar codurile de decriptare se află în biroul lui Doug Archer.

— Archer ăsta este…

— Şefiil Agenţiei.

Maya se uită la Ben, parcă pentru a-i cere o părere. Detectivul frământa cheile.

Prin apropiere trecu un velier cu pânze. Bătea un vânt numai bun pentru o plimbare pe lac.

— Dacă am priceput bine, spuse Maya, avem un

presupus criminal. Dietmar, parcă…

— Da, îi confirmă Andrew.

— S-ar părea că individul ăsta a omorât-o pe Shamira. Avem un om de legătură, şeful departamentului de protecţie…

Doctorul îi confirmă din nou.

— Avem şi nişte documente care pot fi decriptate cu codurile din sediul Agenţiei… Cred că-i suficient ca să vorbim cu un procuror. Ce zici, Andrew?

— Ar fi complet inutil, Rose.

— Spune-mi Maya.

— OK, Maya. Criminalul ştie că i-am văzut faţa. Aici nu discutăm despre nişte pistolari din mafia siciliană a anilor ’40. Individul probabil a dispărut, e în drum spre Australia. Asta-i regula, poate să-ţi confirme Ben…

— Da, e foarte posibil.

— Neavând persoana, nu avem practic nimic, continuă Andrew.

— Dar declaraţiile noastre, documentele, Agenţia însăşi?

— Să le luăm pe rând. Ca să fie clar, vorbim strict despre probe. Pentru probe, ne trebuie un mandat de percheziţie. Cum convingi judecătorul să-ţi semneze mandatul, asta-i întrebarea. Cu declaraţiile noastre, sub cuvânt de onoare? Ce judecător sănătos la cap ar lua de bună chestia asta cu Guvernul Mondial având sediul în Biel?

— Există spargerea de la Londra, Shamira a fost ucisă, avem documentele, insistă Maya.

— Ai dreptate, avem documentele. Şi? Ce dovedesc ele? Că în 1902 existau Protocoalele. Voi încă nu înţelegeţi! Agenţia controlează tot. Cu un simplu telefon, ministrul de justiţie de la Berna o să închidă dosarul înainte să-l fi deschis cineva. În momentul ăsta, cu ce avem noi, o anchetă ar fi un fiasco total.

— Dar mi se pare absurd! se indignă Maya. Ce facem, stăm cu mâinile în sân?!

Ben îl privi pe Andrew, ignorând întrebarea Mayei.

— Doctore, să înţeleg că relaţia ta cu Agenţia a suferit

unele schimbări?

— Mă tem că am devenit indezirabil. Am simţit-o din comportamentul lor… Astăzi Doug a stat tot timpul închis în birou. N-am putut afla mai multe.

Detectivul se ridică şi îşi puse binoclul la ochi. O şalupă venea spre ei.

— Ar fi bine să ne grăbim…

Se îndreptară cu viteză înspre locul unde îşi lăsaseră maşina. Ben se întoarse spre Andrew:

— Ce propui, doctore?

Bărbatul privi peste umăr la ambarcaţiunea care se apropia.

— Voi doi nu mai sunteţi în siguranţă. Trebuie să plecaţi.

— Şi tu?

— Încerc să rezolv problema. O să iau cheia de decriptare. Poate aflăm ce-i cu documentul pe care îl vor.

— O iei aşa, pur şi simplu?!

Andrew urcă la volanul Toyotei fără să-i răspundă. Cei trei plecară cu câteva momente înainte ca şalupa care-i urmărise să ajungă la mal.

*

În drum spre aeroport, Maya îl rugă pe Andrew să tragă pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să aflu ce-i cu documentele, de ce a trebuit să moară sora mea, de ce mă vânează pe mine. Eu rămân aici! Ben?

Aproape că-i dădură lacrimile imaginându-se resemnată, înfrântă într-o bătălie pe care îşi promisese să o câştige. I-o datora Shamirei, i-o datora lui Nathan, i-o datora lui Moses…

Detectivul se decise rapid.

— Rămân cu tine.

— E alegerea voastră, le spuse doctorul. Cunosc din interim’ Agenţia. Ştiu ce vorbesc, credeţi-mă. Au la dispoziţie un întreg arsenal, oameni, informaţii, bani, instituţii. Voi nu vă daţi seama, ris- caţi enorm, inutil…

Maya îşi aprinse o ţigară. Se uită în ochii doctorului.

— Andrew, vrei să ne ajuţi?

— Da… Lăsaţi-mă să încerc.

— Nu mai ai timp. Până şi tu ştii asta. Trebuie să acţionăm la noapte. Intrăm în sediul Agenţiei.

Bărbatul rămase iniţial fără replică. Apoi zâmbi puţin ironic.

— Sper că a fost o glumă…

— Deloc!

— Maya, clădirea Agenţiei este un mic Pentagon. Peste tot sunt camere de luat vederi, agenţi înarmaţi…

— Dar tu ai cârdul de acces. Ştii de unde să luăm codul de decriptare. Ben, ce zici?

— Ar fi o ultimă şansă.

Nu se aşteptase ca detectivul să o sprijine atât de repede, fără obişnuitele semne de întrebare. Îi venea să-l strângă în braţe. Andrew în schimb părea în continuare şocat de idee.

— Mai bine haideţi să traducem Biblia în chineză. Pe cuvânt. Am avea mai multe şanse de reuşită. Voi chiar nu pricepeţi, e nebunie curată!

Însă Maya era hotărâtă să meargă până-n pânzele albe:

— Andrew, mâine-dimineaţă o să fie prea târziu. Agenţia ştie despre noi doi.

— Te-au tras pe linie moartă, doctore. Tu singur ne-ai spus că ai devenit indezirabil.

— Degeaba insistaţi, n-o să putem intra în clădire…

— Merită să încercăm.

Maya şi Ben aşteptară încordaţi un răspuns care nu mai venea. Doctorul rămăsese cu gândurile undeva departe. Tresări imperceptibil când un camion trecu în viteză pe lângă ei.

— Bine, fie. Ori la bal, ori la spital. O fac pentru tine, Maya…

Îi dădură lacrimile de bucurie. Detectivul o prinse de umeri, strân- gând-o la piept.

Cinci minute mai târziu abandonară maşina într-o parcare, luând un taxi până la casa unui fost coleg de şcoală de-al lui Andrew. Sperau să fie în siguranţă măcar

câteva ore. Aveau să discute despre cum să intre în sediul Agenţiei.

24

Depăşiră bariera la 3 şi 12 minute. Andrew trecu prin faţa sediului fără să oprească, ajungând în parcarea de la subsolul clădirii, în felul acesta îi evitase pe agenţii de la intrarea principală. Pe bancheta din spate, Ben şi Maya erau protejaţi de întuneric şi de geamurile fumurii ale maşinii.

Coborâră aproape de lift. Maya îi luă locul lui Andrew, rămânând la volan cu motorul pornit. Trebuiau să acţioneze rapid şi să îi ia prin surprindere. Doctorul îşi trecu legitimaţia printr-o fantă. Ledul verde se aprinse şi uşile liftului se deschiseră. Coborî împreună cu Ben în semiîntunericul de la etajul doi, unde se uită din nou la ceas, apoi la camera de luat vederi din capătul holului. Aveau maximum trei minute să revină jos, în parcare. Cu sau fără codul de decriptare.

Andrew deschise uşa din hol, aproape fugind înspre biroul lui Doug Archer. Nu era încuiat. Cei doi bărbaţi intrară, iar doctorul se precipită spre calculatorul şefului său. Folosi un memory-stick pentru a copia două fişiere, în timp ce Ben rămase fascinat de un acvariu imens, montat pe jumătate din perete.

— Repede, să mergem! îl trezi Andrew.

— Ai rezolvat?

— Da.

Îi arătă memory-stickul, punându-l apoi în buzunar. Erau la limită cu timpul. Încă cinci paşi şi ajungeau la lift. Doi agenţi de pază îşi făcură apariţia pe hol, fluturând lanternele în direcţia lor.

— Stai! Cine-i acolo?

Ben rămase în spatele doctorului. Erau încă prea departe ca să deschidă uşile liftului.

— Eu sunt. Andrew Taylor.

Fascicolul lanternei îi lumină faţa. Ben îi şopti să coboare singur.

— Rămân eu să-i aranjez.

Când Andrew se apropie şi deschise în sfârşit liftul, agenţii îl zăriră pe Ben. Nu avea altă soluţie decât să sară pe ei, pentru ca doctorul să poată pleca.

Îşi făcu elan şi se năpusti, doborându-i la pământ. În timp ce detectivul era prins într-o încleştare evident inegală, Andrew apăsă pe buton şi liftul ajunse la subsol.

Intră rapid în maşină, luându-i locul Mayei la volan. Îi arătă memory-stickul.

— Am reuşit!

— Şi Ben?

— Ne-au atacat agenţii de pază. Ben i-a ţinut în loc…

— Nu plecăm fără el.

— Îl aşteptăm, Maya… Uite, liftul coboară.

Becul de deasupra uşii clipi şi liftul se deschise. Agenţii de pază se repeziră afară cu lanterne şi pistoale în mâini. Andrew băgă în marşarier scrâşnind din roţi.

Când spulberă bariera parcării, auziră focuri de armă. Unul dintre gloanţe nimerise în caroseria maşinii. Maya ţipă îngrozită.

La aeroport, Andrew verifică orarul curselor internaţionale. Următorul zbor înspre Londra era peste două ore. Cu cât rămâneau mai mult în Biel, cu atât creşteau şansele de a fi prinşi. Trebuiau să câştige timp punându-i pe o pistă falsă. Înainte de a da lovitura la Agenţie, Andrew închiriase o maşină pe numele fostului său coleg de şcoală. Totodată, rezervase trei bilete de avion. Planul stabilit dinainte împreună cu Ben şi Maya era să plece spre Paris, pe autostradă, lăsând impresia că, de fapt, vor fugi cu avionul la Londra. Părea cea mai bună soluţie pentru a se distanţa de un pericol iminent.

Se urcară în Volkswagenul închiriat, în parcarea de lângă aeroport.

— Nu pot să plec fără Ben, îi spuse Maya, încă marcată de evenimentele de la sediul Agenţiei. Trebuie să mergem la poliţie, Andrew.

— Doar dacă vrei să ajungem în arest. Spargerea a fost filmata de camerele de luat vederi; Maya. Au probe

evidente. Noi ce dovezi avem, în momentul ăsta?

— Păi… Ben?

— Crezi că mai este în sediul Agenţiei? Am pus mâna pe codul de decriptare. O să aflăm ce-i cu documentul ăla…

— Şi dacă îl omoară pe Ben?

— Nu au niciun interes. Apropo, Ben ştie unde se află documentele originale?

— Nu, minţi Maya.

— Atunci s-ar putea să le treacă prin cap să încerce un schimb.

— Un schimb?!

— Da. Noi le dăm documentele, ei ni-l dau pe Ben. Dar înainte de toate, cred că mai tare mă vor pe mine decât hârtiile alea…

— De ce spui asta?

— Am trădat, Maya. Am ieşit din sistem, am jurat strâmb, am furat informaţii strict secrete. Ăştia nu se joacă. Dacă apuc să vorbesc, nu-i mai spală nici apele Iordanului. Sunt disperaţi. Acum, important este să plecăm mai repede din Biel, să ne piardă urma.

Porni maşina. Maya părea neîmpăcată cu gândul că îl abandonaseră pe Ben. Dar era prea speriată. Trebuiau să fugă, să se ascundă.

Andrew o rugă să caute într-un ghid o pensiune în afara Parisului. Urmau să ajungă în 4–5 ore, dacă totul decurgea conform planului.

*

Maya îşi ţinea ochii închişi, încercând în zadar să aţipească. Încă era în stare de şoc.

Andrew îşi verifică ceasul, noul său Omega.

— Ajungem în jumătate de oră sper, îi spuse Mayei. Ai vreo prietenă în Paris?

— Am avut. S-a căsătorit şi e plecată în Canada.

— O să ne cazăm curând. Ne trebuie puţină odihnă.

— Crezi că-i posibil să ne găsească Agenţia?

— Avem un avans de două ore. Vreau să cred că habar n-au încotro am plecat.

Ajunseră la o pensiune într-una din suburbiile de sud ale

Parisului. Andrew o rugă pe Maya să îl aştepte în maşină, apoi plecă să vadă dacă puteau rămâne acolo. Un bătrânel simpatic, cu chelie, care aducea puţin cu Louis de Funes, îi întinse cheile în schimbul unei hârtii de o sută de euro. Andrew insistă să nu-i fie trecut numele în registru, strecurându-i încă o sută de euro. „Sunt într-o delegaţie cu o colegă. Nu vreau să am necazuri acasă”, îi explică proprietarului.

Maya făcu un duş. Se simţea extenuată. Zece minute mai târziu, Andrew încercă să o îmbrăţişeze protector, însă ea îl respinse. Era bulversată şi, înainte de toate, foarte supărată. Oare ce se întâmplase cu Ben? Mai trăia? De ce Andrew nu-l ajutase să scape?

Îşi aprinse o ţigară şi se cuibări în pat, cu genunchii sub bărbie. Doctorul trase draperiile, întinzându-se pe canapea. Adormiră târziu şi când se trezi Maya constată că se înnoptase. Andrew era plecat.

Dintr-odată se simţi rău. Nu mâncase de ceva vreme şi emoţiile îi declanşaseră crampe la stomac. Se gândi să iasă din cameră şi să-şi cumpere ceva.

Uşa se deschise făcând-o să tresară. Era Andrew. Doctorul îi zâmbi.

— Am adus de mâncare şi o cafea fierbinte.

— M-ai speriat.

— Scuză-mă.

— Ai picat la ţanc. Tocmai voiam să ies. Am o foame…

După două sendvişuri, începu să vadă lumea cu alţi ochi. Luă o gură de cafea şi vru să-şi aprindă o ţigară. Pachetul era gol. Îl strânse în pumn nervoasă, azvârlindu-l într-un colţ al camerei.

— Mă duc să-ţi cumpăr, se oferi doctorul.

— Lasă. Hai să rezolvăm cu documentul. Am aşteptat o groază momentul ăsta.

Andrew scoase memory-stickul din buzunar, pe urmă se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci?

— Să iau laptopul lui Ben.

— L-ai pus în maşină?

— Nu… L-ai luat tu?!

— Nu!

— La dracu'! A rămas la aeroport! în Toyota cu care am fost în Agenţie…

Ieşi din cameră trântind uşa. Maya se ridică din fotoliu, urmându-l. Răscoliră Volkswagenul fără folos. Laptopul lui Ben, şi odată cu el documentul criptat, rămăsese în Biel. Iar acum probabil se afla pe biroul lui Doug Archer.

— Ce tâmpenie! exclamă Andrew, lovind cu piciorul în roata maşinii. Cum am putut să-l uităm acolo?

Maya părea la fel de dezamăgită. Pe urmă îşi aminti de e-maikil pe care i-l trimisese lui Paul, vărul ei din America.

— Ai idee, ăştia au internet aici?

— Cred că da. De ce?

— Hai cu mine!

Ajunseră la recepţia pensiunii, unde bătrânelul simpatic îi invită să intre pe internet de pe calculatorul lui. Maya îşi accesă contul de mail, tastând parola Einstein2002. Apoi începu să caute mesajul trimis lui Paul.

— Nu se poate! Nu înţeleg…

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Andrew.

Maya îi arătă pe ecranul calculatorului, explicându-i despre mesajul care avea ataşat documentul de la Moses. În mod normal ar fi trebuit să-l găsească în arhivă, la rubrica Sent – Mesaje trimise. Ştia cu aproximaţie data la care-i scrisese lui Paul, însă mesajul dispăruse înghiţit parcă de o gaură neagră.

— E absurd! ţipă Maya, trântind tastatura. Nu pricep de ce…

— S-ar putea să fie o explicaţie.

Îl privi pe Andrew cu ochii mari, aşteptând continuarea.

— Agenţia… Cineva de la Agenţie e posibil să fi intrat în contul tău şi să-ţi fi şters mesajul. Pentru ei, este *piece of cake.* Ştii cum poţi să verifici dacă aşa s-a întâmplat?

— Cum?

— Sună-l pe vărul tău şi întreabă-l dacă mai are mesajul în căsuţa lui de mail.

— N-am numărul de telefon.

— Atunci scrie-i un mail. Mai ţii minte adresa?

— Ăăă, cred că da… paul_cohen@gmail.com.

— Trimite-i un mesaj şi vezi ce spune.

Îi scrise câteva rânduri, apoi apăsă butonul Send. Din păcate asta nu rezolvă problema. Paul îi răspunse prompt, confirmând temerile lui Andrew. Însă surpriza veni la câteva secunde după, sub forma unui nou mesaj ajuns în căsuţa de e-mail a Mayei.

Aparent era trimis tot de Paul şi conţinea trei propoziţii fără prea multe ambiguităţi: „Ben vrea documentele. Vino cu ele în Biel. Nu fa prostii!”

— Ce-i cu asta?! îl întrebă pe Andrew. Paul nu ştia nimic despre Ben, nu i-am spus. Nici măcar despre Biel n-am amintit! De unde…?

Doctorul citi din nou mesajul şi fu cât se poate de sigur pe el:

— E clar. Nu Paul ţi-a scris, cred că eşti de acord. Băieţii de la Agenţie ţi-au monitorizat contul de mail, au văzut cu cine ai luat legătura şi i-au spart contul lui Paul. Pe urmă ţi-au trimis rapid mesajul ăsta, intuind că n-o să rămâi prea mult la calculator… Ar fi bine să plecăm. E posibil să ne fi localizat deja.

— Şi unde mergem?

— Nu ştiu. Acum avem codul, dar ne lipseşte documentul…

— E la Londra.

Se uită din nou la mesaj,

— Ce-or fi vrut să spună cu chestia asta, „Nu fa prostii”?

— Vor să nu implicăm poliţia. Hai să ieşim, te rog.

Căzură de acord să se îndrepte spre capitala Angliei. Chiar dacă Maya era puţin confuză în legătură cu mesajul ciudat, oricum le trebuia documentul ca să-l poată traduce cu ajutorul codului de decriptare.

Ocoliră centrul Parisului, ajungând în partea de nord a oraşului. Andrew trase pe dreapta, într-un refugiu, ca să decidă în ce direcţie să-şi continue drumul. Se uitară pe hartă.

— Aş zice să mergem spre portul Le Havre. Trebuie să

găsim acolo un feribot spre Anglia.

— OK. Şi după aia ne-ar trebui o maşină spre Londra.

— Sau trenul… Ar fi bine să stăm undeva în afara Londrei, Maya, Am fi mai în siguranţă decât în oraş.

— Vreau să te întreb ceva.

— Da…

— Eşti convins că sunt pe urmele noastre?

— Da, sunt foarte convins. Tot ce sper este să nu dea de noi, stt fi plecat suficient de repede.

Doctorul căută pe hartă cea mai apropiată ieşire spre autostrada Al 4, apoi opri la o benzinărie de unde Maya îşi cumpără ţigări. Aveau de mers mai puţin de două ore.

25

Deschise geamul şi aruncă ţigara. De minute bune se gândea la Ben, îl vedea coborând din maşină în parcarea Agenţiei, apoi şi-l imagina luptându-se cu agenţii de pază. Se simţea oribil.

În ultimul timp, umblase pe un teren cu nisipuri mişcătoare. Era obişnuită să gândească matematic: greutatea unui corp egal masa acestuia înmulţită cu acceleraţia gravitaţională. În cazul Agenţiei, toate concluziile la care ajunsese păreau relative. Ar fi vrut ca Andrew să-i clarifice anumite lucruri, iar drumul până în portul Le Havre părea un moment bun.

— Andrew, nu pricep o chestie. De ce fugim ca nişte criminali de drept comun? Mi-ai prezentat Agenţia asta de parcă ar fi Dumnezeu pe pământ!

— Şi eu aş avea aceleaşi semne de întrebare în locul tău. Hai să-ţi explic… Ce ştii despre cavalerii templieri?

— Dacă nu greşesc, Ordinul Templierilor a fost înfiinţat de nişte călugări. Templierii îi protejau pe pelerinii veniţi la Ierusalim după cruciadele de eliberare a Pământului Sfânt.

— Se întâmpla în anul 1119. Hugues de Payns şi Goddfrey de Saint-Omer, împreună cu alţi şapte cavaleri, puneau bazele unui ordin de călugări-războinici. Regele Ierusalimului le-a stabilit reşedinţa în moscheea Al-Aqsa, ridicată pe ruinele templului construit de Solomon în jurul anului 950 înainte de Hristos. Templul ăsta era venerat atât de creştini, cât şi de evrei şi musulmani.

— Ştiu că templierii au încercat să-i apropie pe creştini de musulmani.

— Ai dreptate. La un moment dat, au fost primiţi în Ordin şi iii de şeici, tocmai în scopul ăsta. Oricum, exista o selecţie! Un tânăr putea să îmbrace mantia albă cu cruce roşie doar dacă avea sânge nobil din partea ambilor părinţi. Prin Conciliul de la Troyes, din 1128, templierii au

fost recunoscuţi oficial de Biserica catolică şi au devenit supuşi ai Papei…

— Formând astfel un soi de armată privată a Vaticanului.

— Exact. Creştinii cu dare de mână din Europa, dornici să participe la recucerirea Pământului Sfanţ, au donat importante cantităţi de aur, dar şi pământuri, castele, fortăreţe, oraşe întregi. Tinerii nobili care doreau să devină Cavaleri îşi donau întreaga moştenire. Ordinul s-a extins repede şi a început să prospere.

— Se spune că de fapt templierii au acumulat o avere imensă şantajând Vaticanul. Erau deţinători ai Sfântului Graal şi ai adevărului despre Isus, care potrivit lui Dan Brown fusese căsătorit cu Maria Magdalena.

— Da, asta e o pură speculaţie, susţinută prin romanul *Codul lui Da Vinci.* O diversiune menită să inducă un presupus conflict cu tentă religioasă între Vatican şi descendenţii templierilor. Complet fals! în paranteză fie spus, Agenţia a avut tot interesul să promoveze cartea. După cum ştii, a apărut şi un film, s-a creat un adevărat fenomen Dan Brown.

— Nu înţeleg. Ce ar fi avut de câştigat Agenţia?

— Ai puţină răbdare…

— Deci Vaticanul nu a fost şantajat?

— Absolut deloc. Dimpotrivă, Vaticanul i-a sprijinit pe templieri să trimită cât mai mulţi catolici la Ierusalim. Iar averea Ordinului are şi o altă explicaţie. Marea inovaţie financiară a Ordinului a fost scrisoarea de schimb – un soi de carte de credit, dacă o comparăm cu instrumentele bancare actuale. Templierii emiteau o poliţă pe numele unui pelerin care, spre exemplu, depunea bani, bunuri sau obiecte de valoare la Londra. Apoi călătorea liniştit până la Ierusalim, fără frica de a fi tâlhărit pe drum. Odată ajuns la destinaţie, îşi putea retrage suma depusă la Londra. Evident, cu o anumită dobândă. Ţine cont că pe vremea aia Biserica interzicea cămătăria.

— E adevărat că bijuteriile Coroanei Angliei şi tezaurul Franţei au fost în custodia Cavalerilor?

— Uau! Văd că eşti în temă. Ordinul era cea mai sigură bancă la vremea aceea. Avea un profit anual de zece ori mai mare decât regatul Franţei. Gândeşte-te că numai casele regale puteau bate monedă. Şi totuşi Ordinul avea monedă proprie, inscripţionată, culmea, cu simbolul sărăciei: doi cavaleri călare pe un singur cal.

— Înţeleg că a avut şi o perioadă de declin…

— În 1187, armata lui Salah ad-Din a cucerit Ierusalimul, iar liderul arab le-a dat creştinilor un răgaz de 40 de zile să părăsească oraşul. Faţă de templieri a aplicat legea jihadului: ori te converteai la islamism, ori erai decapitat. Câţiva ani mai târziu, alungat din Ierusalim, Marele Maestru Jacques de Molay a intrat în Paris cu o suită de Cavaleri, sclavi negri şi o imensă cantitate de aur, argint şi bijuterii.

— Şi aici intervine mâna lui Filip cel Frumos şi a Vaticanului.

— De fapt, mâna Papei Clement al V-lea, marioneta regelui Filip. Trebuie spus că Filip era înglodat în datorii. Se împrumutase de la Ordin. Voia să devină Cavaler, dar fusese refuzat de Marele Maestru. Au urmat represaliile. Un fost, cavaler exclus din Ordin i-a furnizat Papei Clement mărturii cum că templierii practicau în secret ritualuri profanatoare. Aşa că regele i-a dat pe mâna Inchiziţiei.

— Iar Inchiziţia i-a torturat până au recunoscut toate învinuirile: renegarea lui Isus, practicarea sodomiei, închinarea la diavol.

— Marele Maestru a fost ars pe rug împreună cu alţi doi Maeştri. Se spune că Jacques de Molay i-ar fi blestemat pe rege şi pe Papă. Coincidenţă sau nu, Filip şi Clement au murit la puţin timp. Papa Clement apucase să abolească Ordinul Templului, însă cu titlu provizoriu. În realitate, îi absolvise pe templieri de orice vină în cadrul unui proces secret, potrivit unor documente ale Vaticanului descoperite recent.

Andrew depăşi un autocar cu număr de Finlanda şi dădu drumul la ştergătoare. Începuse să plouă binişor.

— Şi mai departe, ce s-a întâmplat cu templierii? Ce legătură au cu Agenţia?

— Încă înainte de arderea pe rug a lui Molay, în interiorul Ordinului se formase un veritabil cult al secretului. Întrunirile Maeştrilor erau inaccesibile Cavalerilor, corespondenţa organizaţiei era criptografiată, iar Regulamentul nu era cunoscut de simplii cavaleri. I|l citez din memorie un pasaj din Regulament: „Din viaţa noastră nu vedeţi decât coaja care se află în exterior, dar nu bănuiţi puternicele precepte care se află înlăuntru”. Am încheiat citatul. Se ştie că în interiorul organizaţiei s-a format o conducere din umbră, un Templu Negru. Practic, un grup de iniţiaţi. Adevăraţii şefi ai Ordinului nu erau cunoscuţi publicului şi nici măcar în interiorul organizaţiei.

— Deci se presupune că au scăpat măcelului iniţiat de Filip?

— Aici voiam să ajung. Templul se plasa, în concepţia lor, deasupra Bisericii şi a Statului. Maeştrii templieri din umbră, cei din Templul Negru, urmăreau un plan de organizare a lumii civilizate, Ei visau la un singur domnitor al pământului, arbitru suprem al şefilor politici şi religioşi, ales de un Consiliu al înţelepţilor…

— Guvernul Mondial? Agenţia Mol Consulta?!

— Mol… Molay… Ne apropiem de miezul problemei, Maya. Filip nu a reuşit să pună mâna pe averea templierilor. Şi nici să distrugă Ordinul. Pentru că au rămas cei din Templul Negru. Ei ştiau unde se afla averea. Ei au pus-o la loc sigur. Şi au continuat să spere că planul lor se va înfăptui într-o zi. Însă ulterior au acţionat mult mai subtil, fără să atragă oprobriul public, fără să stârnească invidia curţilor regale.

— Prin intermediul Agenţiei? Agenţia este Templul Negru?

— Ar putea fi. Dar Agenţia ar putea fi şi *legătura* cu Templul. Un fel de organ executiv. Cert este că, la 400 de ani de la dispariţia oficială a cavalerilor templieri, a luat fiinţă o organizaţie secretă, temută şi extrem de puternică

– Masoneria. Asemănările dintre francmasoni şi templieri sunt numeroase, după cum cred că ştii.

— Vrei să spui că Masoneria este o creaţie a Templului Negru, a templierilor din umbră?

— Templierii nu puteau să-şi ducă planul la bun sfârşit fără o astfel de organizaţie. Aveau nevoie de o reţea globală capabilă să influenţeze curţile regale şi implicit cursul istoriei. În cel mai rău caz, francmasonii ar fi încasat loviturile. Erau ca o ţintă falsă. Templierii practic încetaseră să existe.

— Crezi că poveştile din jurul masonilor au o bază reală? Sunt chiar atât de puternici pe cum spune teoria conspiraţiei?

— Masonii sunt foarte puternici, Maya. O să-ţi explic. Dar întâi, să revin la templieri şi la legătura cu masonii. În castelul Rosslyn din Scoţia, construit în 1446 de William Sinclair şi ulterior considerat a fi un soi de cartier general al Cavalerilor, există multe simboluri specifice Ordinului. Mielul lui Dumnezeu cu o cruce în braţe sau doi călăreţi pe acelaşi cal ar fi două dintre ele. După trei sute de ani de la ridicarea castelului Rosslyn, descendenţii lui William Sinclair au devenit şefi ai Francmasoneriei scoţiene. Coincidenţă sau nu, cel mai mare rang al Francmasoneriei este cavalerul templier, iar organizaţia de tineret a francmasoneriei se numeşte De Molay.

— Am citit undeva că 14 preşedinţi americani au fost francmasoni. Asta apropo de puterea organizaţiei.

— Lista cu personalităţi e foarte lungă… Casa Albă e doar un mic capitol. Ce vreau să reţii este că Masoneria a fost creată de templierii Templului Negru, sprijiniţi la rândul lor de Vatican. Iar pe masoni îi controlează Agenţia.

— Şi ce urmăreşte Agenţia?

— Planul templierilor, aşa cum era schiţat încă de pe vremea lui Jacques de Molay. Noua Ordine Mondială. Gândeşte-te puţin. Formarea marilor corporaţii transnaţionale, explozia globalizării şi a instituţiilor politice şi financiare mondiale – ONU, NATO, Uniunea Europeană, Uniunea Nord-Americană, Banca Mondială,

FMI – toate sunt create şi dirijate de Agenţie, cu ajutorul Masoneriei. Ce anume şi dacă este ceva deasupra Agenţiei, habar n-am…

Maya îşi aprinse o ţigară. Piesele din puzzle începeau să se lege.

— Deci Vaticanul şi Agenţia au avut relaţii foarte bune, cu excepţia acelui episod cu Papa Clement.

— Normal că au avut! Vaticanul i-a creat pe templieri, templierii i-au născocit pe masoni, iar ultimii sunt dirijaţi de Agenţie. Cum îţi spuneam, *Codul lui Da Vinci* a fost o mare manipulare. Ca şi aşa-zisele proaste relaţii dintre Masonerie şi papalitate. Vaticanul e infiltrat de masoni, Maya, până şi copiii ştiu asta. Ai să spui că Vaticanul a reacţionat dur în câteva rânduri faţă de Masonerie. Simple diversiuni. Nu dădea bine în urechile catolicilor o relaţie frăţească între Masonerie şi Vatican. Suna ca dracu'. Şi atunci papalitatea a avut două-trei ieşiri războinice de-a lungul istoriei.

— Averea templierilor… Spuneai că are legătură cu Vaticanul.

— Sigur că are. Vaticanul i-a ajutat enorm pe templieri, i-a încurajat să-i ducă pe credincioşi la Ierusalim, le-a creat nişte facilităţi extraordinare. Dar în niciun caz nu a fost vorba de un şantaj. Nu deţineau templierii vreun secret despre Isus, să fie clar. Gândeşte-te puţin: ar fi riscat Papa Clement să-i aresteze şi să-i omoare pe templieri, dacă ar fi existat un document sau o probă clară că Isus a fost căsătorit şi a avut copii? Plus că Vaticanul nu putea să-i aresteze pe absolut toţi Cavalerii. Dovadă că foarte mulţi au scăpat. A fost vorba atunci doar de lăcomia regelui şi a Papei. Templierii au profitat de o conjunctură favorabilă şi au fost suficient de abili încât să strângă o imensă avere. Pe care, de altfel, nu a găsit-o nimeni până în prezent.

— Bun… Ca să înţeleg, acum Agenţia se foloseşte de Masonerie – o creaţie a templierilor pentru a implementa Noua Ordine Mondială. Sau planul Templului Negru. Ar putea fi de fapt un plan al Vaticanului?!

— Nu este exclus…

— Şi ce legătură ar avea Protocoalele cu Agenţia? De ce se dau acum de ceasul morţii să le recupereze?

— Mă frământă şi pe mine întrebarea asta. Protocoalele înţelepţilor Sionului reprezintă practic un mic ghid pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale. Unii spun că ar fi fost discutate la primul congres al Mişcării Sioniste.

— Dar nu prea se leagă…

— Aşa e. Ceva îmi scapă. Protocoalele îi tratează foarte dur pe creştini. Iar în Consiliul Agenţiei majoritatea sunt creştini. Doar Levi, Eben şi Ronel sunt evrei.

— Templierii nu erau exclusiv creştini?

— La origine, da. Erau catolici. Printre altele, au fost custozii unor relicve sfinte, ca Giulgiul lui Isus sau stâlpul orizontal al crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul. Credinţa le-a fost alterată în timp de un curent filosofico-religios care îmbina teologia creştină cu filo- sofia elenistică greacă şi cu unele religii orientale, susţinând posibilitatea unei cunoaşteri mistice. Aşa au intrat în Ordin musulmani, fii ai unor prinţi arabi foarte bogaţi, şi chiar evrei. Fiind răspândiţi în întreaga lume, ultimii au ajutat mult la dezvoltarea reţelei francmasonice începând cu secolul al XVII-lea. Faptul că reprezentanţi ai unor religii diferite au devenit Cavaleri a fost în deplină concordanţă cu principiile Ordinului, care plasau Templul deasupra Bisericii.

— Deci e greu de spus dacă Agenţia şi Templul Negru sunt una şi aceeaşi…

— Aici pot să fac doar speculaţii, Maya. Rolul meu în cadrul Agenţiei a fost bine delimitat. În Consiliul de Conducere mă ocupam de departamentul Culte. Foloseam reţeaua globală a Masoneriei pentru a implementa Noua Ordine.

— Nu prea înţeleg o chestie… Adică o Agenţie anonimă dintr-un orăşel elveţian dirijează totul din umbră, fără ca nimeni să sesizeze?! Şi asta de zeci de ani?!

— Asta m-am întrebat şi eu când am ajuns acolo. Mi se părea puţin absurd. Pe urmă, am descoperit mecanismul. Unul foarte simplu, de altfel. Agenţia sau Templul Negru –

nu ştim deocamdată, au creat reţeaua francmasonică globală şi au dezvoltat-o continuu, susţi- nând-o din punct de vedere financiar cu averea templierilor. Aşa cum eu nu cunosc vreo legătură între Agenţie şi Templul Negru, la fel masonii nu ştiu despre existenţa Agenţiei. Maeştrii francmasoni de grad înalt ţin legătura cu anumite persoane din Agenţie. Reţine, este o comunicare între persoane, nu între organizaţii. Totul codificat, bineînţeles. Informaţiile circulă în ambele direcţii şi pot fi accesate cu un cod de decriptare. De fapt, cu mai multe *chei,* care se schimbă periodic.

— Nişte chei de genul celei pe care am furat-o noi din Agenţie…

— Exact. Informaţiile sunt ordonate pe departamente, iar fiecare departament are secţii de criptare-decriptare. Asta până la un punct, pentru că există în etapa finală nişte nume de cod pentru fiecare organizaţie importantă din lumea asta. Şi pentru fiecare funcţionar important, indiferent că-i vorba de preşedintele SUA, secretarul general al NATO sau directorul FMI.

Discuţia cu Andrew o lămurise asupra unor aspecte neclare. Dacă lucrurile stăteau aşa cum doctorul le prezentase, însemna că Agenţia avea o problemă infinit mai gravă decât recuperarea documentelor de la Maya.

— Vreau să te întreb ceva, Andrew. Dacă cei de la Agenţie ar şti că mi-ai spus toate astea…

— Sunt pe lista lor neagră din momentul în care am plecat din Biel. Mi-am încălcat legământul faţă de Agenţie.

— Îmi închipui că nu ai procese de conştiinţă. Au omorât-o pe Shamira, au încercat acelaşi lucru cu mine, îl ţin ostatic pe Ben…

Bărbatul nu-i răspunse. Încetini maşina şi după cinci sute de metri fu nevoit să oprească. Fusese un accident pe autostradă, la doi kilometri în faţa lor, după cum scria pe un panou cu afişaj electronic. Maya ar fi vrut ca ambuteiajul să dureze cât mai mult. O captivase discuţia cu Andrew despre Agenţie.

— Legat de Noua Ordine Mondială, insistă Maya. Tu

cum vezi chestia asta?

— Un proces aparent democratic. Gândeşte-te la nişte evenimente recente. Aderarea noilor state la Uniunea Europeană, impunerea unei Constituţii fără referendum. Tratatul de la Lisabona va fi ratificat de parlamente, nu prin votul electoratului. Numai irlandezii vor merge la urne. Iar în cazul unui eşec, Agenţia are deja variante. Nedemocratice, subliniez. Există un Plan şi trebuie înfăptuit.

— Să înţeleg că tu ai o problemă legată de principii.

— Globalizarea şi Noua Ordine par a fi filosofia de viaţă a elitei mondiale. Ori îmbrăţişezi această filosofie, ori eşti în afara elitei, în afara clasei conducătoare. Ţi se taie imediat accesul la resurse, la tehnologia de ultimă oră, la un nivel de trai decent. Descoperi peste noapte că eşti înglodat în datorii şi ai o singură şansă să poţi supravieţui…

— Să accepţi *filosofia.*

Autostrada fu deblocată şi Andrew porni maşina.

— Uită-te la ce se întâmplă în Orientul Mijlociu. La ţări ca Irak sau Iran. Când stai cu fundul pe imense rezervoare de petrol, e greu să accepţi Noua Ordine Mondială. Dar asta ar suna aiurea, mai ales din gura americanilor. Şi atunci se găsesc soluţii. Inclusiv pentru ţări ca Islanda sau Norvegia, care se codesc să adere la Uniunea Europeană. Ţine minte, Agenţia are planuri pe termen lung. Îţi spune ceva fenomenul încălzirii globale?

— Aud despre asta în fiecare zi.

— O mistificare grosolană, promovată de Agenţie. Peste 50, 60 sau 100 de ani, când o să depindem foarte puţin de petrol, iranienii or să fie în Uniunea Europeană. Asta chiar dacă, din punct de vedere geografic, au prea puţine legături cu continentul.

— De ce spui că n-o să mai depindem de petrol? Sunt milioane de maşini în toată lumea…

— Ai răbdare. Ai văzut, în august au început să cadă bursele din America. E doar începutul unei crize financiare globale iniţiate de Agenţie în urmă cu câţiva ani. Urmează

falimentele unor bănci. Importante cantităţi de bani vor dispărea de pe piaţă, pentru a fi plasate cu profit înzecit în ţări falimentare sau în ţări abia ieşite din regimuri totalitare. Lipsa creditării va prăbuşi comerţul cu case şi maşini. Marile firme constructoare de maşini vor fi aproape de faliment. Statul le va întinde o mână de ajutor, dar cu un preţ: introducerea motoarelor eco, pe bază de biocombustibili, hidrogen sau energie electrică. Consumul de petrol va scădea puternic în următoarele decenii. Preţul petrolului va creşte. Şi nu din cauza încălzirii globale, ci în urma unui calcul rece. Orientul Mijlociu va fi o oază de linişte atunci când Israelul şi Iranul vor fi parte a Uniunii Europene. Ştiu că acum sună SF. Dar asta e Noua Ordine Mondială. O lume fără graniţe, cu un singur guvern, o singură Biserică, un singur conducător. Poate că nici nu-i o idee rea…

Un indicator îi arătă lui Andrew ieşirea spre şoseaua N282. Mai aveau de mers foarte puţin până în portul Le Havre.

26

Opriră să mănânce într-o benzinărie din apropierea portului. Maya îi zâmbi lui Andrew pentru prima dată după multe ore de încordare.

— Cum ajungem la Londra? îl întrebă în timp ce îşi punea zahăr în ceaşca de cafea.

— Cel mai indicat ar fi să luăm un feribot până în Brighton, iar de acolo să continuăm cu trenul.

— Am putea rămâne în Maidstone. E un orăşel la 50 de kilometri sud-est de Londra. Am un amic acolo, sper să-l găsim acasă.

Îi intrase frigul în oase. Tremura toată când se îmbarcară spre Brighton, pe o ploaie rece şi deasă. Andrew o înveli cu o pătură, aducându-i în cabina feribotului ceai fierbinte, cu multă lămâie.

I se părea aiurea să se plângă, ştiind că Ben rămăsese în mâinile unor criminali. Se simţea vinovată. Îl abandonase, fugind cu Andrew, deşi argumentele doctorului reuşiseră să o convingă. Apelând la poliţie în momentul respectiv, nu ar fi făcut decât să complice lucrurile. Trebuiau mai întâi să descâlcească iţele şi ulterior să atace Agenţia cu probe foarte solide. Trebuiau să-l salveze pe Ben. „Numai de n-o fi prea târziu” gândi Maya.

Din gara Brighton îşi luară bilete de tren pentru Maidstone. Maya moţăi în vagonul de clasa întâi, în timp ce Andrew o veghe răsfoind reviste de cancanuri. Îi era imposibil să doarmă.

Seara, pe la nouă, ajunseră în Maidstone. Un taxi îi lăsară în faţa unui bloc vechi, în care la un moment dat fusese o fabrică de confecţii.

Maya intră în lift, rugându-l pe doctor să tragă uşa culisantă. La ultimul etaj, apăsă butonul soneriei.

— Roland e pictor, nu ne-am văzut de mult. E un tip mai ciudat, dar foarte de treabă, ai să vezi.

Le deschise un bărbat în chiloţi, tatuat pe piept, cu părul

prins în coadă. Avea o figură de dur. Faţa i se destinse într-un zâmbet după câteva momente de consternare:

— Maya?!

— În persoană!

Se îmbrăţişară ca doi vechi prieteni, apoi Maya îl prezentă pe doctor:

— Andrew… vărul meu din Elveţia.

Pictorul îi strânse mâna şmechereşte, studiindu-l din cap până-n picioare. Intrară într-o cameră mare, un soi de living în care Ronald insistase să fie original, aranjându-şi printre altele şi un pat matrimonial. Când Maya sunase la uşă, amicul ei se hârjonea cu o mulatră. Tânăra întinsă pe pat în pielea goală nu se arătă deloc stingherită de apariţia lui Andrew. Îşi trase cearşaful, aprinzându-şi o ţigară. Ronald o privi ca pe un obiect de decor.

— Scuze, nu mă aşteptam la musafiri, le spuse bărbatul, apoi îşi luă blugii şi tricoul aruncate pe jos. Ce beţi, whisky, vin, votcă?

— Whisky e perfect, decise Maya, după un schimb de priviri cu Andrew.

Doctorul încerca să se acomodeze cu mediul înconjurător. Ochii îi lunecau când spre mulatră, când spre picturile imense, agăţate pe pereţi. Majoritatea erau nuduri în stil expresionist abstract.

— Credeam că m-ai uitat, scumpete! reluă Ronald discuţia, după ce turnă băutura în pahare. Ce vânt te-aduce?

— Am nişte afaceri…

Mulatra se ridică uşor din pat şi trecu prin faţa lor ca la un casting pentru filme porno. Andrew îi urmări atent formele perfecte cu care natura o înzestrase.

— O să stăm o noapte la tine, continuă Maya. Te superi?

— Asta-i bună! Normal că mă supăr!

Râse zgomotos, ca la cea mai bună glumă de pe planetă.

— E perfect, îl asigură Maya. Lasă-ne să luăm de mâncare pentru toată lumea.

— Trei persoane. Ea o să plece, îi spuse Roland, îndreptându-şi privirea spre uşa în spatele căreia

dispăruse mulatra.

— Ai internet?

— Uite-acolo, la birou.

Maya se ridică şi trase scaunul din faţa calculatorului. Găsi pe Google un restaurant cu livrare la domiciliu şi notă numărul de telefon. Apoi îi întrebă pe cei doi bărbaţi ce preferinţe aveau.

O oră mai târziu, atmosfera se înveseli în jurul mesei, unde Ronald fumă marijuana. Lui Andrew începuse să-i placă de amicul Mayei, care se lansase în comentarii la adresa artişilor neînţeleşi.

— Auzi, Maya, ghici care-i ultima găselniţă în branşa noastră? Pictura pe coajă de pâine! Idiotul de Will, îl ştii, ochelaristul brunet cu faţă de milog, a vândut două tablouri din astea cu zece mii de euro. Tu îţi dai seama? Zece mii de euro! Un miliardar excentric a pus botu'. L-am întrebat şi eu pe fraieru' ăla dăcă nu vrea un nud pe bob de orez sau o natură moartă pe sâmbure de cireaşă, ha, ha, ha. Ce nebuni!

Studiind picturile de pe pereţi, Andrew îşi spuse că nici Ronald nu era în toate minţile. În plus, avea şi un comportament specific.

Spre miezul nopţii, se retraseră în camere. Andrew urcă nişte scări şubrede pentru a ajunge într-un fel de mansardă sărăcăcios mobilată – atelierul de lucru al lui Ronald. Găsi un pat matrimonial identic cu cel din living şi o pereche de bikini roşii aruncaţi neglijent.

Maya intră într-un mic dormitor în care Ronald făcuse curat cu ani în urmă. Trecu peste aspectul ăsta şi încercă să găsească o modalitate de a adormi cât mai repede.

Se foi în pat gândindu-se la Ben. Îşi luă ţigările de pe noptieră, ieşi din cameră şi vru să-l trezească pe Ronald. Sforăitul pictorului ar fi putut sparge toate geamurile, la o adică. Întinse mâna să-l scuture, însă renunţă.

27

După ce luară micul dejun – omletă cu şuncă, Ronald se oferi să le arate oraşul. Mulatra dispăruse din peisaj, iar bărbatul avea chef să le ţină companie.

— Vreun program pe ziua de azi? o întrebă pe Maya, după ce-i puse cafeaua pe masă. Ştiu un loc unde ne-am simţi bine.

Îi dădu răspunsul fără să se consulte cu Andrew:

— O să ieşim mai pe seară.

— Eu plec puţin. Vă aduc ceva?

— Nu, mulţumim.

Bărbatul dispăru, pe urmă se întoarse pentru o ultimă precizare:

— Maya, asta-i de la yala de sus.

Puse o cheie pe masă.

— În regulă, ne descurcăm.

Se ridică pentru a încuia uşa în urma lui Roland.

De când Andrew îi spusese că ar fi putut fi localizaţi cu ajutorul intemetului, se simţea în pericol. Tot timpul călătoriei cu feribotul şi apoi cu trenul trăise cu senzaţia că fuseseră urmăriţi.

— Şi acum, ce facem? îl întrebă.

S-ar fi aşteptat ca bărbatul să ia iniţiativa. Însă Andrew rămase apatic, cu capul în palme.

— Ar trebui să luăm documentele, opină doctorul într-un târziu.

— Deocamdată, le-aş lăsa la bancă. Pentru decriptare avem nevoie doar de o copie xerox…

— Şi Ben?

— Tu crezi că putem avea încredere în Agenţie?! Dacă le dăm originalele, ar avea toate motivele să-l lichideze pe Ben. Şi pe noi.

— Noi oricum rămânem pe lista neagră, Maya. Chiar dacă facem schimbul.

— E aiurea! Măcar să decriptăm documentele alea. Cine

ştie, poate îi înfundăm cumva…

Bărbatul se scuză, ducându-se la baie. Maya îşi aprinse ţigara şi se refugie în faţa unui nud imens, atârnat pe perete. După gusturile ei, ar fi dat maximum o sută de euro pe pictura aia. Ştia că în realitate valora mult mai mult. Ronald era unul dintre puţinii artişti ai noului val care reuşea să-şi achite facturile din vânzarea picturilor.

Îi veni o idee când doctorul se întoarse în cameră.

— Vreau să te întreb ceva, Andrew. Agenţia ar putea avea, măcar teoretic, nişte inamici? Mă gândesc la antiglobalişti, anarhişti, terorişti, nu contează! Cineva care să fie într-adevăr interesat de povestea noastră.

Doctorul îşi trecu mâna prin păr înainte de a-i răspunde.

— Antiglobaliştii, şi aici mă refer la organizaţiile care se manifestă public în direcţia asta, sunt finanţaţi de Agenţie.

— Nu pot să cred!

— Maya, ăsta e cel mai sigur mod de a controla pe cineva. Agenţia a ştiut de la bun început că va exista un fenomen de respingere a Noii Ordini Mondiale. Ai văzut la televizor cine protestează la reuniunile G8?

— Nu.

— Îţi spun eu. Studenţi idealişti, ecologişti, tineri debusolaţi, pletoşi, hipioţi. Genul lui Ronald, dacă vrei. Poliţia îi catalogheză simplu: drogaţi! Evident, exagerează. Agenţia i-a încurajat să se organizeze, le-a dat bani să arunce cu pietre la întrunirile G8 şi la cele ale Grupului Bilderberg. De la distanţă, par a fi OK.

— Vrei să spui că toţi sunt plătiţi pentru asta?

— Unii o fac din convingere. Alţii pentru bani. În special liderii lor. Dar toţi sunt manipulaţi. Agenţia îi îndrumă.

— Ai să-mi spui acum că şi teroriştii sunt controlaţi de Agenţie!

— Nu toţi. Teroriştii s-au înmulţit de când cu 11 septembrie. Reţeaua al-Qaida e într-adevăr un fel de filială a Agenţiei. Noua Ordine Mondială are două locomotive, Maya: afacerile transnaţionale şi afacerile murdare. Atunci când mirajul banilor nu e suficient de convingător, Agenţia are la îndemână alte pârghii de constrângere, în Orientul

Mijlociu se cheamă *democratizare forţată.* După modelul Europei de Est, dar mult mai sângeros. Irakienii nu ar fi fost în stare de o revoluţie. Singuri nu-l puteau da jos pe Saddam. Şi atunci a trebuit căutat pretextul unui război. Au urmat atentatele de la Londra, din iulie 2005. Să fi fost întâmplător la Londra? Pentru fiecare ţară şovăielnică, Agenţia are un plan. Ori o falimen- teză, ori îi schimbă conducătorul, ori o bagă în război. Teroarea înseamnă practic război. Iar reţeaua al-Qaida apare exact atunci când este nevoie de ea. Nu oricând, nu oriunde!

— Ce lume mai e şi asta, Andrew?!

— Una globalizată, în orice caz.

O bufnitură puternică le îngheţă sângele în vine. Iniţial Maya nu putu să localizeze zgomotul. Apoi Andrew murmură: „Au spart uşa!” rămânând ţintuit în fotoliu. Un individ înarmat dădu buzna în cameră.

Îndreptă pistolul cu amortizor înspre Maya. Atât ea, cât şi Andrew îl recunoscură pe criminalul din Biel. Omul Agenţiei. Omul lui Heinz Degen.

— O să facem o mică plimbare, i se adresă Mayei.

Apoi căzu ca secerat. Cel care îl lovise, un tip tuns scurt, grizonat, îmbrăcat în negru, îi luă arma şi o puse la curea. Părea de un calm ireal.

— Ar fi bine să plecăm, le spuse.

Nici doctorul, nici Maya nu se mişcară.

— Haideţi!

În sfârşit, Andrew se ridică privindu-l circumspect pe salvatorul lor.

— Cine eşti?

— Robert. Îţi explic pe drum, doctore…

— Dar nu-l putem lăsa aici! protestă Maya, arătând spre bărbatul în stare de inconştienţă.

— Bine. Ia-l de picioare, îi ordonă lui Andrew.

Se aplecă şi-l prinse de glezne, în timp ce Robert îl trase de mâini. Ultimul sesiză tatuajul de pe inelarul mâinii drepte – un cod de bare. Îl abandonară în parcarea din subsolul clădirii, în spatele unei furgonete.

În maşina lui Robert, Maya începu să tremure uşor,

conştienta că fusese din nou la un pas de moarte.

— Eu am nevoie de voi, voi aveţi nevoie de mine, le spuse bărbatul.

Andrew îl privi suspicios.

— Nu înţeleg.

— V-am urmărit din Biel. Sunt de partea bună a baricadei, doctore.

— Şi individul ăla… Ne-a urmărit şi el?

— Nu cred. Aveţi la voi telefoane mobile, alte obiecte care ar putea conţine un dispozitiv de localizare prin satelit?

— Nu, îi răspunse Andrew, trecându-şi mâna prin păr cu un gest aproape reflex.

— Unde mergem? întrebă Maya, încă foarte speriată.

— La Londra…

Doctorul îşi verifică ceasul.

Pe urmă îl scoase de la mână şi îl întoarse. Pe capac avea gravat un desen: sigiliul Cavalerilor Templieri – doi călăreţi pe acelaşi cal, un simbol ocult al Ordinului.

Deschise geamul maşinii şi îl aruncă din mers. Maya îl privi nedumerită.

— Era cadou de la Agenţie.

— Crezi că…?

— Sunt convins! I-au pus un sistem de localizare prin satelit. Au ştiut tot timpul unde suntem.

Se uitară amândoi la Robert. După cum se desfaşuraseră lucrurile în apartamentul lui Ronald, îi datorau viaţa. Deşi, în mod evident, o făcuse interesat. Le-o spusese chiar el,

fără să le dea alte explicaţii.

Era momentul ca Andrew să afle mai multe.

— Ce vrei de la noi?

— Să mă ajutaţi să distrugem Agenţia.

— Bine, în afară de asta…

— Vorbesc serios, doctore. Avem interese comune.

— Interesul nostru este să scăpăm cu viaţă, în primul rând.

— Vrei să spui că nu-ţi pasă de documentele alea?

— Cum ai aflat de ele?! îl întrebă Maya.

— Asta-i altă poveste. Ne trebuie probe ca să înfundăm Agenţia.

— *Ne trebuie?* accerituă Maya. Cine eşti, pentru cine lucrezi?

— Tot pentru un soi de agenţie. Îi supraveghem pe cei din Biel. Avem nevoie de mărturiile tale, doctore. Şi de documente.

— De ce crezi că ţi le-am da? vru să ştie Maya.

— Problema este simplă. Cine vă garantează protecţia?

— Vrei să spui că voi o puteţi face, punctă Andrew.

— Sper că am dovedit-o.

Andrew se uită încruntat înspre Maya. Nu părea să fi înghiţit prea bine explicaţiile.

— De unde ştim că nu lucrezi pentru Mol Consulta? îl întrebă doctorul. Şi că nu ai înscenat totul?

— Scuză-mă, ai imaginaţie. Te gândeşti prea departe…

— Dă-mi nişte argumente.

— Pentru asta trebuie să revenim în Biel.

— Cu documentele?! întrebă Maya.

— Tu hotărăşti. Ne-ar fi de folos să ne dăm seama despre ce-i vorba, de ce a intrat în panică Agenţia…

Doctorul îşi manifestă suspiciunea:

— Nu cred că-i o idee bună, Maya.

Bărbatul de la volan se întoarse spre el.

— Ai o altă propunere?

Ajunseră la Londra, în parcarea unui hotel. Robert scoase din buzunar două paşapoarte.

— Astea sunt ale voastre. Dacă Maya rezolvă cu

documentele, mâine plecăm spre Biel, via Berna.

— Ce te face să fii atât de sigur că vom merge cu tine? îl întrebi! Andrew.

— Nimic. Dar reţineţi un lucru: împreună am putea să-i prindem… Maya, dacă vrei să suni pe cineva, ar fi bine să renunţi la idee. Telefoanele sunt urmărite.

Coborâră din maşină, îndreptându-se spre intrarea în hotel. După ce rezolvară formalităţile de la recepţie, Maya se despărţi de Robert, apoi rămase să schimbe două vorbe cu Andrew.

— Pot să trec pe la tine? o întrebă bărbatul.

— Fac un duş. În jumătate de oră e OK?

— Da, e bine.

Maya închise uşa, se trânti în pat şi începu să plângă. Nu mai vorbise de câteva zile cu Sheila. Îi era dor de Einstein şi chiar de Ayan, pe care îl lăsase la Londra împietrit de durere. Odată cu moartea Shamirei, parcă bariera care o despărţea de tatăl ei se rupsese.

Când ieşi din baie, ajunse târziu la telefon. Formă interiorul de la camera lui Andrew.

— Tu m-ai sunat?

— Da. Am comandat ceva de mâncare. Vii la mine?

— Imediat. Să mă îmbrac.

În timp ce deschise o sticlă de apă, doctorul îi spuse Mayei că avea unele suspiciuni cu privire la salvatorul lor.

— Mi se pare ciudată povestea asta… Ne urmăreşte din Biel, intervine exact când ne atacă tipul trimis de Agenţie. Acum ne dă paşapoarte false. Şi vrea documentele.

— Mda… E puţin…

— Vrei să i le dăm?

— Mă gândeam să le traducem noi, pe urmă vedem…

— Maya, e clar că tipul ştie multe. Ştie că avem codul de decriptare. Ştie şi despre Ben. Ne-a urmărit pas cu pas. Îi trebuie doar documentele, pentru că are codul.

— Vrei să spui că ni-l poate lua oricând.

— Da.

— Şi dacă îi dăm documentele, crezi că o să ne lase baltă? O să uite de Agenţie, de Ben?

— Nu ştiu…

Băiatul de la room-service intră să lase comanda. Maya începu să mănânce. Îl rugă pe Andrew să toarne apă în pahare.

— Să spunem că reuşim să traducem hârtiile alea, continuă ea. Pe urmă?

— Pe urmă îl recuperăm pe Ben.

— Asta înseamnă să iau originalele cu mine, în Elveţia. Cine îmi garantează că Ben mai trăieşte sau că Agenţia va face într-adevăr schimbul?

— Nu, Maya. Avem documentele, acum ei trebuie să danseze după cum le cântăm. Le spunem să-l aducă pe Ben aici, la Londra.

— Bun. Şi următorul pas?

— Următorul pas va fi în funcţie de ce găsim în documentele alea. Ştim că Agenţia e implicată în moartea Shamirei şi în tentativele de după. Amândoi l-am văzut pe individul care ne-a atacat la cabană, pe urmă în apartamentul lui Ronald.

— Şi dacă de data asta nu va mai rata? Dacă apare la Londra ca să lichideze definitiv afacerea?

— Agenţia are nevoie de documente, Maya. Este vulnerabilă din cauza lor.

— Şi atunci de ce au încercat să mă omoare?

— La Londra ştiau că eşti plecată. Nu s-au aşteptat să aparĂ Shamira.

— Şi la cabană, apoi acasă la Roland?

— Probabil au vrut să te răpească. Ar fi putut să ne lichideze acolo, pe loc, în apartamentul lui Roland. Ei mizau pe faptul că după un interogatoriu dur, o să le spui unde ai pus hârtiile.

— Sper să nu-i fi făcut ceva rău lui Ben.

— Până una-alta, e singura lor monedă de schimb…

Maya scotoci prin geantă după pachetul cu ţigări, apoi realiză că era într-o cameră de nefumători. Îi lipsea Ben, îi lipseau primele lor aventuri pe lacul din Biel, încercările timide ale detectivului de a-i arăta mai mult decât prietenie.

Totul plecase de la testamentul lui Moses. Iar între timp, aproape că uitase de Eidel.

— Tu ce ştii despre Albert? îl întrebă pe Andrew.

— Albert?!

— Da, Albert Taylor. Străbunicul tău.

— Era medic la spitalul din Guildford. A lucrat pentru Agenţie.

— Nu ştiu de ce, dar cred că Albert şi străbunica mea Eidel au avut o relaţie.

— Posibil… Ce ţi-au povestit bunicii tăi despre Eidel?

— Bunicul Moses era foarte mic când Eidel a dispărut. Practic nu a cunoscut-o. În schimb, mi-a spus câteva lucruri despre tatăl lui, Solomon. Era un evreu ultraortodox, din ăla cu costum negru, cămaşă albă, pălărie şi perciuni.

— Ştiai că 40 la sută dintre evreii practicanţi sunt ortodocşi?

— Nu…

— Mă gândeam la Protocoale. S-a acreditat ideea că ar fi opera primului Congres Sionist. Dacă în realitate Agenţia le-a conceput, atunci cu ce scop le-a atribuit sioniştilor? Era Agenţia în război cu sioniştii?

— O parte dintre rabinii ortodocşi sunt antisionişti, din câte ştiu. Ei consideră că Torah, cartea sfântă, le interzice explicit să aibă o ţară a lor, pentru că sunt în exil din poruncă dumnezeiască… Crezi că Solomon sau Eidel erau antisionişti?

— Dacă spui că Solomon era ultraortodox, atunci cu siguranţă era antisionist.

— Ca să duc raţionamentul până la capăt, e posibil ca Eidel să fi descoperit Protocoalele în casa lui Albert Taylor. Adică planul Noii Ordini Mondiale, care încălca grav preceptele religioase ale oricărei familii de evrei ultraortodocşi. Şi atunci Eidel a încercat să afle mai multe, iar de aici…

— E o variantă, Maya. Dar dacă Protocoalele au fost opera Agenţiei, atunci de ce le-a făcut publice?

— Nu ştiu… Ce interes ar fi avut să divulge planul Noii

Ordini Mondiale?

— Niciunul. Pare absurd.

— Doar dacă Protocoalele au ajuns întâmplător în presă, pe filiera Eidel! Dacă cineva a copiat documentele lui Eidel şi le-a transmis mai departe? Una dintre variantele vehiculate de istorici e că o femeie din anturajul conducerii Congresului Sionist ar fi furat Protocoalele.

— Eidel era mai degrabă în tabăra antisionistă.

— Tocmai! Să presupunem că în 1902 cei trei evrei din conducerea Agenţiei aveau strânse legături cu Mişcarea Sionistă. Şi că, evident, nu ştiau despre relaţia lui Eidel cu Albert.

— Asta ar însemna că publicarea Protocoalelor a fost într-adevăr un accident nefericit, scăpat de sub controlul Agenţiei. Poate că Eidel a împărtăşit secretul altcuiva…

Discuţia le fu întreruptă de un telefon. Robert îl întrebă pe Andrew dacă putea să-i facă o vizită.

28

Înainte de a ieşi din hotel, Maya îl ruga pe doctor să-l reţină în camera lui pe Robert.

— Mai degrabă merg cu tine.

— Dacă mergi cu mine, nu am siguranţa că Robert o să rămână aici.

— Bine, cum vrei… Ai grijă.

Luă un taxi până la banca lui Ayan, unde îl evită pe tatăl ei. Era şi aşa suficient de supărat de moartea Shamirei să-i mai dea şi alte motive.

Documentele se aflau în cutia de valori, exact cum le lăsase. Îl rugă pe un funcţionar să i le multiplice, pe urmă puse originalele la loc şi ieşi prin spatele băncii simţind că inima îi sparge pieptul. Până găsi un taxi îşi imagină tot felul de lunetişti urmărind-o din spatele unor ferestre, gata să apese pe trăgaci.

Un sfert de oră mai târziu, bătu în uşa camerei lui Andrew. Când acesta îi deschise, Maya îl zări pe Robert în fotoliul de lângă fereastră, butonând la laptop. Intuia că între cei doi tocmai avusese loc o discuţie deloc prietenoasă. Doctorul o privi lung, aşteptând o reacţie.

Luă hârtiile din geantă şi i le dădu.

— Astea sunt…

Robert se ridică în sfârşit.

— Cum procedăm? o întrebă pe Maya, încercând să facă abstracţie de privirile suspicioase ale lui Andrew.

Acesta scoase din buzunar memory-stickul pe care copiase codul de decriptare:

— Avem tot ce ne trebuie: codul, documentul, laptopul.

Rămase cu stickul în aer. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, neştiind cum să reacţioneze. Niciunul nu părea foarte entuziast la gândul că urmau să decripteze un document pentru care Agenţia era capabilă de crimă. Maya preluă iniţiativa, smulgând stickul din mâna doctorului. Se duse apoi la laptopul lui Robert şi începu să

tasteze primele caractere din documentul criptat. Îl rugă pe Andrew să i-l dicteze.

Apoi introduse memory-stickul în laptop, copiind codul şi softul de decriptare folosit de Agenţie. Îşi ridică privirea spre Andrew, dându-i de înţeles că din momentul ăla era problema lui să meargă mai departe. Robert se uită peste umărul doctorului în clipa în care acesta încercă să ruleze programul de decriptare. Pe ecranul laptopului apăru mesajul ACCES NEAUTORIZAT! PROGRAMUL A FOST ŞTERS!

Andrew scăpă o înjurătură, lovind cu pumnul în perete.

— Ce se întâmplă?! îl întrebă Maya.

— Era programul lui Doug Archer. Identic cu cel pe care-l foloseam eu. Se pare că funcţionează doar pe calculatoarele Agenţiei. Accesat de pe orice alt calculator, se autodistruge… La dracu', ce tâmpenie!

— Şi acum… ce facem?

— Ne întoarcem în Biel, interveni Robert.

Se uitară unii la alţii descumpăniţi. Andrew şi Maya riscaseră fără folos să intre în sediul Agenţiei, iar acum se aflau în situaţia în care mai puteau spera doar să-l recupereze pe Ben. Dintr-odată, şansele să descifreze documentul scăzuseră la zero.

— Măcar să-l salvăm pe Ben, gândi Maya cu voce tare.

Andrew fii de acord:

— Avem nevoie de documentele originale… Şi trebuie să fim siguri că schimbul se va face în deplină siguranţă.

O privi pe Maya, care simţea cum se prăbuşeşte. Dăduse greş cu ultima dorinţă a lui Moses. Şi dacă ar fi fost numai atât… Imaginea Shamirei plină de sânge o va urmări tot restul vieţii.

— Nu sunt sigur că asta îşi doreşte toată lumea, îl contrazise Robert, parcă intuind frământările Mayei.

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun, doctore, este că am ajuns într-un punct de unde ar fi păcat să plecăm cu mâna goală. Ştiu că Ben contează foarte mult în ecuaţie. Sunt gata să îl salvăm, am oamenii mei în Biel. Numai că aş vrea să vă gândiţi

amândoi: pentru foarte puţin timp, avem o şansă dintr-un milion să înfundăm Agenţia…

— Şi sută la sută şanse să primim un glonţ în cap, îl completă Andrew.

— Cine îţi garantează că după ce le dăm documentele o să mai fii în viaţă? Nu ai nimic împotriva lor, doctore, doar vorbe goale! Iar ei ştiu bine asta.

— Şi cum crezi că putem schimba raportul de forţe?

— Cu ajutorul tău…

— Nu-mi arde de glume, serios.

— Mie cu atât mai puţin. Eşti singurul care cunoaşte Agenţia. Doar tu ştii unde-i biroul lui Archer.

— Scuză-mă, ar fi o mare prostie să intrăm din nou acolo. Ultima dată ne-a trecut glonţul pe la ureche, iar Ben a rămas la ei.

— Am un plan care ar putea să meargă…

Reuşise să reaprindă o fărâmă de speranţă în inima Mayei.

— Despre ce-i vorba? întrebă ea.

— O să le transmiţi că eşti pregătită să faci schimbul, dar numai la Londra, şi numai în condiţiile tale.

— Şi în timpul ăsta noi o să…

— Îhî. Ce zici, doctore?

— Sper să nu fie altceva la mijloc.

— Adică?

— Adică sper ca interesul tău pentru Agenţie să nu fie de altă natură…

*

Fără să anunţe pe nimeni, Maya ieşise din hotel pentru o foarte scurtă întâlnire cu Sheila. Riscase destul de mult. Îi era dor de motanul Einstein, iar pe de altă parte avea o misiune importantă pentru prietena ei.

Mai întâi scoase din buzunar memory-stickul împrumutat de la Andrew, copiind codul de decriptare şi documentul cifrat în calculatorul Sheilei. Apoi îi dădu indicaţii despre cum să ia legătura cu vărul Paul din New York, prin intermediul lui Ayan. Urmau să aibă o discuţie telefonică, iar ulterior să-i trimită fişierele din calculator

pe o adresă alternativă de e-mail (cea oficială fiind compromisă). Dacă Paul reuşea vreun miracol, rugămintea era să-i trimită rezultatul pe un cont nou de e-mail, pe care Maya îl deschise pe loc, folosind un nume oarecare.

Sheila îşi manifestă teama pentru prietena ei, pe care în primul moment al revederii cu greu o recunoscuse. Fusese atât de agitată, atât de lapidară, încât îi trecu prin cap să o reţină acolo cu forţa.

Doar că Maya nu avea nici timp şi nici chef de explicaţii. Îşi luă rămas-bun de la Einstein, o îmbrăţişă pe Sheila, o rugă să le transmită lui Nathan şi lui Ayan să nu-şi facă griji pentru ea, apoi ieşi în noapte către taxiul care o aştepta cu motorul pornit.

29

Din exterior părea o casă oarecare, construită cel mai probabil la mijlocul secolului al XX-lea. Era amplasată la vreo şase kilometri faţă de lac şi cam la aceeaşi distanţă faţă de sediul Agenţiei.

Intrară prin spate folosind cartela de acces şi Maya remarcă deasupra uşii o cameră video amplasată discret. Pe urmă Robert se salută cu doi bărbaţi, înainte de a coborî la subsolul imobilului printr-o nişă mascată de un şifonier. O trapă se închise silenţios în urma lui Andrew.

Ce văzură în subsol semăna perfect cu centrul de comandă al unei unităţi antiteroriste: monitoare agăţate pe pereţi, calculatoare, tehnică de ultimă generaţie şi câteva birouri la care lucrau colegi de-ai lui Robert.

Bărbatul se opri în faţa unui monitor şi îi arătă Mayei:

— Îl recunoşti?

Era sediul Agenţiei, filmat în timp real. Pe urmă Maya sesiză pe celelalte monitoare două imagini statice cu locuinţa lui Andrew şi cu cea a lui Levi Berkovitz, ultima luminată la una dintre ferestre.

Robert vorbi cu un coleg şi acesta le arătă pe calculator un fişier video cu maşina lui Andrew gonind în viteză pe lângă clădirea Agenţiei, imediat după incursiunea în biroul lui Doug Archer. În partea din dreapta sus erau trecute data şi ora înregistrării.

— Se putea termina mult mai prost, le spuse Robert înainte de a merge spre biroul unei tipe tunse scurt, milităreşte, care îl chemase la telefon.

Reveni lângă Maya şi Andrew.

— Dacă totul este în regulă, acţionăm după miezul nopţii.

O spuse ca şi cum ar fi fost vorba despre cumpărături la mail. — Sper ca Agenţia să fi înghiţit momeala, îi răspuse Andrew.

Robert îi chemă la un calculator unde avea pregătită o

altă înregistrare, filmată cu o noapte în urmă. Fişierul video fusese editat pentru eliminarea secvenţelor inutile. Văzură cum un Mercedes cu geamuri fumurii ieşea din parcarea Agenţiei; apoi, aceeaşi maşină oprită pe o pistă a aeroportului din Biel. Trei bărbaţi coborând, însoţindu-l pe un al patrulea. Stop cadru pe profilul acestuia din urmă, înainte de a urca pe scara avionului. Imagine mărită.

Maya aproape ţipă:

— Ben?!

Robert îi confirmă printr-o înclinare a capului.

— Au decolat ieri spre Londra, cu o cursă privată. Am primit confirmarea că au ajuns. Imediat după ce terminăm aici, oamenii mei o să-l elibereze pe detectiv.

Îşi aminti apoi de memory-stickul lui Andrew.

— Doctore, mai ai codul de decriptare? Poate reuşesc ceva băieţii…

Andrew se uită la Maya, care îi întinse lui Robert memory-stickul. Acesta o strigă pe colega lui, dându-i indicaţii despre conţinutul obiectului.

În ultimele ore, lucrurile se precipitaseră, iar Maya nu apucase să digere în linişte propunerea lui Robert de a intra prin efracţie în sediul Agenţiei. Acum parcă era prea târziu să dea înapoi, indiferent de temerile lui Andrew.

Robert îi sfătui să se odihnească, oferindu-le câte o canapea şi câte o pătură. Dărâmată, Maya nu putu să închidă un ochi.

*

Atât Robert, cât şi Andrew insistaseră în zadar pe lângă Maya să renunţe la ideea de a participa la acţiune. Se aflau toţi trei într-o Toyota similară cu cea a membrilor Consiliului de Conducere.

Andrew conducea maşina, în dreapta lui era Robert, iar pe bancheta din spate, Maya împreună cu doi dintre oamenii lui Robert. Nimeni nu scotea un sunet.

Ajunseră la barieră, pe care o ridicară folosind telecomanda lui Andrew. La fix trei ore după miezul nopţii, maşina opri în faţa sediului Agenţiei. Coborâră doar Andrew şi Robert.

După ce deschise uşa de la intrarea principală, doctorul îi salută zâmbind pe agenţii de pază, ca şi cum ar fi fost un lucru cât se poate de normal să apară la ora aia, însoţit de un necunoscut. Ştia că nu se putea aştepta la nimic bun, dar mizase pe elementul-surpriză. Agenţii nu avură timp să dea alarma. Cele două focuri de armă trase de Robert răsunară înfundat prin ţeava pistolului cu amortizor.

Raportă „Cale liberă” prin minuscula staţie de emisie-recepţie, moment în care Maya coborî din maşină împreună cu unul din colegii lui Robert. Intrară în clădire. Celălalt bărbat rămase la volanul Toyotei, cu motorul pornit.

Când Maya trecu pe lângă agenţii de pază căzuţi într-o mică baltă de sânge, simţi cum îi tremură picioarele. Atât ea, cât şi Andrew speraseră că Robert o să scape de paznici fără să-i omoare.

Se mişcară foarte repede în biroul lui Doug Archer, punând într-o geantă un laptop, câteva DVD-uri, nişte dosare şi cam toate obiectele pe care s-ar fi putut afla informaţii. Pe urmă Andrew coborî cu liftul până în camera arhivei. Constatase cu surprindere că cei de la Agenţie nu-i anulaseră cârdul de acces. Cu siguranţă îşi imaginaseră că nu o să mai calce vreodată pe-acolo.

După ce intră în arhiva electronică a Agenţiei, încercă fără succes să copieze fişiere din baza de date. Pregătise un memory-stick cu o capacitate de două sute de giga, ca să poată lua cât mai multe informaţii. Din nefericire, sistemul era foarte bine protejat împotriva unor astfel de tentative. În camera arhivei exista doar un monitor, touchscreen cu ieşire USB. Nimic mai mult. Stickul lui Andrew era incompatibil, nu putea fi recunoscut de computer. Ştia despre memory-stickul special al Agenţiei, aflat într-un locaş de la etajul doi al clădirii. Avea sistem de localizare prin GPS şi ar fi fost o mare prostie să plece cu el. Alarma s-ar fi declanşat automat.

Andrew pricepu repede situaţia şi se mulţumi cu ce luaseră din biroul lui Doug Archer. După zece minute intră din nou în lift. Trebuiau să dispară urgent.

Când uşa liftului se deschise, ceea ce văzu în hol îl lăsă fără suflare. Maya, Robert şi colegul său erau legaţi cu mâinile la spate şi trântiţi pe podea, cu faţa în jos. Mai mulţi agenţi îl ameninţau cu pistoalele. Din scaunul său cu rotile, Doug Archer îl salută:

— Bună, Andrew. Ce mai faci?

30

Singură într-o cameră fără geamuri, Maya stătea rezemată de perete, cu mâinile legate la spate. Bănuia că în faţa uşii închise era la post una dintre gorilele lui Doug Archer.

Îşi întinse picioarele, rămânând cu fundul pe podeaua rece. După două nopţi nedormite, avea capul greu şi simţea nevoia să fumeze. Dacă ar fi avut de ales între o masă caldă şi o ţigară, nu ar fi ezitat.

Se întrebă cât mai avea de trăit. Şi ce greşeală făcuseră. Să fi fost o înscenare abil regizată? îi văzuse pe cei doi agenţi de la intrare, împuşcaţi de Robert. Parcă refuza să creadă că Agenţia lichidase doi dintre oamenii ei doar ca totul să pară cât mai veridic. Nu, Robert nu lucra pentru Agenţie. Altfel de mult ar fi fost moartă.

Dar Ben, oare mai trăia? Şi Andrew? Nu avea idee câte ore trecuseră de când îl văzuse ultima dată acolo, în faţa liftului, privind-o neputincios şi oarecum vinovat. Vinovat pentru că o lăsase să meargă cu el.

Uşa se deschise brusc şi cineva aprinse neoanele. Îi trebuiră câteva secunde să-şi obişnuiască ochii cu lumina artificială. Un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum strâmt care părea de împrumut, îşi trase un scaun în apropiere şi îi vorbi într-o engleză nu foarte academică.

— Sunt Heinz Degen, şeful Departamentului de Securitate al firmei Mol Consulta.

Îşi aminti de unde ştia numele: era persoana cu care vorbise la telefon individul doborât de Ben, imediat după atacul de la cabană.

— Deci avem aşa: intrare prin efracţie într-o proprietate privată, furt şi două crime. În cel mai fericit caz, 30 de ani de puşcărie. Prevăd o condamnare pe viaţă.

Nu avea argumente să-l contrazică. Bărbatul scoase un pachet de ţigări şi Maya se abţinu cu greu. Degen pricepu repede. Îi întinse pachetul.

— Te rog.

Apoi realiză că Maya avea mâinile legate. Scoase un mănunchi de chei şi se aplecă să-i scoată cătuşele.

— Uitasem…

Trase un alt scaun şi îi făcu semn să se aşeze. Maya luă o ţigară aşteptând ca bărbatul să i-o aprindă. Fumară amândoi în tăcere.

— Ce face Ben? îl întrebă la un moment dat.

Degen îi evită privirea, uitându-se pe pereţi.

— Este… bine. S-a plimbat puţin până la Londra. Trebuia să vă întâlniţi, din câte ştiu.

Nu-i răspunse.

După ce-şi aruncă ţigara pe jos, stâlcind-o cu vârful pantofului, Degen dădu primul semn că interogatoriul intrase abrupt în linie dreaptă.

— Ai ceva care ne aparţine…

Maya rămase fără replică. Voia să-şi savureze ţigara până la capăt.

— Nişte documente, completă bărbatul.

Trase două fumuri şi hotărî să-i răspundă.

— Nu am văzut pe ele vreun antet al firmei Mol Consiilta.

Bărbatul se foi nervos.

— OK, ai dreptate. Poţi să mă crezi pe cuvânt. Sunt ale noastre.

— Bine, vă cred…

I-ar fi plăcut să se mai joace cu el, însă Degen părea prea puţin dispus să prelungească dialogul.

— Există două căi prin care putem recupera ceea ce ne aparţine. Cu forţa sau cu largul tău concurs. Crede-mă, ai ieşi mult mai câştigată alegând ultima variantă.

Chiar dacă plânsese şi se afla la limita puterilor, Maya se ţinu tare.

— Hai să vedem. Sunt foarte curioasă ce-o să câştig dacă nu spun nimic.

Degen se întinse peste spătarul scaunului şi bătu în uşă. Gorila de pe hol intră zâmbind, de parcă abia ar fi aşteptat semnalul. Cân- tărindu-l din priviri, Maya se aştepta la ce

putea fi mai rău.

Simţi din nou atingerea rece a cătuşelor. Huiduma îi dădu o primă palmă peste faţă, doborând-o de pe scaun. O prinse de mână şi o ridică la loc. Sângele îi curgea din nas. După un pumn în stomac, câteva secunde îşi pierdu respiraţia. Călăul ei rânjea satisfăcut. Probabil mai bătuse femei la viaţa lui, ştia cât de tare să dea încât victima să nu leşine.

— E păcat, interveni Degen. Pentru noi distracţia abia începe. Mă gândesc la tine… Ce-o să spui când îţi smulgem prima unghie?

— Sunteţi nişte animale! izbucni Maya, încasând aproape instantaneu o nouă palmă peste faţă.

Urmară trei lovituri foarte dure. Bătăuşul o ridică pe scaun, dar Maya căzu inconştientă. Degen se duse lângă ea, pe urmă îi făcu semn gorilei să aducă nişte apă.

O stropiră pe faţă. Îşi mişcă ochii. Degen stinse lumina şi încuie uşa în urma lui. Gorila rămase de pază pe hol.

Nu putea spune cât timp trecuse până reuşi să conştientizeze unde se afla. Capul îi exploda, tremura toată şi mâinile îi erau prinse în continuare în cătuşe. Văzu fanta de lumină de sub uşă şi imediat îşi aminti de individul care o snopise în bătaie.

Apoi camera se lumină dintr-odată. Două gorile o luară pe sus. Traversară holul şi Maya văzu uşile unui lift deschizându-se. I se păru că liftul cobora. Într-adevăr, ajunseră undeva la subsol, într-o parcare.

Portiera din spate a unei maşini Toyota de teren cu geamuri fumurii se deschise. Se trezi aruncată pe banchetă.

— Maya!

Se uită la cel care o strigase. Era Andrew. Lângă el stătea Robert. Amândoi aveau feţele tumefiate, cu ochii umflaţi şi urme de sânge. În mod evident, avuseseră parte de acelaşi tratament, dacă nu cumva mult mai dur.

— Andrew…

Ar fi vrut să-i atingă obrazul. Cei doi bărbaţi aveau şi ei mâinile legate la spate.

Maşina porni, ieşind din subsolul Agenţiei. Afară era întuneric şi deplasarea cu cele două gorile de pe scaunele din faţă nu prevestea nimic bun.

*

Ajunseră undeva la poalele munţilor, iar maşina o coti pe un drum forestier. Maya se uită speriată spre Andrew, căutând să vadă în ochii lui un mic semn care să-i dea speranţă. Dar bărbatul îşi lăsă capul în piept, parcă vrând să-i transmită că se resemnase.

Zona împădurită devenea din ce în ce mai deasă pe măsură ce urcau pe munte. Maşina sălta pe terenul accidentat. Din când în când, individul aflat pe scaunul din dreapta şoferului – cel care o păzise pe Maya – trăgea cu ochiul spre bancheta din spate, asigurându-se că totul era în regulă. Se auzea doar motorul, turat mai tare în locurile unde drumul era alunecos de la ploaia căzută în urmă cu o noapte.

Maşina trecu peste un obstacol şi săltă puţin, derapând cu roţile din spate. Robert se înclină spre Andrew suficient cât să-i sufle la ureche: „Ia-l pe şofer!” Doctorul îl privi scurt şi înţelese după ce Robert îi confirmă printr-o înclinare a capului.

Ştia că nu plecaseră din sediul Agenţiei pentru o excursie în sânul naturii. Cele două brute din faţă primiseră un ordin clar: să-i lichideze! Chiar şi aşa, cu mâinile legate la spate, părea că Robert îşi păstrase speranţa într-o posibilă răsturnare de situaţie. Însă lui Andrew îi era extrem de neclar cum ar fi putut ei doi, în condiţiile date, să lupte cu nişte indivizi înarmaţi, bătăuşi cu normă întreagă, înţelesese de la Robert că urma să se ocupe de şofer, exact individul care îi cărase zeci de pumni şi picioare în sediul Agenţiei. Aveau o posibilitate extrem de mică să scape, dar era ultima lor şansă. Trebuia să găsească o soluţie!

Prinse un moment în care să-i confirme lui Robert că pricepuse mesajul. Apoi se gândi cum să acţioneze ca să nu dea greş.

Maşina se opinti pe o porţiune lunecoasă, aflată în

curbă, apoi ajunse pe un platou. După mai puţin de o sută de metri, şoferul opri. Se aflau în mijlocul unei păduri, într-un soi de poieniţă.

Cerul era încărcat de nori, sufla un vânt rece şi doar luminile farurilor străpungeau bezna din jur. Oamenii lui Degen scoaseră pistoalele cu amortizor şi fiecare îşi aprinse lanterna. Din momentul acela, Andrew nu mai avea vreun dubiu cu privire la intenţiile lor. O privi scurt pe Maya. Părea împăcată.

— Hai, jos! le spuse şoferul, deschizând portiera în dreptul Mayei.

Coborâră toţi trei.

— Să nu vă treacă prin cap vreo prostie, continuă individul.

Apoi o luă înainte urmând cărarea la lumina lanternei.

— Mergeţi după mine.

Maya ezită, până când cealaltă brută o împinse de la spate cu ţeava pistolului.

— Mişcă!

După ea veniră Andrew, Robert şi bărbatul înarmat. Doctorul intuia că dacă e să aibă vreo şansă, atunci Robert o să-i dea semnalul în momentele imediat următoare. Odată ajunşi la locul execuţiei, ar fi fost mult prea târziu. Se ţinu cât mai aproape de Maya, cu atenţia încordată la maximum.

Cărarea o coti la stânga printre copaci şi când Andrew auzi o lovitură urmată de un icnet ştiu că îi venise rândul. Se năpusti înainte, cu toată forţa de care era în stare. Intră violent cu capul în pieptul individului, trântindu-l la pământ. În cădere, auzi focul de armă estompat de amortizor, apoi simţi cum îi arde umărul. Ţeava pistolului era acum îndreptată spre fruntea sa. O lovitură de picior şi arma zbură cât colo. Robert ajunsese la timp. Îl pocni puternic la tâmplă, iar bărbatul se prăbuşi pe spate.

Andrew sângera la umăr. Îl văzu pe Robert cu mâinile dezlegate, fără cătuşe. Reuşise să le deschidă în maşină, cu un ac ascuns în tivul mânecii. Se aplecă spre doctor:

— Eşti în regulă?

— Umărul…

Lângă ei, Maya încă nu-şi revenise din şoc. Robert scotoci prin buzunarele şoferului după nişte chei şi un telefon mobil. Desfăcu apoi cătuşele Mayei şi se aplecă să-l elibereze pe Andrew.

— Repede la maşină, să-l ajutăm pe doctor, îi spuse Mayei.

Plecară în fugă, nu înainte de a-i încătuşa pe cei doi bărbaţi pe care Robert îi pocnise destul de tare încât să rămână inconştienţi o bucată de timp.

Robert se urcă la volan, în timp ce Maya, aflată lângă doctor pe bancheta din spate, încerca să-i oprească sângerarea cu trusa de prim-ajutor. Glonţul trecuse prin umărul lui Andrew fără să-i atingă vreun os, dar rana se putea infecta.

Erau într-o cursă contra cronometru. Până la poalele munţilor maşina scârţâi din toate încheieturile, săltând peste denivelările pe care din viteză şoferul nu le putea evita. Robert vorbise cu cineva la telefon, aproape fără ca Maya să-şi dea seama. Era preocupată de rana lui Andrew.

— Unde mergem? îl întrebă pe Robert atunci când maşina muşcă din asfalt.

— La aeroport… Am vorbit cu pilotul, ne aşteaptă.

Înţelese că urmau să zboare cu un avion privat şi abia în momentul ăla ştiu că reuşiseră să scape.

*

Încă nu răsărise soarele când avionul ateriză la Londra. Un Land Rover îi preluă pe Maya, Andrew şi Robert direct de pe pista aeroportului.

Între timp, casa conspirativă din Biel de unde Robert monitoriza Agenţia era asaltată de o trupă de comando. Cei şapte oameni dinăuntru avură prea puţin timp să riposteze. Fuseseră luaţi prin surprindere în toiul nopţii.

După încă 45 de minute, un camion parcat chiar în uşa de la intrare fu ticsit cu absolut tot ceea ce se găsea în respectiva casă. Inclusiv cele şapte cadavre.

31

Într-un imobil fără etaj de la periferia sud-estică a Londrei, Maya reuşise să panseze umărul lui Andrew şi să-i dea un antibiotic puternic.

Mâncară ceva rece de la frigider, în timp ce Robert se mişca nervos prin cameră, cu telefonul la ureche. Nu reuşea să dea de oamenii lui din Biel. Aruncă mobilul într-un fotoliu, total confuz.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Andrew.

— Nu ştiu… L-am trimis pe Walter înapoi în Biel.

Walter era colegul lui Robert care îi adusese cu maşina de la aeroport. Ar fi trebuit ca împreună cu alţi doi camarazi de la Londra să-l recupereze pe Ben, dacă Agenţia nu le-ar fi întins acea capcană.

— Ai internet pe-aici? vru să ştie Maya.

— Da. Vezi la birou.

— Mănâncă şi tu ceva, îl îndemnă Andrew, care simţi cum îi arde umărul. Se gândi să meargă la un spital, cu tot riscul.

— N-am chef, doctore.

Luă din nou mobilul şi formă un alt număr. Persoana apelată avea telefonul închis.

— Îţi mulţumim, îi spuse Andrew. Ne-ai salvat pielea de două ori.

Bărbatul fixa un punct imaginar de pe perete. Părea pierdut. Îi treceau prin cap tot felul de scenarii, majoritatea sumbre.

— Uau! exclamă Maya, privind consternată ecranul laptopului.

— Ce s-a întâmplat?! o întrebă Andrew.

— Am primit un mesaj de la vărul meu din New York…

Bărbaţii se uitară unul la celălalt ca să-şi dea seama dacă înţele- seseră bine. Exact de vărul ei din New York le ardea în momentul ăla! Apoi Maya îi lămuri, revenindu-i zâmbetul pentru prima dată după mult timp:

— A decriptat documentul!

Dintr-un salt, fură amândoi în faţa calculatorului. Pe ecran era deschis un text în limba engleză. Maya simţi cum îi sare inima din piept.

Citi cu voce, aproape uitând să mai respire:

Proces-verbal al şedinţei Consiliului de Miniştri, 14 februarie 1901:

Consiliul a luat act cu îngrijorare de ultimele acţiuni ale Mişcării Sioniste, coordonate de Theodor Herzl, Max Nordau şi Samuel Pineles.

Consiliul nu poate accepta deturnarea scopului pentru care a fost creată Masoneria în interesul Mişcării Sioniste.

Consiliul nu poate accepta un stat evreiesc cu capitala la Ierusalim.

Consiliul decide:

1) Să pună în circulaţie publică documente care să scoată Masoneria de sub influenţa Mişcării Sioniste.

2) Să pună în circulaţie publică documente care să împiedice crearea unui stat evreiesc cu capitala la Ierusalim.

3) În concordanţă cu punctele 1) şi 2), să modifice cele 24 de rânduieli ale Congresului Sionist de la Basel, din august 1897.

Consiliul de Miniştri al Guvernului Mondial: Les Berkovitz, Philip Van der Elst, Jean Tusseau, Simon Gorodish, Ernst Bierhoff, Matthias Schub, Colin Archer, Albert Taylor, Adam Ballmer, Everett Floyd, Dirk Gifford, Peter Melissis, Morris Henry.

Asta era tot. Pentru cele câteva fraze, Agenţia fusese capabilă de crimă. Rămaseră muţi de uimire. Abia după a treia parcurgere a textului, Maya îndrăzni să ceară o explicaţie:

— Ceva scârţâie. În 1902, trei evrei făceau parte din Consiliu: Berkovitz, Gorodish şi Schub. De ce să fi complotat împotriva ideii de stat Israel cu capitala la Ierusalim?

— Pentru că erau antisionişti, îi spuse Andrew. Evreii au avut un rol esenţial în Agenţie, legat de reţeaua francmasonică. Nu toţi priveau cu ochi buni ideea unui stat în Orientul Apropiat. Îţi spuneam la un moment dat de rabinii ultraortodocşi. Ăia pe care-i vezi stând la aceeaşi masă cu preşedintele Iranului. Dar nu numai ei. Ai auzit de Uri Davis?

— Nu.

— E profesor la Universitatea Al-Qods, are dublă cetăţenie, isra- eliană şi britanică, e membru al organizaţiei Fatah din 1984. Ca el sunt mulţi antisionişti *onorabili.* Chiar dacă Israelul îi confundă deseori cu teroriştii, din raţiuni de securitate.

Robert îl aprobă din priviri.

— Deci Agenţia a ticluit Protocoalele cu scopul de a-i îngropa pe sionişti?

— Aşa reiese din acest proces-verbal. Cert e că la vremea respectivă s-a pornit un război dur.

— Adică interesele sioniştilor nu mai corespundeau cu cele ale Agenţiei?

— Exact. Agenţia urmărea linia Noii Ordini Mondiale, pe când si- oniştii se gândeau la Pământul Sfânt şi la Ierusalim. Fiind răspândiţi în toată lumea, evreii participaseră la formarea reţelei francmasonice. Fie că erau sionişti sau nu. La un moment dat, Agenţia s-a temut că ar putea pierde controlul asupra Masoneriei, dar şi Ierusalimul.

— Şi totuşi sioniştii au câştigat războiul, au format statul Israel…

— Mai degrabă cred că s-a ajuns la un compromis. E clar că Agenţia a urmărit cele două obiective din documentul nostru. Numai că la punctul doi a anticipat greşit consecinţele. În mod paradoxal, falsele Protocoale au contribuit la crearea statului Israel. Ele au stârnit atât de mult antisemitismul, încât după atrocităţile Holocaustului toată lumea a fost de acord că cea mai bună soluţie ar fi crearea unui stat evreu. Dar nu în Uganda, acolo unde Herzl ar fi vrut la un moment dat, ci în Palestina. Probabil

a existat un troc. În schimbul Ierusalimului, Agenţia a păstrat controlul asupra Masoneriei. Lucru esenţial pentru a implementa Noua Ordine.

— Aşadar, acum ştim fără echivoc că Protocoalele sunt nişte falsuri, inspirate din procesele-verbale ale primului Congres Sionist.

— Sunt făcute în aşa fel încât orice creştin care le-ar citi să nutrească ură faţă de evrei în general şi faţă de sionişti în mod special. Iar masonilor să li se zburlească părul de teamă că vor fi obligaţi să părăsească Europa. Poţi să cauţi Protocoalele pe Google?

— Imediat…

Maya găsi documentul, iar doctorul o rugă să meargă la capitolul XV. Apoi citi de pe ecran:

— Uite cum i-a învrăjbit Agenţia pe masoni împotriva sioniştilor.

Vom publica o lege care îi va sili pe toţi membrii societăţilor secrete să părăsească Europa, centrul stăpânirii noastre… Aşteptând însă venirea noastră la putere vom înfiinţa şi înmulţi societăţile francmasonice în toate ţările din lume… Printre membrii acestor loji vor fi aproape toţi agenţii poliţiei naţionale şi internaţionale… Aceia care intră în societăţile secrete sunt de obicei nişte ambiţioşi, aventurieri şi, în general, nişte oameni uşurei, cu care nu ne va fi greu să ne înţelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre… Noi îi osândim la moarte şi îi executăm pe francmasoni astfel încât nimeni, afară de fraţii lor, să nu poată bănui ceva, nici chiar victimele condamnării noastre… Când regele lui Israel îşi va pune pe capul sfinţit coroana pe care i-o va oferi Europa, atunci va deveni patriarhul lumii.

Andrew se opri, aşteptând o confirmare.

— Da, pare evident, îi spuse Maya într-un târziu. Te rog, corec- tează-mă dacă am înţeles greşit. Agenţia trebuia să convingă casele regale şi cancelariile europene de faptul că sionistii complotează pentru a-i înrobi pe creştini.

— Corect…

— Şi atunci a lansat Protocoalele, o însăilare foarte abilă de obiceiuri evreieşti prost văzute în popor – cum ar fi cămătăria sau speculaţiile financiare – cu planuri criminale ce includeau asasinate la nivel înalt şi atacuri teroriste, toate menite să atragă dispreţul creştinilor. Şi în final să împiedice crearea statului evreiesc cu capitala la Ierusalim.

— Aşa este, o aprobă Andrew. Cum îţi spuneam, Agenţia urmărea în acelaşi timp şi crearea unor disensiuni grave între francmasoni şi sionişti, pentru ca ultimii să fie încet, încet eliminaţi din ecuaţie.

Cei doi îl priviră pe Robert, aşteptând o reacţie. Dar bărbatul preferă să tacă, analizând informaţiile şi interpretarea doctorului.

— Dar de ce Agenţia ţinea cu dinţii de Ierusalim? continuă Maya tirul întrebărilor.

— Nu uita că Agenţia înseamnă de fapt Ordinul. Templierilor, iar în spatele Ordinului a stat tot timpul Vaticanul. Ierusalimul este Cetate Sfântă atât pentru creştini, cât şi pentru evrei sau musulmani. Aşadar, Vaticanul nu avea absolut niciun interes ca Ierusalimul să fie capitala Israelului. Nu uita, templierii au fost, în esenţă, creştini. Simbolul lor era crucea roşie. După ce arabii au cucerit oraşul, în 1187, templierii au jurat că se vor întoarce acolo şi vor recreştina Ierusalimul. Templierii formau practic armata Vaticanului. Interesele Vaticanului în zonă au fost şi continuă să rămână majore.

— Aşadar interesele Vaticanului s-au ciocnit cu interesele sio- niştilor. De aici a pornit războiul…

Maya ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară. Acum întrevedea o explicaţie plauzibilă în cazul dispariţiei lui Eidel. Relaţia cu Albert Taylor o adusese pe străbunica sa în inima Agenţiei, periculos de aproape de nişte documente-bombă, strict secrete.

Ceva îi distrase atenţia lui Robert. Se duse la fereastră şi văzu trei indivizi coborând dintr-o dubiţă.

— Avem o problemă! le spuse.

Îi aruncă un pistol lui Andrew.

— Ştii să-l foloseşti?

— Sper că da…

— Repede, în spate!

Abia ajunseră într-o altă cameră, când se auzi o bufnitură. Uşa de la intrare cedase. Cei trei indivizi pătrunseră în casă, cu pistoalele la vedere. Robert bănuia că aveau veste antiglonţ şi îi şopti lui Andrew să ţintească la nivelul capului. Pe Maya o încuiase în baie. Se despărţiră.

Se auzi un prim schimb de focuri. Apoi o fumigenă începu să fa- sâie în camera lui Robert. Ştia că în câteva secunde îi va fi imposibil să vadă sau să respire. Ochi un fotoliu, îl împinse pe parchet şi se aruncă în el ieşind din cameră. Unul dintre gloanţe îl nimerise în şold. În acelaşi timp reuşise să-l scoată din joc pe un individ a cărui mască de gaze se umpluse de sânge. Îi smulse masca şi o şterse, trăgând-o pe cap. Bănuia că Andrew era într-o situaţie mult mai critică, îl auzi tuşind, apoi se declanşă un schimb de focuri.

Folosi acelaşi fotoliu drept paravan pentru a pătrunde în camera unde bănuia că se aflau ceilalţi doi atacatori. Pe individul din stânga îl lichidă, însă ultimul trăsese în acelaşi timp cu Robert.

Urmară câteva clipe de linişte. Camera era cuprinsă de un fum înecăcios. Andrew încercă să iasă la aer mai mult pe bâjbâite. Ochii îl usturau şi nu putea să respire. Ajuns afară, îşi aminti de Maya. Apucă să vadă pe cineva în stradă, vorbind precipitat la mobil.

Apoi nimeri în faţa uşii de la baie. Maya îi deschise şi abia atunci realiză că fusese împuşcat în picior. Când ieşiră în faţa casei, sirenele maşinilor de Poliţie şi Salvare se auzeau din ce în ce mai aproape.

Poliţiştii scoaseră din casă patru corpuri neînsufleţite. Din păcate, Robert fusese ucis în ultimul schimb de focuri. Maya îi ceru unui agent de la Scotland Yard să stea de vorbă cu căpitanul Cortland.

32

Discuţia cu căpitanul Cortland avu loc într-o rezervă a spitalului unde îl operaseră pe Andrew ca să-i scoată glonţul din picior. Între timp venise şi Ayan, care asculta siderat povestea fiicei lui, conştient că poliţistul era la fel de surprins.

Când căpitanul îşi notă ultimele detalii, Maya părea epuizată. Nu avea idee cât anume din toată istoria sunase a fabulaţie.

Dar ştia un singur lucru. Că se afla într-un mare pericol.

— Ne puteţi asigura protecţia, domnule căpitan?

Austin Cortland părea transpus. Se gândea la ceea ce tocmai aflase.

— Mda…

— Da sau nu? insistă Maya.

— Da da, cum să nu!

Bărbatul nu ştia cu ce să înceapă. Îl privi pe Andrew, care era întins pe pat, vrând parcă să obţină o confirmare. Cumva Maya exagerase, cumva imaginaţia ei o luase razna?

Însă doctorul părea foarte calm. Îndrăzni să vină cu o propunere:

— Trebuie acţionat repede, domnule căpitan. Inclusiv cu persoane de încredere, din presă. O percheziţie la sediul Agenţiei ar lămuri lucrurile. Aveţi depoziţia mea, a Mayei, posibili martori din firmă, documentele originale, codul de decriptare, plus ce vom găsi la sediul Agenţiei după percheziţie.

Sugestia lui Andrew părea cea mai potrivită în momentul ăla, însă Ayan se arătă sceptic.

— Dacă Agenţia e chiar atât de puternică pe cum a descris-o Maya, o să fie foarte dificil… Eu vă susţin. Apoi i se adresă poliţistului. Într-adevăr, trebuie să acţionaţi imediat.

Căpitanul fu de acord. Abia atunci conştientiză Maya cât

de multă influenţă poate avea un bancher. În mai puţin de o oră, Ayan reuşise să mobilizeze Biroul Interpol de la Londra, poliţia din Berna, un corespondent al BBC şi doi procurori elveţieni.

În aceeaşi după-amiază, Andrew, aflat într-un scaun cu rotile, împreună cu Maya, Ayan, căpitanul Cortland şi alţi doi poliţişti de la Scotland Yard se îmbarcară într-un avion privat. De la aeroportul din Berna, o maşină îi lăsă chiar în faţa sediului central al poliţiei.

Ca să câştige timp, Andrew şi Maya acceptară să dea câte o declaraţie înregistrată video în care să explice, amănunţit, 'legătura lor cu Mol Consulta AG.

Apoi, procurorii elveţieni obţinură un mandat judecătoresc de percheziţie a sediului Agenţiei. Ayan insistă ca la faţa locului să meargă şi un corespondent BBC, cu promisiunea că o să filmeze doar cu acordul procurorilor.

Patru maşini cu însemne oficiale trecură de bariera de pe strada Prateiweg, ridicată cu forţa de unul dintre poliţişti. Bătură cu pumnul în geamul securizat de la intrarea în clădirea Agenţiei. Nimeni nu veni să le deschidă, în ciuda insistenţelor.

Poliţiştii erau însă pregătiţi să intre cu forţa. Uşa cedă după trei lovituri de berbec.

Trecuseră 24 de ore de când Maya, Robert şi Andrew părăsiseră Agenţia într-o Toyota neagră, spre locul de execuţie. Aveau o presimţire nu tocmai plăcută. În holul mare, bătea vântul, dispăruseră birourile agenţilor de pază împreună cu toate obiectele de mobilier. La ora respectivă ar fi trebuit să găsească pe cineva măcar la etajul doi.

Clădirea arăta dezolant. Parcă un imens aspirator înghiţise întreaga firmă, împreună cu angajaţii. Niciun petic de hârtie, niciun cablu rătăcit, care să fi dat de înţeles că acolo se desfaşurase cândva o activitate. Oricât de banală.

Procurorii se uitară nedumeriţi spre Andrew. Doctorul era ţintuit în scaun, rămas fără cuvinte. Se gândi la liftul care cobora în arhivă. Cu siguranţă că pe ăla nu avuseseră

timp să-l ia cu ei. Trebuia să-l găsească acolo, să le arate procurorilor că el şi Maya nu bătuseră câmpii.

Ştia cu exactitate locul. Aparent era un perete oarecare, vopsit în alb. Îi rugă pe poliţişti să aducă berbecul cu care spărseseră uşa de la intrare. Doi bărbaţi îşi luară avânt şi loviră puternic în zid. O dată, de două ori, de trei ori. Se formă o mică gaură, în care văzură nişte cărămizi. Andrew insistă ca loviturile să continue. Berbecele intră în perete aproape jumătate de metru, dezlipind bucăţi mari din zid.

La un moment dat, cineva le făcu semn poliţiştilor să se oprească. Munceau în zadar.

— Îmi pare rău, îi spuse căpitanul Cortland lui Andrew.

Maya şi Andrew se uitară unul la altul fără a-şi ascunde decepţia uriaşă. Parcă berbecul ăla lovise în ei, nu în zid.

33

Gisborne —Noua Zeelandă, şase luni mai târziu

Deschise ochii şi îl prinse de coadă. Chiar şi în weekend, Einstein o lăsa să doarmă până la 7 cel târziu. Apoi îşi cerea drepturile. Voia să fie alintat.

Trase pătura şi coborî din pat, împiedicându-se de motanul care îi sări printre picioare, torcând bucuros. Îşi primi porţia de Whiskas, apoi Maya turnă apă în filtru.

Aroma de cafea proaspătă avu efect imediat asupra lui Andrew. Bărbatul se întoarse spre Maya zâmbind.

— E duminică… Treci în pat, să mai lenevim.

Maya îi dădu târcoale provocator, în neglijeul de mătase care o făcea extrem de sexy. Doctorul se întinse brusc prinzând-o şi trăgând-o lângă el, sub pătură. Se jucară ca doi adolescenţi, muşcându-se şi râzând. Fosta profesoară de fizică de la şcoala Mander Portman Woodward intui că Andrew ar fi vrut să continue distracţia cu o apropiere mai intimă. Se retrase strategic să-şi toarne cafeaua în cană.

Îşi aprinse o ţigară, spunându-şi a mia oară că va să fie ultima. Doctorul îi ghici gândul.

— Cafeaua şi ţigara pe stomacul gol…

— Ştiu, otravă curată.

De când luase hotărârea de a se ascunde împreună cu Andrew la celălalt capăt al lumii, îşi păstrase micul viciu. O visa destul de des pe Shamira. Uneori se trezea în toiul nopţii cu lacrimi în ochi. Uneori îl visa şi pe Ben. În adâncul sufletului, spera ca detectivul să fie în viaţă.

De şase luni evitase orice legătură cu Ayan, cu Nathan şi cu Sheila, îi era dor de ei. Ar fi dat orice să-i vadă, măcar pentru câteva clipe.

Doctorul îşi trase un scaun lângă Maya. Ştia ce o frământă şi pe cât posibil încerca să o ajute.

— Mergem la pescuit?

Nu-i răspunse. Îşi luă încă o ţigară.

— Crezi că Ben este…?

Ca să-i dea un răspuns optimist, îi lipseau argumentele. Ei înşişi scăpaseră printr-un miracol. Robert murise. Cine fusese eroul necunoscut, nu puteau şti. Dar întotdeauna înainte de culcare, Maya se ruga pentru sufletul lui.

— Într-o zi o să aflăm, îi spuse Andrew.

Apoi o sărută pe frunte.

34

Horsholm, în apropiere de Copenhaga

Reveni la birou apăsând pe unul dintre butoanele scaunului său cu rotile, care se mişcă silenţios. Doug Archer se uită preţ de câteva clipe la dosarul alb, pe coperta căruia erau trecute câteva cuvinte:

Marea Lojă Unită a Angliei
George Hitchens, gradul 33.

Răsfoi paginile, oprindu-se în două rânduri să citească despre avocatul din Londra. Apoi îi făcu semn lui Heinz Degen:

— Ia legătura cu el. Poate aflăm ceva.

— Am înţeles.

Şeful de la Contrainformaţii îi puse apoi pe birou un minirDVD.

— Dacă vreţi să aruncaţi o privire…

Luă discul şi îl introduse în laptop. Se uitară la două înregistrări video. În prima apăru o fetiţă desenând ceva la o masă. Nu exista vreo fereastră în respectiva încăpere.

Cea de-a doua înregistrare începea cu o fotografie a aceleiaşi fetiţe. În partea de jos erau trecute numele şi localitatea de domiciliu: Anne-Marie Taylor, din Zürich. Filmuleţul continua cu un apel disperat al mamei copilului, o femeie pe nume Christine Taylor. Oricine putea da relaţii în legătură cu Anne-Marie era rugat să sune la un anumit număr de telefon. Se oferea o recompensă de zece mii de euro. Înregistrarea continua cu o poză de-a lui Andrew Taylor, tatăl fetiţei, suspectat că ar fi răpit-o.

— Am vorbit cu fosta soţie a lui Andrew prin intermediul unei fundaţii care se ocupă cu astfel de cazuri, spuse Heinz Degen. E de acord să postăm anunţul pe internet şi să îl difuzăm la televiziuni. O să-l publicăm inclusiv în ziare…

— Cum ai convins-o să-l implice şi pe…?

— O prietenă de-a Christinei Taylor l-ar fi auzit pe doctor spunând că nu mai suportă să stea departe de copilă, îi explică Degen rânjind cu subînţeles. Cum Andrew a dispărut…

— Mda… Important este să ajungă mesajul unde trebuie. Cu cât s-a izolat mai tare, cu atât îl va primi mai greu. Gândeşte-te la absolut toate locurile din lumea asta unde i-ar fi putut trece prin cap să se ascundă.

— Am deja liste cu sute de televiziuni, posturi de radio şi ziare de pe toate continentele. Plus intemetul.

— Dacă n-a fugit pe Lună, o să dea un semn de viaţă…

Îi întinse DVD-ul lui Degen, dându-i de înţeles că voia să rămână singur. Bărbatul ieşi salutându-l.

Doug Archer îşi verifică ceasul. Zece minute până la şedinţa Consiliului de Conducere. Avea nevoie de un înlocuitor pentru Andrew. Din păcate trebuia să facă o excepţie şi să caute o persoană de încredere din afara dinastiei Taylor.

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc unor prieteni care au avut răbdarea să parcurgă manuscrisul înainte de a ajunge la editură. Observaţiile lor mi-au fost de un real folos.

Un jurnalist, un om de afaceri, un inginer, un ofâţer-fâlosof, doi poeţi şi un medic ginecolog au aflat ce-i cu Templul Negru înainte ca romanul să vadă lumina tiparului.

Le mulţumesc lui Victor, lui Dan, lui Marius, lui Liviu, lui George, lui Gabriel şi, nu în ultimul rând, îi mulţumesc soţiei, Lăcrămioara. Chiar dacă i-ar fi plăcut să scriu poezii, a înţeles că, totuşi, am mai multe înclinaţii către proza de suspans.

Lui Liviu Antonesei, mulţumiri speciale.